

ДИКІ ДІВЧАТА

ДИКИ
ДІВЧАТА

РОРІ ПАВЕР

ДИКІ
ДІВЧАТА

Моїй матері, і мені, і всім варіантам нас, які ніколи й не думали, що ми можемо опинитися тут
разом

Усі речі мають цінність, унікальні, запасні і дивні

Джерард Менлі Гопкінз. Краса різноманіття

ГЕТТІ

РОЗДІЛ 1

Там щось є. Он там у білому мороці. Між деревами, воно пробирається крізь гущавину. З даху можна побачити, як кущі ворухнуться навколо нього, коли воно прокладає собі шлях до океану.

Судячи з розміру, це, мабуть, койот, і не маленький, такий, що лапами дістане до плечей. Із гострими зубами, що увіп'ються в мою долоню, як ножі. Я це знаю, бо одного разу знайшла такого, він застряг між прутами нашої огорожі. Я забрала його із собою і сховала під своїм ліжком.

Ще раз шурхіт у кущах, а потім знову тиша. На тому кінці даху Баєтт опускає гвинтівку, кладе її на парапет. Дорога чиста.

Я свою зброю про всяк випадок тримаю напоготові, приціл — до лівого ока. Моє друге око неживе, зір згас від раптового нападу хвороби. Повіка закрилася намертво, і під нею щось росте.

І так тут з усіма нами. Ми хворі, з нами коїться щось дивне, і ми самі не розуміємо чому. Із нас щось виривається, від нас відпадають цілі шматки, відшаровуються клапті, а потім ми черствішаємо і призвичаюємося.

Полуденне сонце вибілює цілий світ, через приціл я бачу ліс, що тягнеться до краю острова, а там уже океан. Сосни, щільно наїжачені, як і завжди, здіймаються високо над будинком. Подекуди, там, де дуб або береза скинули листя, видно прогалини, але більша частина лісової запони сплелася міцно, а глиця затвердла від морозу. Лише радіоантена пробивається вгору, марна тепер, коли нема сигналу.

Вище по дорозі хтось щось гукає, і з-поміж дерев з'являється «баркасна команда», яка повертається додому. Серед нас є лише кілька таких, хто здатен відбути цю подорож — через весь острів аж до місця, де військовий флот доставляє пайки та одяг на причал, до якого раніше ходили пороми. Решта нас залишається за огорожею і молиться, щоб вони повернулися додому живими та неушкодженими.

Найвища з них, міс Велч, зупиняється біля воріт і вовтузиться із замком, нарешті ворота відчиняються, і в них, спотикаючись, заходить «баркасна команда» з червоними від холоду щоками. Всі три повернулися додому, і всі три згинаються під вагою консервних бляшанок, м'яса та цукру в грудочках. Велч обертається, щоб зачинити за собою браму. Вона заледве на п'ять років старша за найстаршу з нас і наймолодша з учительок. Раніше вона жила в нашому холі й відверталася вбік, коли хтось повертався після відбою. Тепер вона перераховує нас щоранку, щоб переконатися, що ніхто не помер уночі.

Вона махає рукою, подаючи сигнал «Усе чисто», і Баєтт махає у відповідь. Я відповідаю за ворота. Баєтт — за дорогу. Іноді ми міняємося, але моє око погано бачить удалину, тож це ніколи не триває довго. Але хоч там як, я все одно стріляю краще, ніж половина дівчат, які могли б зайняти моє місце.

Остання «баркасна» дівчина заходить під дашок ганку й зникає з мого поля зору, і на цьому наша зміна закінчується. Ми розряджаємо гвинтівки. Складаємо патрони в коробку для наступних дівчат. Один потайки засовуємо собі в кишеню, про всяк випадок.

Від плаского майданчика на самому верху дах плавно спускається вниз, із третього поверху до другого. Там ми через карниз і відчинене вікно забираємося всередину будинку. У спідницях і шкарпетках, які ми носили раніше, робити це було важче, щось усередині нас усе одно нагадувало нам, що коліна слід тримати зімкненими. Проте це було дуже давно. Тепер, коли ми всі в пошарпаних джинсах, узагалі немає про що говорити.

Баєтт залазить услід за мною, залишаючи на підвіконні кілька нових подряпин. Вона перекидає волосся на одне плече. Воно в неї пряме, як

і в мене, переливчасте, світло-каштанового кольору. І чисте. Навіть коли немає хліба, шампунь є завжди.

— Що ти бачила? — запитує вона мене.

Я знизую плечима: — Нічого.

Сніданок був так собі, і я відчуваю, як мої кінцівки дрижать від голоду. Я знаю, що в Баєтт ситуація не краща, тож ми прожогом збігаємо вниз на обід, на нижній поверх, до зали з великою, високою стелею. Пошкрябані, перекошені столи, камін, дивани з високими спинками, набивку з яких вирвано й спалено заради тепла. І ми, багато нас, жвавих і живих.

Коли все почалося, нас було близько сотні дівчат і двадцять учительок. Усі разом ми займали обидва крила старого будинку. Тепер нам потрібне лише одне.

«Баркасна команда» з шумом увальюється у вхідні двері, скидає на підлогу свої сумки, і починається бійка за їжу. Нам присилають переважно консерви, а іноді пакети нарізаного в'яленого м'яса. Чогось свіжого майже ніколи не буває, а як і буває, то на всіх не вистачає. У звичайні дні споживання їжі — це коли Велч на кухні просто відмикає комірчину з харчами й розподіляє їх на найменші порції, які ви будь-коли бачили. Однак нині день доставлення, нові припаси прибувають у наш дім на спинах дівчат з «баркасної команди», а це означає, що Велч і директриса умивають руки і дозволяють нам битися за одну річ кожній.

Але нам із Баєтт немає потреби боротися. Різ була якраз біля дверей і відтягає для нас одну торбу вбік. Якби це зробив хтось інший, решта не стала б терпіти, але це Різ — ліва рука в неї з гострими, вкритими лускою пальцями, тому всі мовчать.

Вона захворіла однією з останніх. Я вже була подумала, що це, можливо, оминуло її, що, можливо, їй уже нічого не загрожує, а потім почалося. Лусочки, кожна з яких мала свій відтінок сріблястого кольору, виходили з її шкіри так, ніби проростали зсередини. Те ж саме сталося з однією з інших дівчат нашого класу. Луска поширилася по всьому її тілу, від чого її кров ставала дедалі холоднішою, аж поки одного дня вона так і не прокинулася, тож усі гадали, що й Різ кінець,

її віднесли нагору, чекаючи, що хвороба її вб'є. Але цього не сталося. Цілу добу вона провалялася в ізоляторі, а наступного ранку повернулася назад, її ліва рука стала жакливою, але це все ще була її рука.

Різ ривком розкриває торбу і дозволяє нам із Баєтт перерити її. Мій шлунок спазмує, густа слина обволікає язик. Що завгодно, я згодна взяти, що завгодно. Але нам не повезло з мішком. Мило. Сірники. Коробка ручок. Картонне упакування з набоями. А потім, на самому дні, апельсин — справжній живий апельсин, гнилизна тільки-тільки заторкнула його шкірку.

Ми хапаємо його одночасно. Срібляста рука Різ тягне мене за комір, під лускою пульсує жар, але я кидаю її на підлогу і впираюся коліном у лівий бік її обличчя. Напружую всі сили й затискаю шию Баєтт між своїм плечем і передпліччям. І тут хтось іззаду б'є мене ногою; я не знаю, хто саме. Удар припав на потилицю, і я лечу на сходи, з тріском вдаряючись носом об їхній край. Вибух болю засліплює мене. Інші дівчата галасують, оточивши нас колом.

Хтось затискає моє волосся в кулаці і смикає його вгору. Я вивертаюся і кусаю там, де сухожилля підходять до шкіри, і вона верещить. Моя хватка послаблюється. І її тяж, і ми розповзаємося в різні боки.

Я змахую кров з ока. Різ простяглася на півдорозі вгору по сходах, апельсин у її руці. Вона перемогла.

РОЗДІЛ 2

Ми називаємо це «токс», і перші кілька місяців учительки намагалися перетворити його на тему для уроків. «Масові вірусні епідемії в історії західної цивілізації». «Корінь “токс” у романських мовах». «Функціонування фармацевтичної системи в штаті Мен». Школа як школа, учительки стоять біля дошки з плямами крові на одязі, складають графіки проведення тестів, так ніби ми всі будемо живими й

здоровими й через тиждень. Світ на цьому не закінчується, казали вони, і ваше навчання також не повинне закінчуватися.

Сніданок у їдальні. Математика, англійська, французька. Обід, стрільба по мішенях. Фізкультура і перша медична допомога, міс Велч перев'язує рани, а директриса робить уколи. Усі разом ми йдемо на вечерю, а потім нас замикають усередині на ніч. Ні, я не знаю, від чого ви хворієте, казала нам Велч. Так, із вами все буде гаразд. Так, ви скоро повернетесь додому.

Але це швидко закінчилося. Заняття випадали з розкладу, бо токс забирав учительку за вчителькою. Правила розсипалися на порох і поволі танули, аж поки від них не залишилися самі голі кістки. Але ми все одно рахуємо дні, прокидаємося щоранку й дивимося на небо, чи нема там вогнів і відеокамер. На материку дбають про нас, так завжди твердить Велч. Вони дбають із того самого моменту, як пані директорка зателефонувала на узбережжя до «Кемп-Нешу» й попросила про допомогу, і вони шукають ліки. У найпершій партії провізії, яку «баркасна команда» принесла до школи, був лист. Надрукований і підписаний на офіційному бланку Військово-морських сил.

ВІД КОГО: Міністри Військово-морських сил й оборони, Сили реагування на хімічні / біологічні інциденти (СРХБІ), начальник бази ВМС «Кемп-Неш», Центри контролю та профілактики захворювань (ЦКПЗ).

КОМУ: Школа для дівчат «Ракстер», острів Ракстер.

ТЕМА: Карантинні заходи, рекомендовані ЦКПЗ.

Негайне запровадження повної ізоляції та суворого карантину. Особовий склад повинен постійно перебувати на території школи задля свого убезпечення та уникнення розширення вогнища первинного зараження. Вихід за межі шкільної огорожі, за винятком уповноваженої команди для поповнення запасів (див. нижче), — порушення умов карантину.

Вимкнення телефонного зв'язку та призупинення доступу до інтернету; комунікування тільки через службові радіоканали. Набирає чинності повне засекречення інформації.

Припаси завозитимуть на західний причал. Дата і час мають визначатися з використанням маяка «Кемп-Неш».

Діагностика та методи терапії в стадії розроблення. ЦКПЗ кооперується з місцевими закладами щодо лікування. Очікуйте результатів.

Чекайте й залишайтеся живими. Ми гадали, що це буде легко — ми всі разом за огорожею, захищені від дикого лісу, захищені від зголоднілих і звироднілих тварин, проте дівчата продовжували гинути. Страшні напади хвороби робили їхні тіла надто понівеченими, щоб вони могли й далі дихати, залишали рани, які ніяк не загоювалися, а іноді спричиняли спалахи насильства, подібні до лихоманки, штовхали дівчат на бійки між собою. Таке трапляється й досі. Різниця лише в тому, що тепер ми вже зрозуміли: усе, що ми можемо зробити, — це дбати про своїх.

Різ і Баєтт — вони мої, а я — їхня. Це за них я молюся, коли проходжу повз дошку оголошень і торкаюся двома пальцями листа від ВМС, який і досі там висить, пожовклий і покороблений. Талісман, нагадування про обіцянку, яку вони нам дали. Ліки прийдуть, треба тільки залишатися живими.

Різ встромляє срібний ніготь в апельсин і починає чистити шкірку, і я змушую себе відвести погляд. Коли їжа така свіжа, ми за неї б'ємося. Вона каже, що це єдиний чесний спосіб усе вирішити. Ніяких подачок, ніякої жалості. Вона ніколи не візьме собі нічого, якщо не відчуватиме, що це заслужено.

Навкруги вирує веселий регіт, інші дівчата з'юрмилися навколо торб і копаються в них, витягаючи назовні купи одягу. Флот усе ще надсилає нам вбрання з розрахунку на кількість учениць, що була до токсу. Зокрема, куці сорочечки та крихітні черевички, хоча в нас немає нікого достатньо маленького, щоб їх носити.

І куртки. Вони не припиняють надсилати куртки. Принаймні відтоді, як іній почав укривати траву. Коли вдарив токс, була ще весна, улітку нам було добре в наших формених спідницях і блузках із гудзиками на кінцях коміра, але прийшла зима, люта й довга, як це завжди буває в штаті Мен. Вогнища палали за денного світла, а генератори ВМС працювали після настання темряви, аж поки шторм не розбив їх на друзки.

— У тебе кров, — каже Баєтт. Різ відтинає шматок від своєї сорочки і накидає його мені на лице. Я міцніше притискаю його. Мій ніс хлюпає.

Зверху, з антресолі над головною залою, чутно якесь човгання. Ми всі дивимося вгору. Це Мона, старша від нас на рік дівчина з рудим волоссям і серцевидним обличчям, яка спустилася з ізолятора на третьому поверсі. Вона пробула там цілу вічність, аж від самого осіннього спалаху токсу, і, гадаю, вже ніхто й не очікував, що вона коли-небудь повернеться назад. Пам'ятаю, як її обличчя порепалося й парувало в той день, як її несли в медпункт, накривши простиралом, так ніби вона вже була мертва.

Тепер у неї сітка шрамів на щоках і початкова аура від волосся. Це як і в Різ, із її русою косою і сяйвом, якого їй надав токс, і це така її особиста риса, що бачити зараз те ж саме і в Мони просто приголомшливо.

— Привіт, — промовляє вона, нетвердо тримаючись на ногах, і її подружки біжать до неї, всі махають руками й усміхаються, але дистанція між ними велика. Ми боїмося не інфекції — ми всі її вже маємо, хоч би чим вона була. Ми боїмося побачити, як вона знову розпадається на шматки. Боїмося знати, що одного дня, уже скоро це станеться і з нами. Усвідомлювати, що все, що нам лишається, — це сподіватися, що ми зможемо вижити.

— Моно, — гукають її друзі, — слава Богу, з тобою все гаразд. — Але я бачу, як їхня розмова обривається, як вони розчиняються у світлі останніх передвечірніх годин, а Мона залишається покинутою на дивані й утуплює очі у свої коліна. Для неї більше немає місця в їхньому товаристві. Вони вже звикли обходитися без неї.

Я дивлюся на Різ і Баєтт, які сидять поряд на розбитій сходинці. Не думаю, що я б узагалі могла звикнути до життя без них.

Баєтт підводиться, її чоло хмуриється, і на ньому з'являється маленька крива зморшка. — Зачекайте тут, — каже вона й піднімається до Мони.

Вони розмовляють хвилинку, сам на сам, Баєтт нахилилася, так щоб її голос ковзав прямо у вухо Мони, відблиск Мониного волосся заливає шкіру Баєтт червоним сяйвом. А потім Баєтт випростується, а Мона

тисне великим пальцем на внутрішній бік її передпліччя. Вони обидві стривожені. Зовсім трошки, але я це помічаю.

— Добрий день, Гетті.

Я обертаюся. Це директриса, кути її обличчя ще гостріші, ніж були раніше. Сиве волосся туго скручене в пучок, сорочка застебнута аж до підборіддя. І пляма навколо рота, блідо-рожева від крові, що постійно сочиться з її губ. Директорка і Велч — із ними токс поводиться по-іншому. Він не скопив їх, як інших учительок; він не змінює їхні тіла, як змінює наші. Натомість він спричинює кровоточиві виразки на їхніх язиках, викликає тремтіння в кінцівках, яке ніяк не вгамовується.

— Добрий день, — відповідаю. Директорка багато на що заплющує очі, але тільки не на гарні манери.

Директриса киває на інший кінець зали, туди, де Баєтт усе ще схиляється над Моною:

— Ну, як вона?

— Мона? — запитую я.

— Ні, Баєтт.

У Баєтт не було загострень із кінця літа, отже, воно повинне трапитися найближчим часом. Спалахи циклічно повторюються за сезонами, кожен наступний гірший за попередній, аж доки ми більше не зможемо витримати. Хоча після її останнього спалаху я навіть не здатна собі уявити, що ще може бути гірше. Вона на вигляд узагалі не змінилася — лиш біль у горлі, якого вона ніяк не може спекатися, і зубчастий кістяний гребінь на спині, вершки якого пробиваються крізь шкіру, — проте я пам'ятаю кожен секунду того нападу. Як вона стікала кров'ю, що просочувалася крізь наш старий матрац і крапала на дошки підлоги під нашим двоповерховим ліжком. Який безмежний розпач охопив її, коли репнула шкіра на її хребті.

— Із нею все гаразд, — запевняю я. — Хоча час уже підходить.

— Мені шкода це чути, — відповідає директорка. Вона затримує погляд на Моні та Баєтт і супитьсся. — Дівчата, я й не знала, що ви з Моною подруги.

Відколи її це хвилює?

— Просто дружнє ставлення, я б сказала.

Директорка дивиться на мене так, ніби здивована, що я все ще тут стою.

— Чудово, — кидає вона, а потім рушає через всю залу до коридору, де розташований її кабінет.

До токсу ми бачили її щодня, але після початку епідемії вона або в медичному ізоляторі, або зачиняється у своєму кабінеті і прилипає до радіо, розмовляючи з ВМС та ЦКПЗ.

Тут ніколи не було мобільного зв'язку, передусім тому, що, згідно з інструкціями, це виховує характер, а стаціонарний телефон вимкнули в перший же день токсу. Щоб тримати все таємним. Щоб керувати інформацією. Але ми принаймні мали можливість говорити з нашими сім'ями по радіо та могли чути, як наші батьки плачуть за нами. Аж доки і це не заборонили. Інформація просочується, пояснили у ВМФ, і необхідно вжити заходів.

Директриса не намагалася нас утішати. На той час це вже не мало сенсу.

Вона зачиняє за собою двері кабінету і замикає їх на ключ, тим часом Баєтт повертається до нас.

— Що це було? — запитую я. — Із Моною.

— Нічого, — вона піднімає Різ на ноги. — Ходімо.

Школа «Ракстер» стоїть на великій ділянці землі на східному краю острова. З трьох боків вона оточена водою, з четвертого — огорожа. А за нею — ліс, із тими ж соснами та ялинами, що й у нас на території, але в лісі густі й переплетені хащі, де нові стовбури обвиваються навколо старих. Із нашого боку огорожі все охайно і чисто, як і раніше, от тільки ми змінилися.

Різ веде нас через усю територію школи на край острова, де валуни, які вітер видраїв дочиста, зцементувалися між собою, наче панцир черепахи. І ось ми сидимо тут пліч-о-пліч-о-пліч, Баєтт посередині, а прохолодний бриз розвіває перед нами її розпущене волосся. Сьогодні спокійний день, небо чисте, хоча й не блакитне, і скільки сягає око, нічого не побачиш. За Ракстером океан одразу ж глибокий, ніяких піщаних мілин, одні лише сильні течії. Ні кораблів, ні землі на

горизонті, і ніщо не нагадує про те, що решта світу все ще десь там продовжує жити без нас, що там усе так само, як і було завжди.

— Як ти почуваєшся? — запитує Баєтт. Вона цікавиться, бо два ранки тому шрам на моєму сліпому оці знову розцвів у всій красі. Він залишився в мене як нагадування про ті перші дні, коли ми геть не розуміли, що з нами коїться.

Мій перший спалах токсу осліпив моє праве око, а повіка закрила його й приросла, і я вже була подумала, що на цьому все й закінчиться, аж тоді під нею щось почало рости. Третя повіка, так гадала Баєтт. Воно не боліло, лише страшенно свербіло, але я відчувала, що всередині щось рухається. Тому спробувала відідрати прирослу повіку.

Це була дурість. Шрам — яскравий доказ цього. Я майже нічого не пам'ятаю, але Баєтт розповідає, що я впустила гвинтівку прямо посеред чергування і почала дряпати собі обличчя, вганяючи нігті між вкриті коростою вії і роздираючи шкіру так, наче щось у мене вселилося.

Шрам здебільшого загоївся, але час від часу розривається, і кров тече по моїй щоці, змішана з рожевою сукровицею й гноєм. Під час стрілецької зміни мені є про що думати, і це не так уже й погано, однак тепер я відчуваю, як б'ється під моєю повікою пульс. Очевидно, якась інфекція. Утім це найменша з наших турбот.

— А ти можеш його мені зашити? — я намагаюся не виказувати стурбованості, проте Баєтт усе одно її вловлює.

— Усе так погано?

— Ні, просто...

— Ти хоч промила його?

Різ задоволено хмикає:

— А я ж казала, що треба перев'язати.

— Іди сюди, — каже Баєтт. — Дай подивлюся.

Вона опускається на коліна, а я підсовуюся до неї на камені й задираю підборіддя. Баєтт проводить пальцями по рані, обмацує мою повіку. Під нею щось смикається.

— Схоже, що буде боляче, — попереджає вона, витягаючи з кишені голку з ниткою. Вони завжди з нею, відколи на моєму оці з'явився

шрам. Із нас трьох їй найближче до сімнадцяти, і в такі моменти, як зараз, це відразу помітно. — Гаразд. Не рухайся.

Вона заганяє голку, і я відчуваю біль, але досить слабкий, холодне повітря притлумлює його. Я намагаюся підморгнути їй, змусити її усміхнутися, але вона хитає головою, насупивши брови.

— Я ж сказала, не рухайся, Гетті.

І все йде добре, у мене й у Баєтт, вона дивиться на мене, а я на неї, і я почуваюся безпечно, тому що вона тут, поряд зі мною, аж раптом вона встромляє голку занадто глибоко, і все моє тіло складається навпіл. Біль засліплює, біль пронизує мене всю. Світ навколо мене посипався. Я відчуваю, як кров затікає мені у вухо.

— Боже мій, — скрикує Баєтт. — Гетті, з тобою все гаразд?

— Це ж лише шви, — зауважує Різ. Вона лежить на камені, заплющивши очі. Сорочка задралася, так що я бачу бліду смужку живота, яка чітко проступає крізь імлу запаморочення. Їй ніколи не буває холодно, навіть у такі дні, як цей, коли наше дихання хмаркою зависає в повітрі.

— Так, — підтверджую я. Рука Різ ніколи не мучить її так, як мучить мене моє око, але я заглушаю лайку, готову зірватися з моїх губ. У нас і так достатньо причин для сварок, щоб чіплятися до таких дрібниць. — Продовжуй.

Баєтт починає щось говорити, як раптом із боку саду лунає крик. Ми обертаємося, щоб подивитися, чи не трапився з кимось перший раз. Школа «Ракстер» приймає на навчання, починаючи з шостого класу, принаймні приймала, тож нашим наймолодшим дівчаткам тепер тринадцять. А було одинадцять, коли почався весь цей жах, і ось тепер токс почав шматувати і їх.

Але нічого страшного не трапилося, це просто Дара з нашого класу, дівчинка з перетинчастими пальцями, стоїть там, де починаються камені.

— Стрільба, — гукає вона до нас. — Міс Велч сказала, що час іти на стрільбу.

— Ходімо, — Баєтт зав'язує нитку на вузлик, устає й подає мені руку. — З оком закінчу після вечері.

У нас були заняття зі стрільби й до токсу, така традиція залишилася від самого заснування школи, але проходили вони не так, як тепер. Тільки старшокласниці — а також Різ, найкраща стрільчиня на острові, просто народжена для цього, як і для всього на Ракстері, — ходили в ліс із містером Гаркером і стріляли по бляшанках з-під содової, які він розставляв у рядок на землі. Решта нас відвідувала заняття з безпеки поводження зі зброєю, які зазвичай перетворювалися на вільний час, бо містер Гаркер неминуче запізнювався.

Але потім токс забрав містера Гаркера. Узяв ту руку Різ, якою вона натискала на спусковий гачок, і змінив її так, що вона більше не могла цього робити. І самі заняття перестали бути стріляниною, а перетворилися на враження цілей, бо тепер нам є кого вбивати. Раз на кілька днів, коли сонце починає опускатися до землі, ми, одна за одною, стріляємо, аж доки не влучимо прямо в центр мішені.

— Ми маємо бути готовими, — нагадує Велч. Захищати самих себе, одна одну. Під час першої зими через огорожу пролізла лисиця, просто прослизнула між прутами. Опісля дівчина зі стрілецької зміни пояснила, що лисиця нагадала їй про її собаку, який лишився вдома, і тому вона не змогла вистрілити. Але саме через це звір пробіг через усю територію аж у внутрішній дворик. Через це він загнав у кут наймолодшу дівчинку, яка ще лишалася живою, і перегриз їй горло.

Ми тренуємось у стайні на краю острова, її великі розсувні двері розчинені з обох боків, так щоб кулі, які не влучили в мішень, летіли прямо в океан. Раніше там були коні, четверо, але на початку першого сезону ми помітили, як токс почав проникати в них так само, як і всередину нас, як він випихав їхні кістки крізь шкіру, як розтягував їхні тіла, аж поки тварини не почали кричати. Тоді ми вивели їх до води і пристрелили. Стійла тепер порожня, і ми набиваємось в них, щоб дочекатися своєї черги. Ти маєш стріляти в ціль, і тобі не дозволяють зупинитися, аж поки не влучиш у яблучко.

Більшість зброї міс Велч тримає під замком у комірчині в будинку, разом із кулями, які почали надсилати військово-морські сили, щойно почули про звірів, тож на всіх нас тут є лише дробовик і коробка

набоїв, які розкладені на столі, сколоченому з козел і тонкої фанерної дошки. Це зовсім не те, що гвинтівки, з яких ми стріляємо під час чергувань на даху, проте Велч завжди пояснює, що рушниця вона і є рушниця, і це щоразу змушує м'яз на щелепі Різ сіпатися.

Я вилізаю на двері стійла, відчуваю, як вони гойдаються, коли поруч зі мною на них заскакує Баєтт. Різ ліниво забирається між нами. Їй не дозволяють стріляти через її руку, але вона тут щодня, напружена й мовчазна, спостерігає за мішенню.

Колись у старі часи черговість ішла за алфавітом, але ми всі багато чого втратили — очі, руки, прізвища. Тепер першими стріляють найстарші дівчата. Вони з цим справляються швидко, більшість із них достатньо вправна, щоб улучити в ціль лише кількома пострілами. Джулія і Карсон обидві вклалися у дві спроби, потім нескінченне, нестерпне чекання, поки Лендрі зробить більше пострілів, ніж я можу порахувати, а тоді настає черга нашого класу. Баєтт впоралася з третього разу. Непогано, але в цьому ж і є причина, чому її поставили в пару зі мною на стрілецькій зміні. Якщо вона не влучить у ціль, це зроблю я.

Вона передає мені дробовика, і я дмухаю на руки, щоб повернути їм чутливість, перш ніж займу її місце. Я притуляю рушницю до плеча і цілюся. Роблю вдих, зосереджуюсь і видихаю, палець із силою натискає на гачок. Звук пострілу прокочується по всьому моєму тілу. Це неважко. Це єдине, у чому я завжди була краща за Баєтт.

— Добре, Гетті, — вигукує Велч. Хтось у глибині натовпу повторює це, виспівуючи і сміючись. Я закриваю око, залишаю рушницю на імпровізованому столі і знову приєднуюся до Різ та Баєтт біля дверей стійла.

Зазвичай наступною йде Кет, але тут починається невеличка штовханина, чутно зойки, і хтось виштовхує на середину Мону. Перші крок чи два вона спотикається, а потім вирівнюється й озирається навкруги, шукаючи в обличчях дівчат хоч краплину співчуття. Але не знаходить — у ці часи ми приберігаємо його для самих себе.

— Можна, я не буду? — запитує вона, повертаючись до Велч. На обличчі Мони восковий спокій, але всередині неї відчувається

замішання. Їй це майже вдалося, вона майже змогла пропустити свою чергу. Але всі ми проти того, щоб вона відкрутилася. І Велч теж.

— Боюся, що ні, — Велч хитає головою. — Давай.

Мона ще щось белькоче, але занадто тихо, щоб хтось її розчув, і йде до стола. Рушниця лежить перед нею. Усе, що Мона має зробити, це прицілитися і вистрілити. Вона бере дробовик, кладе його на згин руки так, наче це лялька.

— Ну, давай уже, — підганяє її Велч.

Мона наводить рушницю на ціль, її палець обережно лягає на спусковий гачок. Ми всі мовчимо. Її руки тремтять. Якимось чином вона утримує зброю в правильному напрямку, але перенапруга підкошує її.

— Я не можу, — скиглить вона. — Я... Я не можу. — Мона опускає рушницю, дивиться в мій бік.

І в цей момент вони відкриваються — три глибокі паралельні розрізи збоку на її шиї, як зябра. Крові немає. Вони лише пульсують із кожним вдихом, а під шкірою щось смикається.

Мона не кричить. Не видає жодного звуку. Вона просто падає. Навзник, хапаючи повітря роззявленим ротом. Вона все ще дивиться на мене, її груди повільно здіймаються. Я не можу відвести погляду ні коли Велч кидається до неї, ні коли вона опускається навколішки біля ніг Мони і міряє їй пульс.

— Віднесіть її до її кімнати, — командує Велч. До кімнати, а не в ізолятор, бо туди потрапляють лише найтяжчі з нас. А в Мони раніше бували напади куди гірші, ніж тепер. У нас у всіх бували.

Дівчата з «баркасної команди», яких можна пізнати за ножами, які їм дозволено носити в петлях на поясі, виходять із натовпу. Це завжди їхня робота. Тож вони беруть Мону під руки, піднімають її і ведуть назад до будинку.

Із гамором і штовханиною ми рушаємо слідом за ними, але вчителька прочищає горло.

— Панянки, — промовляє Велч протяжно, як вона це завжди робить, коли перевіряє спальні, — хіба я дозволяла вам розходитися? — Ніхто

не відповідає, і Велч піднімає дробовика, віддає його першій дівчині в черзі. — Почнімо з початку. Із самого початку.

Ніхто з нас не відчуває здивування. Ми залишили його десь і забули де. Тож ми вишиковуємося в чергу, чекаємо, робимо свої постріли, і мені здається, наче тепло — тепло Мони — проникає з рушниць в наші руки.

Вечеря була гнітюча й пройшла врозбрід. Зазвичай ми хоча б сидимо в одній кімнаті, але сьогодні, отримавши від Велч свої пайки, розповзлися на всі боки: одні тут, у залі, інші з'юрилися на кухні, щоб зігрітися біля старої дров'яної печі, де догорають останні завіси. Після таких днів, як цей, і таких дівчат, як Мона, ми розходимося хто куди і гадаємо, хто ж буде наступна.

Я стою біля сходів, спершись на перила. Ми втрюх сьогодні отримували вечерю останніми, і нам не залишилося майже нічого їстівного: тільки крайчики буханця, обидва слизькі від плісняви. Баєтт ледь не розплакалася, коли побачила, з чим я повернулася, адже ніхто з нас нічого не отримав і на обід, навіть після того як Різ у чесному бою виборола свій апельсин. Однак, на щастя, Карсон із «баркасної команди» поступилася мені банкою простроченого супу. Ми чекаємо, поки до нас дійде консервний ніж, щоб можна було поїсти, а поки що Різ лежить на підлозі й намагається подрімати, а Баєтт втупила погляд у двері, за якими сходи до ізолятора на третьому поверсі.

Колись, як будинок тільки збудували, це були приміщення для прислуги. Шість кімнат, що виходять у вузький коридор, який пролягає під самим пласким дахом, а внизу під ізолятором — головна зала заввишки два поверхи. Потрапити в медичну частину можна лише з антресолі на другому поверсі по сходах, які ховаються за низькими, перекошеними дверима.

Я не люблю дивитися на них, не люблю думати про найважче — про хворих дівчат, яких там замкнули. Мені не подобається, що там бракує місця для всіх. І мені не подобається, що всі двері там замикаються ззовні. Так щоб, коли потрібно, можна було тримати когось усередині.

Натомість я дивлюся через усю головну залу на скляні стіни їдальні. Довгі порожні столи, розібрані на дрова, столове срібло, викинуте в океан, щоб забрати ножі подалі від нас. Колись це було моє улюблене приміщення в цій будівлі. Не в перший день, щоправда, коли мені не було де сісти, зате в усі наступні дні, коли я приходила на сніданок і бачила, що Баєтт приберегла для мене місце. Вона жила в окремій кімнаті в перший рік нашого навчання і любила рано вставати й прогулюватися по території. Я зустрічалася з нею вже в їдальні, де вона чекала на мене з тостами. До «Ракстеру» я їла їх із маслом, але Баєтт переконала мене, що з джемом смачніше.

Кет перехоплює мій погляд з іншого кінця зали і показує консервний ключ. Я відштовхуюся від перил і прокладаю дорогу до неї, оминаючи четвірку дівчат, що розляглися на підлозі квадратом, поклавши голови одна одній на животи й намагаючись одна одну розсмішити.

— Я бачила, ти заламала Карсон, — каже Кет, коли я підходжу. У неї пряме й тонке чорне волосся і карі уважні очі. Вона пережила один із найжахливіших нападів токсу. Цілі тижні в ізоляторі, зі зв'язаними руками, щоб не роздирати нігтями шкіру, яка весь час скипала і пузирилася. У неї досі по всьому тілу залишилися шрами, білі сліди від виразок, як від віспи, і пухирі, які набухають і кровоточать щосезону.

Я відводжу погляд від нового пухиря на її шиї і посміхаюся.

— Це не зайняло багато часу. — Вона дає мені відкривачку, і я засовую її за пояс, під сорочкою, щоб ніхто не вкрав її, коли повертатимуся до сходів. — Усе гаразд? Ви не мерзнете? — У неї є лише відстібна флісова підкладка з куртки її подруги Ліндсі. Їм обом не пощастило за останнього жеребкування одягу. Зрештою тут нікому не вдається надовго зберегти ковдру, якщо тільки ви не тримаєте її весь час у себе перед очима.

— У нас усе добре, — відповідає Кет. — Дякую, що запитала. І, до речі, про твій суп, переконайся, що кришка банки не роздулася. У нас і без ботулізму є про що хвилюватися.

— Я скажу їм.

Кет така, по-своєму добра. Вона з нашого класу, її мама служить на флоті, як і мій тато. Школа «Ракстер» і база «Кемп-Неш» — це єдині осередки життя на багато миль навкруги, і за ці роки вони так зрослися, що «Ракстер» дає стипендії дівчатам військових моряків. Це єдина причина, чому я тут. Єдина причина, чому Кет тут. Наприкінці кожної чверті ми разом їздили автобусом до аеропорту, вона летіла на базу в Сан-Дієго, а я — на базу в Норфолку. Кет ніколи не займала мені місця, але коли я пробиралася до неї й сідала поруч, вона посміхалася і дозволяла мені заснути на її плечі.

Я знову сідаю поруч із Баєтт, коли біля вхідних дверей, де скупчилися дівчата Лендрі, починається метушня. Нас усіх можна розбити на одинадцять чи дванадцять груп — деякі більші, деякі менші — і найбільша група утворилася навколо Лендрі, вона на два роки старша за мене й походить зі старовинної бостонської сім'ї, старішої навіть за сім'ю Баєттів. Ми їй ніколи не подобалися, особливо після того, як вона пожалілася, що на острові немає хлопців, а Різ подивилася на неї найвідмороженішим поглядом, який я коли-небудь бачила, і докинула:

— Зате багато дівчат.

Від цього щось стрепенулося в моїх грудях, щось, що я й досі відчуваю вночі, коли коса Різ відкидає хвилясте сяйво на стелю. Тяжіння. Бажання.

Але вона занадто далека. Завжди була занадто далека.

Хтось репетує, і ми бачимо, як група заворушилася й утворила кільце, щільно оточивши тіло, що лежить на підлозі. Я перехиляюся через перила, намагаюся розгледіти.

Блискуче каштанове волосся, крихка й кошава фігурка.

— Гадаю, це Еммі, — кажу я. — Це в неї перший раз.

Еммі була в шостому класі, коли почався токс, інші дівчата її класу одна за одною стрімголов вривалися в пубертатний період, а їхні перші рази були сповнені вереску й вибухали, як феєрверки. Тепер нарешті настала її черга.

Ми слухаємо, як вона скиглить, її тіло тремтить і корчиться в судомах. Цікаво, що їй дістанеться, якщо взагалі щось дістанеться?

Зябра, як у Мони, пухирі, як у Кет, можливо, кістки, як у Баєтт, або рука, як у Різ, але іноді токс не дає тобі нічого — тільки забирає і забирає. Залишає тебе виснаженою і зів'ялою.

Нарешті тиша, і юрма навколо Еммі починає розсмоктуватися. Вона виглядає нормально, як для першого разу. Підводиться, але на ногах стоїть непевно, і навіть звідси я бачу, які темні вени на її шиї, вони наче синці.

Коли Еммі обтрушує пил із джинсів, лунають поодинокі оплески. Джулія, одна з дівчат «баркасної команди», відламує шматок черстої булочки і дає його Еммі. Сьогодні вночі хтось залишить подарунок під її подушкою. Можливо, пару шпильок або сторінку, вирвану з одного з журналів, що досі ходять тут по руках.

Лендрі обіймає її, і Еммі аж світиться, горда, що все пройшло так добре. Гадаю, що до неї це дійде тільки пізніше, коли адреналін ущухне, коли Лендрі не буде поруч, щоб доглянути за нею. Вона відчує справжній біль. Біль переміни.

— А мені й досі гірко, — зауважую я. — Ніхто нічого не дарував мені на мій перший раз.

Баєтт сміється, її руки швидко хапають банку супу й відкривають її, вона простягає мені кришку:

— Ось. Це мій тобі подарунок.

Я злизую шар овочевого мулу, не звертаючи уваги на разючу їдкість. Баєтт робить ковток з банки. Коли вона вип'є третину, то передасть її мені. Різ завжди їсть останньою. Ти не змусиш її їсти інакше.

— Як ти гадаєш, коли вони вивісять новий список «баркасної команди»? — голосно запитує Баєтт. Вона звертається до мене, але робить це заради Різ, яка намагається потрапити до команди майже від самого початку.

Коли я приїхала на Ракстер, мами в неї вже не було, проте я знала її батька, містера Гаркера. Він був доглядачем території, завгоспом і технічним персоналом в одній особі й мешкав у будиночку поза школою, на краю острова. Принаймні мешкав, доки не почалися токс і карантин, а потім ВМФ відправив його жити до нас. Але більше він

тут не живе. Пішов у ліс, коли токс дістався й до нього, і відтоді Різ намагається його знайти.

«Баркасна команда» — єдиний спосіб це зробити. Єдиний спосіб вийти за огорожу. Зазвичай це одні й ті ж троє дівчат, поки одна з них не помре, але кілька днів тому третя дівчина, Тейлор, заявила, що це її останній похід і в ліс вона більше не піде. Вона одна з найстарших і завжди всім допомагала, завжди всіх заспокоювала і підбадьорювала. Ми не можемо збагнути, що саме змусило її залишити команду.

Ходять чутки, що це якось пов'язано з її подругою Мері, яка сказалася минулого літа. Одного дня Мері ось щойно ще була тут, і раптом її не стало — в її тілі залишився лише токс, а в очах не було світла. Тейлор була з нею в той день, і саме їй довелося звалити її на землю і всадити кулю в голову. Усі вважають, що через це вона й пішла з «баркасної команди», але коли Ліндсі вчора запитала її про це, Тейлор з розмаху зацідила тій в обличчя, і після цього ніхто її більше не чіпає.

Однак це не завадило нам і далі про це міркувати. Тейлор каже, що з нею все гаразд, що все нормально, але вихід з «баркасної команди» — це вже ненормально. Особливо для неї. Велч і директриса незабаром повинні оприлюднити нове третє ім'я, когось, хто займе її місце.

— Може, завтра, — припускаю я. — Я можу запитати.

Різ розплющує очі й сідає. Її срібні пальці смикаються:

— Не треба. Ти тільки розсердиш Велч.

— Без проблем, — відповідаю я. — Але не хвилюйся. У тебе все вийде.

— Подивимося, — кидає Різ. Це не найприємніші речі, які ми говорили одна одній, але ми свої.

Увечері Бастт закінчила накладати шви на моє око, і після цього я не можу заснути. Дивлюся вгору, на дно ліжка Різ, на якому Бастт безліч разів вирізала свої ініціали. БВ. БВ. БВ. Вона робить це скрізь. На нашому двоповерховому ліжку, на парті в кожній класній кімнаті, де ми були, на деревах у гаю біля води. Вона мітить Ракстер як свій, й

іноді думаю, що якби вона попросила, то я б дозволила зробити це й на мені.

Навкруги мертва тиша, аж поки майже опівночі її не розривають два постріли. Я напружуюсь, вичікую, але чую лише биття свого серця, нарешті долинає крик стрілецької зміни: «Усе чисто!».

Наді мною на верхньому ліжку хропе Різ. Ми з Баєтт ділимо нижнє, притиснувшись так близько одна до одної, що я чую, як вона скрегоче зубами, коли їй сниться сон. Опалення вже давно не працює, і ми спимо так близько, як тільки можемо, у куртках, у всьому, що маємо. Я можу залізити в кишеню і намацати там кулю з гладенькою гільзою.

Ми почули про це невдовзі після того, як Велч запровадила чергування стрілецьких змін. Перші дівчата побачили щось із даху. Вони не могли дійти згоди, що саме, — одна казала, що воно було розпливчате і на ньому грали зблиски світла, а рухалося майже як людина, яка йде повільною, розміреною ходою, а інша твердила, що, як на людину, воно було занадто велике. Це так налякало нас, що вчителі зібрали всіх дівчат зі стрілецьких змін у найменшій кімнаті на другому поверсі і навчили нас, як розбирати набій. Як не звертати уваги на спазми в кишках і як ковтати отруйний порох у разі, якщо в нас коли-небудь виникне необхідність померти.

Іноді ночами я розмірковую, що ж це могло бути, що ж вони могли там побачити, і тоді мені допомагає те, що я відчуваю у своїй долоні гільзу і знаю, що хоч би що вони бачили й хоч би що їх перелякало, я можу його не боятися. Але сьогодні перед очима в мене лише Мона — Мона, яка тримає дробовика, і Мона, яка має такий вигляд, ніби хоче приставити його до своєї голови.

Я ніколи не тримала в руках зброї до Ракстеру. У нас удома був, а точніше бував один пістолет — це була особиста зброя батька як офіцера військового флоту, але коли він був удома, то тримав його під замком. А Баєтт навіть не бачила зброї на власні очі.

— Я з Бостону, — відказала вона, коли ми з Різ почали з неї кпинити.
— Ми там не тримаємо гвинтівки вдома, як це робите ви.

Я запам'ятала це, бо Баєтт майже ніколи не згадувала про дім. Ніколи не зачіпала цю тему в розмові, як це я завжди робила з Норфолком. Не

думаю, що вона сумувала за домівкою. Школа «Ракстер» не дозволяла нам мати мобільники, тож якщо ви хотіли подзвонити додому, то мали чекати в черзі, щоб скористатися стаціонарним телефоном у кабінеті директорки під час післяобіднього відпочинку. Я ніколи її там не бачила. Жодного разу.

Я перевертаюся на бік, щоб поглянути на неї, вона простяглася поруч зі мною і вже дрімає. Я б сумувала за домом, якби була з такої сім'ї, як її, суцільна блакитна кров і купа грошей. Але в цьому й відмінність між нами. Баєтт ніколи не бажала того, чого в неї не було.

— Припини витріщатися на мене, — бурчить вона і штовхає мене в ребра.

— Вибач.

— От же ж нахаба, — але вона зачіпляє свій мізинець за мій і знову сповзає в сон.

Після цього я, мабуть, заснула, бо нічого не відбувається, а потім я раптом кліпаю очима, і потім скрип дощок підлоги, і Баєтт більше немає в ліжку поряд мене. Вона стоїть на порозі і саме зачиняє за собою двері, заходячи всередину.

Нам не можна виходити з кімнат уночі, навіть до ванних кімнат у кінці коридору. Темрява надто густа, а нічний режим Велч надто суворий. Я спираюся на лікоть, але мене вкриває тінь, і вона не має мене бачити. Замість цього, вона зупиняється на мить біля нашого ліжка, а потім піднімається драбинкою до Різ.

Котрась із них зітхає, чутно шурхіт, як вони собі вмощуються, а потім біло-жовта коса Різ звисає з її ліжка і погойдується наді мною. Вона колихається, легка, мов пір'їна, вкриваючи стелю блідими світляними візерунками.

— Гетті спить? — запитує вона. Не знаю чому, але я сповільнюю дихання, щоб вони не дізналися, що я їх чую.

— Так.

— У чому річ?

— Ні в чому, — відказує Баєтт.

— Ти виходила.

— Так.

Біль скручує моє нутро. Чому вона не взяла мене із собою? І чому саме Різ чує про це першою? Що таке Баєтт могла знайти в Різ, чого бракує мені?

Одна з них перевертається, можливо, це Баєтт притуляється до Різ. Зазвичай вона спить, тісно пригорнувшись до мене, ця Баєтт. Коли я прокидаюся, то її пальці завжди засунуті в кишеню моїх джинсів.

— Куди ти ходила? — шепоче Різ.

— На прогулянку. — Проте я знаю, як звучить брехня. Вона б нізащо не ризикнула вислизнути назовні, аби просто розім'яти ноги. Ми цього маємо вдосталь кожного ранку. Ні, в її голосі ховається якась таємниця, але ж зазвичай вона ділиться секретами зі мною. А що не так зараз?

Різ не відповідає, а Баєтт продовжує:

— Велч зловила мене, коли я поверталася.

— Чорт!

— Усе гаразд. Я була лише внизу, у коридорі.

— І що ти їй сказала?

— Сказала, що йду по пляшку води, від головного болю.

Срібляста рука Різ прибирає косу з мого поля зору. Я уявляю собі примружений блиск її очей, тверду лінію підборіддя. А може, їй легше в темряві. Можливо, вона повністю відкривається, коли гадає, що ти її не бачиш.

Уперше я зустрілася з нею в той самий день, коли приїхала на Ракстер. Мені було тринадцять, але не тих справжніх тринадцять, не тринадцять із грудьми, і стегнами, і вишкіреними зубами. Із Баєтт я познайомилася ще на поромі з материка на острів, і це було швидко і міцно. Вона знала, хто вона така і ким маю бути я, і вона доповнювала собою все те, чого самій мені бракувало.

Із Різ було інакше.

Вона сиділа на сходах у головній залі, шкільна форма на ній була явно завелика, а гольфи сповзли на щиколотки. Не знаю, чи вони вже тоді її боялися, чи річ була в чомусь іншому, чи, можливо, те, що вона була дочка завгоспа, означало для них щось таке, що не мало ніякого

значення для мене, — але решта дівчат із нашого класу скупчилася біля каміна якомога далі від неї.

Ми з Баєтт пройшли повз неї, прямуючи до всіх інших, але в моїй пам'яті назавжди вкарбувалося, як Різ зиркнула тоді на мене, вже накручена, вже розлючена.

Деякий час після цього між нами трьома взагалі нічого не було. Лише заняття та вряди-годи кивок головою в коридорі по дорозі до душових. Потім нам із Баєтт знадобилася третя учасниця для нашого групового проєкту з французької, а Різ була найкраща в класі — навіть обійшла Баєтт на кількох тестах, — тож ми вибрали її.

І цього було достатньо. Різ поруч із нами на вечері, Різ поруч із нами на зібранні, і якщо я й пам'ятала, як вона поглянула на мене того першого дня, якщо я й відчувала, як стискається у мене в животі щоразу, коли вона вимовляє моє ім'я, то це вже не мало значення. І досі не має. Ми доволі близькі, і ближче до неї я вже не підберуся: вона на ліжку наді мною, і в темряві чути її тихий голос, коли вона розмовляє з кимось іншим.

— Ти гадаєш, — запитує вона через деякий час, — що стає гірше?

Я практично чую, як Баєтт знизує плечима: — Імовірно.

— Імовірно?

— Ну, тобто я не знаю, — відказує Баєтт. — Безперечно, стає. Але не для всіх. — Певний час нічого не чути, а потім знову її голос, такий тихий, що мені доводиться напружуватися, щоб щось розібрати: — Слухай, якщо ти щось знаєш...

Я чую скрип чобіт Різ, коли вона перевертається.

— Злазь, — наказує вона. — Ти мені заважаєш.

Іноді я запитую себе, чи була вона інакшою до того, як залишилася без матері. Чи була вона привітнішою з людьми. Проте я не можу уявити її такою.

Я ворущуся, коли Баєтт залазить у наше ліжко, але вдаю, ніби так і не прокинулася, просто повертаюся так, щоб бути до неї спиною. Мені здається, що вона якусь мить спостерігає за мною, але невдовзі занурюється в сон. Я ж засинаю лише тоді, коли край неба світлішає.

РОЗДІЛ 3

Швидко настає холодний світанок. На вікна ліг новий шар інею. Лід зібрався купками навколо стебел очерету. Ми з Баєтт устаємо з ліжка, намагаючись не розбудити Різ, і вирушаємо на прогулянку.

Спочатку на прогулянки ходила тільки Баєтт. Вона на самоті повільно описувала кола по території. Інші дівчата перешіптувалися про це. Сумує за домом, казали вони, їй самотньо, і це викликало і жалість, і сміх. Але я бачила, що це також створювало навколо неї якийсь ореол, і від цього хотілося зблизитися з нею. Наприкінці другого місяця навчання я вже гуляла разом із нею, сподіваючись, що цей ореол перекинеться й на мене.

Ми перетинаємо вестибюль, сьогодні він порожній, за винятком дівчинки, яка чергує біля входних дверей. Школа має форму квадратної дужки, з обох боків старої будівлі до неї під прямим кутом добудували нові крила. На другому поверсі розташувалися спальні та кілька кабінетів, а тут, на першому, — класи, велика зала і кабінет директриси в самому кутку дужки, вона, імовірно, зараз там усередині підраховує запаси й звіряє цифри.

Коли ми проходимо повз дошку оголошень, я простягаю руку і тицяю пальцями в повідомлення про карантинні заходи, прямо в заголовок бланка. Саме тут везіння найбільше, і добре видно, як стерся колір там, де його сотні разів торкалися сотні дівчат. Я посміхаюся, уявляючи нас із Баєтт у якомусь залитому сонцем місті, вільному від токсу.

— Привіт, — озивається Баєтт до дівчинки на вході, однієї з наймолодших, які в нас ще залишилися, тринадцятирічної. — Усе в порядку?

— Так, — дівчинка намагається відчинити двері, хоча Баєтт про це навіть і не просила. Так люди ставляться до неї, незалежно від того, як вона ставиться до них.

Двері зрушили з місця заледве на дюйм, надто важкі, щоб маленька дівчинка могла самотійно їх відчинити. Наймолодші починають у нас із «дверної вахти» — а якщо щось справді піде не так, то з цим

розберуться дівчата зі «стрілецької зміни». Проте відповідальність за чергування на дверях виховує молодших дівчаток у правильному дусі. Я підходжу і кладу свої руки на її. Тягну, відчуваю, як двері піддаються, попри іржу, яка стає дедалі сильнішою і товстішою з кожним сезоном. Це буде наша друга зима з токсом і моя третя в «Ракстері» загалом. Скільки ще я тут пробуду?

— Дякую, — я плескаю долонею по її плечу, щоб вона не здогадалася, що я не пам'ятаю її імені. — Побачимось пізніше.

На ганку я чекаю, поки Баєтт застігне куртку. Трава давно пожухла, і на інеї, що вкрив її, видно вервечку слідів чийхось ніг. Це Баєтт їх залишила минулої ночі?

— Нічого собі, — кажу я. — Яка холодрига.

Вона не відповідає. Возиться з верхнім гудзиком куртки, що заховався аж під її підборіддям, а ми тим часом ступаємо на вимощену плитняком доріжку до воріт.

Я роблю ще одну спробу, сподіваючись, що мені не доведеться копати занадто глибоко. Аби тільки вона сказала мені, куди ходила:

— Ти добре спала?

— Звісно.

— Я не дуже крутилася?

— Не більше, ніж зазвичай.

Я чекаю, даю їй ще один шанс усе розповісти, але вона нічого не каже.

— Бо я прокинулася посеред ночі, а тебе не було поруч.

Баєтт звертає ліворуч. Ми завжди так ходимо.

— Он як?

— Так.

Спочатку я думаю, що вона не збирається нічого пояснювати, — вона не завжди всім ділиться зі мною, хоча я з нею ділюся, — але потім Баєтт зупиняється, дивиться мені прямо в очі й випалює:

— Ти розмовляла вві сні.

Це так неочікувано, що в мене відвисає щелепа:

— Я розмовляла?

— Еге ж, — у виразі її обличчя з'являється ледь помітне вагання, так ніби вона не впевнена, чи хоче, щоб я це помітила. — Не знаю, що тобі снилося, але ти сказала... дещо.

Нічого я не казала. Я знаю, що не казала, але не розумію ситуації достатньо добре, щоб так їй і заявити.

— І що ж я сказала?

Вона кривиться, хитає головою:

— Я не хотіла б почути це знов. Облишмо все, як є.

На мить я відчуваюся так, як вона й хотіла. Занадто спантеличеною, винуватою, щоб далі наполягати. Але це все несправжнє. Я не спала і бачила її.

— О, — перепитую я. — Ти впевнена?

Це крайня межа, де я їй можу протистояти. Притиснеш занадто сильно, і вона почне заливати. Я бачила, як вона це робила сотні разів: з учителями, коли хтось із нас забував домашнє завдання, з красназавчими екскурсіями, коли Велч упіймала її на тому, що вона підробила підпис моєї мами. Баєтт так добре бреше. Але зазвичай вона бреше не мені, а заради мене.

— Звісно, — підтверджує вона з правильно дібраним тремтінням у голосі. — Усе ж у порядку, правда? Я просто залізла нагору в ліжко до Різ.

Ну, це принаймні правда. Але які такі секрети можуть бути на Ракстері? У всіх нас однакові жахи в тілі, однакові болі, однакові вади.

— Пробач, — поступаюся я. Мені нічого не залишається, крім як підігравати. — Хай там як, але ти ж знаєш, що ти мій найкращий друг.

Лице Баєтт враз проясняється, вона обіймає мене за плечі й притягає ближче до себе. Ми знову рушаємо далі, її кроки відлунюють в унісон із моїми.

— Так, — киває вона, — я це знаю.

Над нами височіє будинок, і крізь потріскані вікна долинають голоси дівчат, які саме починають прокидатися. Суперечки через одяг і постільну білизну, кілька серйозніших сварок, однак здебільшого це ті самі розмови щодня. Ті самі журнали, які ходять і ходять по колу, ті самі вікторини, пройдені й перепройдені, ті самі спогади, які

переповідаються безперестанку, аж доки не стають спільними для всіх. Історії про батьків, нарізані по шматочку, щоб поділитися ними з іншими, спогади про перший поцілунок, якими обмінюються, немов подарунками.

Тут мені ніколи не було чим поділитися, — я не могла нашкребти достатньо спогадів про тата, мені було нестерпно думати про те, як мама весь час сидить одна в нашому будинку на базі. Хоча я і хотіла б побачитися з друзями, побачитися з подружками, проте ніколи не сумувала за ними так сильно, щоб вирвати їх зі слайд-шоу мого колишнього життя і перенести сюди.

Іноді, якщо я заплюшую своє око, то забуваю, як усе змінилося. І тоді «Ракстер» — це вже не суцільний запах пороху упереміш із голодом. Це просто нудьга й неробство, що глибоко засіли всередині нас.

Ми вже дійшли до огорожі, будинок позаду нас, а попереду простягається ліс, вічнозелені дерева. Дорога прорізає його наскрізь, із кожним роком вона стає протоптанішою, але вужчою. За кілька футів від огорожі я бачу те, у що, очевидно, й поцілили постріли цієї ночі, — оленя, вже кілька годин як мертвого, його м'ясо занадто інтоксиковане, щоб його можна було їсти. У його розкритій пащі повзають черв'яки, кров запеклася в шерсті.

Крім оленя, є ще дещо. Це щось, про що ми всі знаємо, але не говоримо. Якщо ви, вийшовши надвір, добрали момент, то можете відчувати, що земля час від часу здригається під вашими ногами, немов мій дім на морській базі, коли літак пролітає занадто низько над головою. На початку токсу ми гортали підручники з геології, переглядали каталоги флори та фауни, намагаючись розгадати, що ж це може бути. Але потім нам довелося спалити книги, щоб зігрітися, а пошук розгадки став не таким цікавим.

— Ходімо вже, — порушує тишу Баєтт.

Ми не дивимося на дах, де двоє дівчат ціляться з гвинтівок понад нашими головами. Натомість ми черкаємо пальцями по прутах огорожі і прямуємо вздовж неї до самої води, де бризки, стікаючи по химерних нагромадженнях валунів, збираються в озерця, які не замерзають до

глибокої зими. Сірі складки породи, яскраво-зелені водорості, і океан котиться вдалину, чорний і бентежний.

Я вилажу на вершок валуна, спираюся на долоні, щоб зазирнути в найбільшу ковбаню, що залишилася після відпливу. Риби немає — вона майже не підходить до острова, відколи настали зміни, — але цього разу я щось бачу. Щось маленьке, не більше від мого кулака, і неприємного яскраво-синього кольору. Краб.

— Гей, — гукаю я, і Баєтт викарабкується до мене й уможується поруч. — Дивись.

Вони з'явилися тут за кілька років до того, як сюди приїхала я. Ознака часу, так сказала наша вчителька біології, коли на другому році восени ми вивчали зміни клімату і вона привела нас сюди спостерігати за крабами. Раніше вони ніколи не водилися північніше від Кейп-Коду, але світ міняється, і разом із ним змінюються й води. Ми називаємо їх «ракстерськими синюшниками», на Ракстері вони й ростуть по-іншому.

Містер Гаркер допоміг нам зловити кілька штук, і ми принесли їх назад до класу, по черзі беручи в руки скальпель. Повітря було насичене сіллю, і дві дівчинки ледь не зомліли, коли ми розкололи панцири і підняли їх.

— Погляньте, — сказала вчителька, — у них є одночасно і зябра, і легені, щоб дихати і у воді, і на суші. Бачите, як організм може змінюватися, щоб забезпечити собі якнайкращі шанси.

Ми деякий час спостерігаємо за крабом, як він шкандибає по дну ковбані, а потім Баєтт сунеться вперед і мало не зіштовхує мене вниз.

— Обережно, — вигукую я, але вона не слухає, її рука витягнута, пальці занурюються у воду. Щось тонке і довге шмигає під кам'яний виступ.

— Я хочу побачити це знову, — каже мені Баєтт. Вона розкручує рукою водяний вир, і течія відриває краба від дна.

— Не треба, — зойкаю я. — Це жахливо. І якщо ти й далі брѳохатимешся у воді, то рано чи пізно обморозиш руку.

Але Баєтт мене не чує. Стрімко, немов одна з чапель, які колись тут жили, вона занурює руку вглиб, так що брижі розбігаються від її ліктя,

а коли витягує її знову, то два її пальці тримають краба, що бовтається на клешні. Він щипає її, але вона притискає його до землі.

Однією рукою не даючи йому втекти, Баєтт іншою намацує каменюку на краю ковбані. Міцно вхопивши її, вона щосили б'є по крабу. Усі його кінцівки несамовито смикаються в конвульсіях.

— Господи, Баєтт.

Вона спостерігає за розтروщеним крабом. Починаючи від самих кінчиків його клешень, синій панцир темніє, стає чорним, наче його занурили в чорнило. Саме від цього видовища в тих дівчат на біології запаморочилося в голові й перехопило дух.

— Навіщо ти це робиш? — запитую я, відводячи погляд. Якби ми вже були поснідали, мене б зараз знудило.

— Тому що, — відсікає Баєтт. Вона піднімає краба, який ще ворухнеться, але вже ледь-ледь, і жбурляє його назад у воду. — Тільки так ти можеш дізнатися, що це справжній ракстерський синюшник.

— А ти не можеш просто зірвати квітку? — Іриси теж чорніють, коли помирають. Вони так робили іще до токсу, а тепер так робимо й ми. У кожної дівчини з «Ракстеру» пальці чорніють до кісточок, коли її забирає токс.

— Це не те саме, — заперечує Баєтт.

Вона підводиться, залишає мене позад себе і пробирається до останніх каменів на краю океану, її ноги стоять упевнено, а вода хлюпає на чобітки в міру того, як прибуває приплив. Якось вона розповіла мені, що це їй найбільше подобається на Ракстері — те, як змінюються береги острова. Земля осипається і зісковзує у воду, а Баєтт стоїть із заплющеними очима і задраним угору підборіддям.

— А пам'ятаєш, — раптом запитую я, і зимовий вітер зриває слова з моїх губ, — як це було раніше?

Вона озирається на мене через плече. Мені цікаво, чи думає вона про те ж саме, що й я. Про те, як ми з ганку спостерігали за старшокласницями, що зібралися на березі у своїх білих випускних сукнях, як ми зчіплювали пальці під час класних зборів і щосили стискали їх, щоб не розсміятися. Про те, як ми стояли в їдальні, коли

останні відблиски сонця пробивалися крізь віконниці, і, фальшивлячи, співали гімн перед тим, як сісти вечеряти.

— Еге ж, — відповідає Баєтт. — Звісно.

— І ти за цим сумуєш?

Секунду мені здається, що вона не відповість, а потім її рот широко розтуляється і вона посміхається.

— А це має якесь значення?

— Та, мабуть, ні, — хмари над нами розходяться, пропускаючи трохи тепла. — Ходімо додому.

Ми знаходимо Різ на порозі кухні й чекаємо, поки двоє дівчат миють голови в умивальнику з відром дощової води. Раз на кілька днів ми з Баєтт ділимо з нею чергу, моє волосся занадто коротке, і його потрібно просто протерти біля коренів, але коса Різ сипле бризками навкруги, немов зірками, вона в неї така красива, що аж боляче дивитися, і заповнює собою весь умивальник.

— Вони ніколи не закінчать, — кидає Різ, коли ми підходимо до неї. Вона міцно стискає свою косу в сріблястій руці, і я бачу, як інші дівчата напружилися, бачу, як вони зиркають на двері, ніби збираються тікати.

— Вибачте, — каже одна з них. — Ми майже закінчили.

— Тоді давайте скоріше.

Вони переглядаються, а потім викручують волосся і покvapливо протискаються повз нас. У другої з них на скронях усе ще виблискує піна від шампуню.

— Спасибі, — каже Різ так, наче вона залишала їм вибір.

Ми з Баєтт стоїмо у дверях, поки Різ розплітає косу і занурює волосся у відро з водою. Миття займає кілька хвилин. Як вона закінчує, її рукави геть мокрі, з неї продовжує крапати і тоді, коли ми втрюх знаходимо вільний диван у головному холі і вмощуємося на ньому, щоб чекати. Якщо склад команд змінено, Велч повідомить нас про це зараз, саме тоді, коли наймолодші вже закінчили снідати.

Я опускаюся на підлокітник, закидаю ноги на коліна Баєтт. По інший бік від неї Різ нагнулася вперед і, нахиливши голову, заплітає вологе

волосся в косу.

Вона не нервує. Але всередині в неї щось туго накручено. Воно завжди там є, але в деякі дні підходить ближче до поверхні, і сьогодні один із таких днів. Ми нічого не говоримо, коли Різ починає колупати оббивку дивана своєю сріблястою рукою.

Я ніколи нічого не прагнула так сильно, як Різ прагне потрапити до «баркасної команди». Я досі бачу її біля воріт того дня, коли містер Гаркер пішов від нас, як вона простягає до нього руки. Я досі чую, як вона голосить, коли Тейлор тягне її геть. Звісно, вона хоче вийти назовні, за огорожу, за поворот дороги. Побачити, чи не залишилося там чогось від нього.

Вона не могла вислизнути з території, не порушивши карантину, як це сказано в тому листі. Та й узагалі це було б занадто небезпечно для дівчинки, тим більше, якщо вона сама. Однак ми з Баєтт робили все, що могли. Ми взяли її на дах, щоб спробувати знайти серед дерев обриси її старого будинку. Але це тільки розізлило її.

— Не знаю, — буркнула вона, коли ми залізли назад у будинок. — Хай іде воно в сраку. — І після цього не розмовляла з нами два дні.

Двері кабінету директорки відчиняються, і Велч крокує коридором з аркушем паперу в руках. Різ підводиться.

— Панянки, — оголошує Велч, — прошу ознайомитися зі зміненням розпорядком. У декого з вас будуть нові обов'язки. — Вона замінює старий аркуш на новий, прикріплюючи його над каміном поруч із іншим повідомленням. — Дівчата з «баркасної команди», підійдіть до мене, коли зможете. Я буду в південній коморі.

Я очікую, що Різ просто кинеться туди, щойно Велч відійде, але що ближче вона підходить, то нерішучіше ступає, її ноги пересуваються, неначе механічні. У холі все ще чути якийсь гомін, але до розпорядку більше ніхто не наближається, і саме з цього я розумію, що всі вони спостерігають.

Різ підходить упритул. Я напружуюся, чекаючи на маленьку посмішку, яка означатиме, що вона дістала те, що хотіла. Проте усмішка не з'являється.

Різ розвертається й за кілька стрибків опиняється біля дивана, її срібляста рука замикається навколо моєї щиколотки. Боже, яка вона холодна, а потім вона щосили смикає мене, і я опиняюся на підлозі.

— Різ, — скрикую я, шокована, і намагаюся сісти, але вона не чекає. Вона осідлала мене, її коліна притискають мої руки, нижня частина її долоні тисне мені на підборіддя, оголюючи шию.

Я силкуюся щось сказати, хвицаю ногами, намагаюся вихляти стегнами, можливо, це допоможе, мені просто потрібно дихати, хоча б один вдих, але вона тисне ще сильніше і срібним кулаком завдає мені удару в груди.

— Що сталося? — Я чую, як Баєтт кричить дедалі голосніше: — Різ, зупинися. Що сталося? У чому річ?

Різ зовсім трошки повертає голову, і мені вдається вивільнити одну руку. Я хапаюся за косу і смикаю її голову назад. Вона виє, а на сліпому боці мого обличчя з'являється поріз та садно. Вона перетискає передпліччям мою трахею. Нахиляється уперед.

Я намагаюся зіштовхнути її, але Різ сильна, така сильна, ніби вона — це щось більше, ніж власне вона, а позаду неї стоїть Баєтт і репетує, репетує. Останній уривчастий вдих перед тим, як світ зануриться в темряву, і я вимовляю її ім'я.

Різ відповзає геть, хитаючись, спинається на ноги.

— Боже мій, — стогне Баєтт, колір з її обличчя щез.

Я не можу поворухнутися, біль розпирає груди. Ми й раніше билися, але лише за пайки. На цьому все й закінчувалося. Це межа, якої ми ніколи не переходили.

Різ моргає, прочищає горло:

— Вона в порядку, — видушує хриплим голосом. — З нею все буде добре.

Після цього їй не залишається нічого іншого, як піти, бо Баєтт стає навколішки поруч зі мною, і саме вона допомагає мені знову підвестися на ноги.

Я, власне, й не заглядаю до нового розпорядку. Я піднімаюся нагору сходами, щоб прийти до тями. Але ми проходимо занадто близько, і я скося зиркаю, пробігаю оком списки нових стрілецьких пар і нових

змін вартових, і знаходжу своє ім'я. Ось воно тут. Так ось у чім річ! Я — нова дівчина «баркасної команди».

Я усміхаюся. Я й не збиралася, але роблю це, і за моєю спиною чутно перешіптування, і мені слід прибрати усмішку прямо зараз, інакше Різ почує про це і зненавидить мене ще більше.

Баєтт кладе руку мені на плече:

— Тобі краще знайти її. Поговорити з нею.

— Не думаю, що це гарна ідея.

— Хочу сказати, я знаю, що це все неправильно, те, що вона вчинила, — продовжує Баєтт і обережно прибирає мені волосся з обличчя. — Але вона...

— Мені треба йти, — перериваю я. — До Велч. — Я нічого не можу вдіяти зі жвавистю мого голосу. Я не хотіла цього — я знаю, що ця честь мала дістатися не мені, — але тепер я пишаюся цим. Я хороший стрілець. Я добре роблю свою справу. Я розумію, чому моє ім'я в цьому списку.

— Гаразд, — погоджується Баєтт. Вона відступає назад, схрещує руки на грудях, і я бачу, що їй хотілося б іще щось сказати. Натомість вона зиркає на мене востаннє, перш ніж піднятися сходами.

Навколо мене вичікують інші дівчата. Витріщаються на мене, в їхніх очах з'явилася нова повага, адже я тепер «баркасна команда». Вони очікують від мене, що я покажу, розкажу їм, що робити, хоча це й виходить, на мою думку, за рамки моїх обов'язків. Але я мушу пам'ятати, що на місці всіх тих правил, які розсипалися, виникли нові, сильніші та жорсткіші. Ніхто не виходить за огорожу — це перше правило, найважливіше, а тепер я одна з дівчат, яким дозволено його порушувати.

Я посміхаюся найближчій дівчині й сподіваюся, що моя усмішка мала дорослий і відповідальний вигляд, а потім поспішаю вийти з приміщення, все ще відчуваючи на собі їхні погляди. Велч веліла зустрітися з нею, тож я йду південним коридором до комори, де й застаю її за проведенням інвентаризації.

— О, Гетті, чудово, — каже вчителька. Вона здається дуже втомленою, і на секунду я відчуваю вдячність до неї. Токс не завдав їй такої сильної шкоди, як нам, дівчатам, але ми, принаймні в періоди між загостреннями, можемо розраховувати на кілька хвилин спокою. — Підійди і допоможи мені трошки.

Вона кладе мені на руки стос ковдр, і я чую, як вона тихо рахує. Я притискаюся до них лобом, намагаюся дихати рівно. Схоже, шви на моєму оці розійшлися.

— Ми, мабуть, знову вирушимо в похід завтра або післязавтра, — повідомляє Велч, забираючи ковдри. — Учорашня постача була замала, тож, якщо пощастить, вони її доповнять.

Найкраще, на що ми можемо сподіватися, — це додаткові харчі і, можливо, одна-дві ковдри. У перші дні було більше. Розчин для контактних лінз, щоб Кара не мусила носити окуляри. Інсулін для Олівії та протизаплідні для Велч, щоб регулювати її гормони. Але вони перестали надходити через місяць абоощо, і навіть директриса не змогла їх повернути. Кара залишилася без лінз, Велч — без пігулок, а Олівія померла.

— То де ми зустрінемося? — цікавлюся я. — І що мені взяти із собою? Це...

— Я прийду заберу тебе, — Велч зиркає на мене швидко, але пильно. — Постарайся добре відпочити. І постарайся уникати таких ексцесів, як оця шарпанина в головній залі, якщо можеш.

— Скажіть це Різ, — буркаю я.

— Ой, вибачте, — чую я в себе за спиною. Обертаюся і бачу Тейлор, яка переминається з ноги на ногу у дверях. Спочатку я подумала, що вона з'явилася, щоб влаштувати мені вирвані роки за те, що я зайняла її місце в «баркасній команді», хоча це вона сама й відмовилася від нього, проте вся її увага зосереджена на Велч.

— Не хотіла переривати, — продовжує Тейлор. — Велч, я можу побачитися з вами пізніше?

Між ними проскакує погляд — такий швидкий, що його, вважай, і не було, я навіть не встигла його зафіксувати, як він уже зник.

— Звісно, — невимушено відказує Велч.

Тейлор щезає в глибині коридору. Я дивлюся їй услід, намагаючись вирахувати, що з нею зробив токс. Ніхто не знає, з чим вона залишилася після своїх спалахів, навіть інші дівчата з її класу. Хоч би якими були зміни, вони, мабуть, приховані під одягом.

— Запам'ятай, Гетті, — напучує мене Велч, закінчивши лічити ковдри. Я обертаюся до неї. — Відпочинок і багато води, і більше ніяких колотнеч. А тепер можеш іти.

Я виходжу в коридор якраз вчасно, щоб помітити, як Тейлор завертає на кухню. Велч не захотіла розповісти мені, чого очікувати по той бік огорожі, а от Тейлор могла б.

Я йду слідом за нею, заходжу на кухню і бачу, як вона стоїть навколішки перед старим холодильником, засунувши позад нього одну руку.

— Гм, — відкашлююся я, і вона аж підскакує, вільна рука злітає до ременя, де вона носила ніж, коли була в «баркасній команді».

— Боже, Гетті. Ти ж не будеш знімати шуму?

— Вибач, — я підходжу на дюйм ближче. — Що ти робиш?

Тейлор явно боїться, що я створю їй проблеми, її обличчя розгублене і напружене, а потім вона ледь посміхається. Я бачу, як напруга потроху залишає її. Вона знову опускається навпочіпки і витягає з-за холодильника пластикове упакування крекерів.

— Хочеш спробувати?

Ховати їжу суворо заборонено. Кілька дівчат спробували це зробити на самому початку і вигребли по повній не від учителів, а від нас самих. «Баркасна команда» вивела їх на вулицю поговорити і залишила закривавленими у внутрішньому дворіку. Але Тейлор — вона заслужила деяку свободу дій. Я не можу уявити, щоб хтось її покарав.

— Звісно, — погоджуюся я і сідаю поруч із нею на розмальовану квадратиками плитку підлоги. Тейлор простягає мені крекер, і я відчуваю, що вона спостерігає за мною, коли я його кусаю. — Дякую.

— Я поклала їх туди минулого літа. Була певна, що одна з вас, дівчаток, за цей час обов'язково їх знайде.

— Ніхто туди й не подивиться, — відповідаю я. — Забагато павутиння. Ну, і мишей чи чогось такого.

Тейлор глузливо сміється:

— Коли ти востаннє бачила тут мишу? — Вона заковтує крекер за два укуси і витирає крихти з губ: — Отже? Запитуй, що ти там хотіла.

— Що?

— Твоє ім'я з'явилося у списку «баркасної команди», і ти тут зовсім випадково зі мною розговорила? Кого ти дуриш, Гетті?

Я беру ще один крекер, але в роті пересохло, тож доводиться просто затиснути його в липкій долоні.

— Ну, мабуть, я б хотіла знати, до чого мені слід бути готовою. Я маю на увазі, ми що, отак підемо, заберемо передачу і повернемося назад? Не може бути, щоб це було так просто.

Тейлор регоче, і це той випадок, коли ти чуєш її і регочеш разом із нею, бо якщо ти цього не зробиш, вона може розплакатися.

— Вони використовують маяк у «Кемп-Неші», щоб повідомити нам, що їдуть. Азбука Морзе чи ще якесь гівно. Я не знаю. Але Велч прийде і розбудить тебе, якщо вони подадуть сигнал. Вона любить вирушати рано, щоб ви встигли додому до заходу сонця. Було б добре, якби вони могли доставляти речі прямо сюди, тоді б відпала потреба в цих походах.

Я ніколи навіть не думала, що це можливо:

— А чому вони так не роблять?

Тейлор відкушує ще один кавалочок крекера.

— Вони кажуть, що є ризик зараження, — пояснює вона з набитим ротом. — Насправді ж думаю, що вони не здатні обійти скелі біля мису. Наче вони не з військово-морських сил. Наче військові моряки не повинні бути вправними в усіх судноплавних штуках.

Мене вражає, що вона говорить про цю священну справу такими гіркими словами. Та все ж таки Тейлор знається на цьому значно краще, ніж я.

— А воно... — і я мушу зупинитися, щоб підшукати потрібні слова.
— Чи воно все таке велике, як здається звідси?

— Велике?

Я думаю про ліс, про те, що сосни явно стали вищими, що вони, мабуть, зовсім не такі, якими я їх бачила з даху. У лісі токс усе ще

скаженіє. Там немає дівчат, яких він міг би розтерзати, тож він проник у все інше. Там він розквітає і поширюється з якимось захватом. Неприборканий, злий і вільний.

— Так, — підтверджую я. — Мені так здається.

Тейлор нахиляється вперед:

— А ти пам'ятаєш, як усе було? У той перший день?

Це було півтора року тому, під раннім весняним сонцем. Ми саме були в сосновому бору, коли це трапилося, у гущавині стовбурів і гілок, Різ і Баєтт спостерігали, як я, балансуючи, йду по найнижчій гілці, усім цікаво, як далеко я зайду. Зрештою я таки впала, що зовсім не було дивно; ми всі тоді були вкриті струпами та подряпинами, деякі з нас були занадто швидкі на повороті, деякі занадто коротко підшили свої спідниці, деякі штрикали себе гострими предметами, просто щоб пережити це відчуття. І тоді це сталося.

Я підвелася із землі зі сміхом, але потім з мого правого ока почала крапати кров. Спочатку повільно, а потім швидше і швидше, стікаючи по моїй щоці і збираючись у роті. Гаряча, ніби ось-ось закипить, і я почала кричати, бо нічого не могла бачити.

Баєтт вилаялася і схопила мене за лікоть. Різ узяла за другий, і вони потягли мене до будинку. Я тримала очі заплющеними. Я чула інших дівчат, чула, як вони розмовляють, хихочуть і раптово змовкають, коли ми проходимо повз них. Баєтт притислася до мене своїм тілом. Вона була єдиним, що тримало мене на ногах.

Баєтт сиділа зі мною на сходах у головному холі, поки Різ побігла по медсестру. Ми сиділи там якийсь час, не знаю скільки. Баєтт тримала мою руку в обох своїх, поки я спиралася на її плече, а моя кров стікала їй на сорочку. Коли Різ повернулася, з нею була Велч, і вони притиснули марлю до мого правого ока, поки кров не зупинилася. А пізніше виявилось, що шкіра моїх верхньої та нижньої повік зрослася до купи.

Медсестра так і не прийшла. Ще троє дівчат захворіли. Усе тільки починалося.

Наступного ранку на острові оголосили карантин. Гелікоптери над головою, бо це військове питання. Лікарі в захисних костюмах кишіли

в будинку цілими днями, аналізи й аналізи, і жодної відповіді, лише хвороба, що поширювалася через кожну з нас.

— Так, — хриплю, горло б прочистити, — пам'ятаю.

— Там зовні все й досі так само, — пояснює Тейлор. — Тут, у будинку, все просто і ясно, а там — як і в перші дні. Тобто ми й досі ні чорта не знаємо.

Можливо, вона скаже мені правду. Можливо, я на це заслуговую, адже я тепер у «баркасній команді»:

— І саме через це ти й відмовилася?

Це невдале запитання, і обличчя Тейлор змінюється в ту ж мить, як я його ставлю. Очі холодні, рот — стиснута лінія. Вона стає на ноги:

— Можеш завжди пригощатися крекерами. Тільки засовуй їх назад, коли закінчиш.

Різ не приєдналася до нас за вечерею. У неї комендантська година, це все, про що Велч повідомляє нас, коли ми запитуємо, але ми не бачимо її ні коли я забираю наші пайки з кухні, ні коли Лорен та Елі починають бійку через нову пачку гумок для волосся і Джулії доводиться їх розбороняти. Це тепер і моя робота, нагадую я собі. Я з «баркасної команди», я крута дівчина.

Її ліжко порожнє, коли ми повертаємося в нашу кімнату, і мені здається, що я бачу краєм ока відблиск її срібної руки, яка щезає в глибині коридору. Я змушую себе відвести погляд убік.

— Це я мала б біситися, — кажу я Баєтт, коли ми вмощуємося в ліжку. — Це вона мене душила.

— Ти дещо в неї відібрала, — зауважує Баєтт. — Принаймні вона так це бачить.

Я затамовую дух, задираю підборіддя, щоб не дати щемові в очі перерости в сльози. Не може ж вона вірити, що це я зробила, аби завдати їй болю. Але така вже Різ — вона завжди захищає себе від якоїсь загрози, якої я навіть не бачу.

— Я не просила про це.

— Не думаю, що для неї це аргумент.

Ми перевертаємося, я притискаюся спиною до стінки, а Баєтт лежить горілиць, займаючи більшу частину ліжка. Ми спимо так від самого початку токсу, спершу спали разом, щоб зігрітися, а потім просто тому, що так звикли.

— Ти можеш відмовитися від цього місця, — зазначає вона, коли ми влаштовуємося.

— Я могла б, — відрубую я, — якби вона попросила. — Але гнів триває недовго. Я зітхаю, заплющую очі: — Я просто не знаю, як тепер із нею бути.

Баєтт стиха хмикає:

— Слава Богу, що є я, так?

— Ти собі навіть не уявляєш. — Є дні, коли все гаразд. Але є й просто нестерпні. Порожнеча на горизонті, і голод у всьому тілі, і сумніви, як ми взагалі це витримаємо, якщо не можемо витримати одна одну? — Ми ж виживемо? Скажи мені, що ми обов'язково виживемо.

— Ліки скоро будуть, — запевняє Баєтт. — Ми виживемо. Я обіцяю.

РОЗДІЛ 4

Тейлор мала рацію. Велч будить мене наступного ранку ще до схід сонця. Моє око заплигло від сну, я нічого не бачу, і мені потрібен час, щоб сфокусувати погляд на вчительці.

— У чому річ? — бурчу я. Вона ще раз струшує мене: — Спускайся вниз якомога скоріше. Ми вирушаємо.

Двері клацають, зачиняючись за нею. Різ усе ще спить на своєму верхньому ярусі, але Баєтт повертається і спирається на лікті.

— Ти вже йдеш? — промовляє важко і хрипко.

— Так.

— Щасливо. Будь обережна.

Це наказ, і я злегка посміхаюся на випадок, якщо вона може це побачити.

— Спробую.

Велч чекає разом із Карсон і Джулією, коли я підходжу до шафи поряд із кухнею. У Карсон бракує трьох нігтів на пальцях після того, як спалах змусив її дряпати двері ізолятора, а темно-коричнева шкіра Джулії всипана синцями, які ростуть із кожним днем. Ніхто не знає, від чого вони з'являються, відомо лише, що їхнє забарвлення ніколи не блідне.

Джулія і Карсон — не перші дівчата «баркасної команди». Останньою з первісного складу була Тейлор, чиє місце зайняла я. Її вибрали разом з Емілі та Крістін, близнючками з якоїсь школи поблизу Вашингтона, що приїхали сюди за обміном. Вони мали пробути тут лише семестр. Але їхній вибір виявився фатальним. Приблизно через три місяці токсу вони повернулися з лісу з порожніми головами, не знаючи навіть своїх імен. Токс забрав у них пам'ять про те, хто вони, забрав усе, окрім уміння тримати в руках ножа. Він змусив їх штрикати одна одну в головній залі під час вечері, змусив їх спостерігати за тим, як вони обидві стікають кров'ю до останньої краплі.

Карсон усміхається мені, коли я підходжу. На ній дві куртки, та, що зверху, важка, з фланелевою підкладкою, а волосся вона заправила під каптур. Поруч із нею Джулія нахилилася перед шафою, витягаючи речі для себе і, гадаю, для мене.

— Ось, — вона тицяє мені в руки стос одягу, а сама сідає й скидає чобітки, щоб натягнути на ноги додаткові шкарпетки. — Одягни це.

Пальто кольору десь між чорним і темно-синім, із великими латунними застібками спереду, немов на якійсь корабельній скрині. Воно якраз на мене, а з піднятим коміром я не відчуватиму вітру на шиї. Є ще червона шапка, із тих, що з накладками для вух, але я не впевнена, що вона мені підійде, тож я дивлюся на Велч, а на ній червоне кашне. Таке саме є і в Карсон. А на Джулії, яка вже випросталася й нетерпляче супить брови, поверх куртки накинута червона дута жилетка.

— Цей колір легко помітити, — пояснює Велч. Її пальці граються з причепленою до пояса рацією, яка має забезпечити її зв'язок із

радіостанцією директриси. — Так, щоб ми могли знайти одна одну в разі чого.

Джулія пирхає:

— І все інше може знайти нас. Гетті, надягай. Час іти.

Я не мала б дивуватися, проте для мене все одно несподіванка, коли Велч вкладає мені в руки ніж Боуї і показує, як просунути його крізь петлю для ремня на моїх джинсах, так само, як це роблять Джулія і Карсон. Ніж — це все, що я поки що отримую, а от Джулія, як і Велч, має вогнепальну зброю. Це не гвинтівка, якими ми користуємося на даху, а маленький зручний пістолетик, із яким вона, здається, добре дає собі раду.

— Усе готово? — запитує Велч і киває на мене. — Ідеш позаду Джулії. Не відставай.

Ми виходимо через парадні двері на доріжку. Я обертаюся, просто щоб подивитися на будинок, запам'ятати його, і мені ніби знову тринадцять, я виходжу з мікроавтобуса й іду по доріжці, а Баєтт іде на пів кроку позаду мене. Великі двері, ганок, і таке відчуття, наче ось-ось відбудеться щось особливе.

Біля огорожі ми зупиняємося і чекаємо, поки Велч відімкне її. Це куте залізо, пруті на досить малій віддалі один до одного, так що не пролізеш, хоч як би сильно протискався. Огорожа стоїть відтоді, як школу побудували близько ста років тому. Її поставили, щоб відгородити доглянуту територію від дикого лісу, поставили, щоб тварини не могли пробратися до смітника. Поставили, як я гадаю, також для того, щоб тримати дівчат усередині, на території школи. Так, ніби на цьому острові їм було куди піти.

Але відколи почався токс, дерева підповзли ближче, проросли нові деревця, вони проникають крізь огорожу, ніби хочуть дотягтися до нас. У деяких сосон мертва глиця, що встеляє мерзлу землю, а інші — покручені й укриті лускою, страшні, мов смертний гріх. Вони ростуть упритул до залізної огорожі, а їхні гілки тягнуться вгору і перевалюються через неї, а потім низько опускаються, усипані ягодами кольору крові. Ніхто їх не їстиме. Якщо їх розламати, то всередині вони чорні й липкі.

Є лише одне місце, де дерева не підходять до огорожі, і це на північній стороні острова, саме там, де скелястий берег обривається на двадцять футів униз. В інших місцях ми вирубали все, що змогли, і укріпили огорожу всім, що в нас було під рукою і чим ми могли пожертвувати.

Дерева досить небезпечні — я могла б заприсягнутися, що вони хочуть підпорядкувати нас собі, але коли приходять звірі, то роблять це стрімко. Койоти, що повиростали більшими за вовків. Лисиці, що полюють тепер скаженими зграями. Іноді вони занадто швидкі для дівчат зі стрілецької зміни, тому ми обтикали огорожу уламками битого скла та кришками від використаних бляшанок з-під супу. Забили дірки дошками для оголошень, зірваними зі стін класних кімнат.

Ми не тримаємо дівчину на варті біля брами. Занадто близько до лісу, занадто спокусливо для хижаків, та й тут вона все одно не потрібна. Натомість ворота легко відчиняються і зачиняються за вами, коли ви виходите. Але єдиний спосіб повернутися назад — це залізний ключ, який висить на поясі Велч.

Ворота прочиняються на кілька дюймів, і ми протискаємося крізь вузьку щілину. Коли Велч зачиняє їх знову, чутно як, замикаючись, клацає замок, і це звучить так кволо, що здається, ніби я могла б зламати його просто силою думки. Невже це все, що нас захищає?

— Готові? — запитує Велч, але не чекає, щоб пересвідчитися, чи це так. Ми рушаємо.

Дорога ґрунтова, із коренями й бур'янами, що пробиваються по її краях, із вибоїнами, які заповнив камінням ще батько Різ, містер Гаркер. Я провела півтора року, дивлячись на неї з даху, але забула, як це відчувати під ногами землю, що промерзла наскрізь і хрумтить, наче посипана цукром. Мій подих клубочиться хмарками, морозне повітря щипає за щоки, іще тиждень тому була осінь, а сьогодні вже справжня зима.

Над нами сосни здіймаються до неба. Вони вищі, ніж мали б бути, їхні стовбури ширші, гілки розділені на тисячу галузок, а покрив із крон затримує більшість сонячних променів, роблячи світло брудним і

липким. Усе виглядає закинутим, ніби ми тут перші люди за сотню років. На дорозі не залишилося слідів від шин, жодної ознаки того, що тут колись було щось іще, окрім того, що є тепер.

Ми не повинні були б тут бути. Це місце більше не наше.

Не думаю, що я коли-небудь усвідомлювала, як багато шуму ми створюємо вдома, але зрозуміла це вже через кілька хвилин у лісі. Тут так тихо, що можна почути дерева; можна почути, як вони ростуть і ворухаться, і можна почути тих тварин, що ростуть і рухаються в хащах. Оленів, які були малими до токсу і такі великі тепер, що могли б годувати нас тижнями, якби їхнє м'ясо не було гниле і мертво. Койотів і, як я чула, вовків, хоча сама й ніколи не бачила жодного. Інших створінь, які ніколи нікому не показуються. Токс трапився не тільки з нами. Він трапився з усім.

Мох товстим килимом вкриває землю, повзучі рослини в'ються високо вгору. Де-не-де острівці квітів, які добре почуваються навіть на холоді. Це іриси, з яскравими віночками кольору індиго, вкритими памороззю, тичинки й маточка щільно зібрані посередині, а кілька пелюсток, мов спідничка, звисають униз. Вони ростуть по всьому острову цілий рік, і колись у нас практично в кожній кімнаті будинку стояла ваза з ними. Ракстерські іриси особливі тим, що їхні пелюстки темніють, коли їх зірвати. Як і ракстерські синюшники. А тепер і як ми.

До карантину все було не так. Тварини сприймалися практично як ручні, навіть якщо нам і читали лекції про те, як правильно зберігати їжу, щоб вони до неї не дісталися, і ліс ми відчували інакше, він був наш. Сосни росли рядами, але шар ґрунту був такий неглибокий, а їхні стовбури були такі тонкі, що якщо стати в правильному місці, то можна було все бачити з одного кінця острова майже до іншого. І ти ніколи не міг забути про океан, тому що в повітрі завжди гостро відчувалася сіль.

Тут же, у хащах, ти вловлюєш її присмак лише вряди-годи.

Так сталося, що ліси були вражені першими. Принаймні я так гадаю. Ще до того, як дика стихія проникла всередину нас, вона просочилася в землю. Дереву стали рости вищими, нова парость витягалася вгору

швидше, у супереч усім правилам. І все начебто було добре, нічого такого не привертало уваги, аж поки одного ранку я не визирнула у вікно і не побачила, що того Ракстеру, який я знала, більше немає. Того дня за сніданком двоє дівчат із тваринною жорстокістю повискубували одна одній волосся, а після полудня нас наклав токс.

Ця частина дороги йде прямо, як стріла, на ній безліч слідів, залишених «баркасною командою» за півтора року походів. Проте обабіч дороги немає нічого. Щезли маленькі стежки, які колись звертали між дерева. Ніяких ознак когось іншого. Усе, що я можу помітити, — це довгі, ще свіжі смуги, видряпані на стовбурах дерев. Пазурі, можливо, або зуби.

Я очікувала чогось іншого. Я бачила, як дерева атакують огорожу, бачила, що темрява між ними густа і глибока. Я знаю, що робить токс. Але я гадала, що хоч щось від мого старого життя все ще залишиться тут. Сподівалася, що хоч якась наша частка виживе.

— Ворушіться, — підганяє нас Велч, і я розумію, що відстаю, решта вже на кілька ярдів попереду мене. — Ми повинні весь час рухатися.

Я намагаюся уявити, що залишилося від будинку Різ. Він мав би бути десь тут праворуч, захований серед очерету. Я так і не вивчила дорогу сама, завжди йшла услід за Різ. Минуло чимало часу, поки вона почала запрошувати нас до себе, але навіть і коли запрошувала, у мене завжди було таке відчуття, наче там не місце. Різ та її батько сміялися і балакали, тим часом як Баєтт колупалася в їжі, а я не знала, що робити, а тому весь час посміхалася.

Десь позаду нас чути тріск, а потім щось на кшталт мекання, писклявого і короткого, і я не можу стримати прокляття, яке зривається з моїх вуст. Велч кидається до найближчого дерева, тягнучи мене за собою, і ми залягаємо між корінням. По той бік дороги Карсон і Джулія втискаються в улоговину в заростях, низько присідають, схиливши голови.

— Що...

— Ш-ш-ш, — шепоче Велч. — Не рухайся.

Із даху все виглядало інакше, лише гілля та приціл моєї гвинтівки. Але я відчуваю, як стрясается земля. Важкі, гучні кроки. У роті

пересихає, страх пронизує все тіло, і я кусаю губи, щоб не проронити ні звуку.

Притиснувшись до землі поруч із Велч серед розлогого коріння сосни, яке обвиває нас, я все-таки зиркаю на дорогу. Спершу бачу безформну, масивну тінь, а потім, коли вона з'являється в полі мого зору, бачу і його. Хутро звисає пацьорками, як довга трава. Звір занадто великий, як на койота, занадто темний, як на рись. Бурий ведмідь.

Я знаю, що слід робити, якщо він нас помітить. Грізлі не такі, але з бурим ведмедем ти повинен галасувати, залякувати його поглядом. Не тікай. Давай відсіч. Такі інструкції ми отримали після того, як містер Гаркер побачив, як один бурий ведмідь рився в його смітнику. Він сказав, що ці ведмеді швидші, ніж здаються, і що вони можуть помітити цятку кольору в гушавині.

Я зриваю свою червону шапку і запихаю її під пальто, і піт замерзає на моїй голові. Я рахую удари свого серця, яке шалено калатає, і намагаюся не дихати надто голосно.

Поруч зі мною Велч усміхається, лише трохи, так, ніби не може стримати посмішки. Ми лежимо там, не знаю скільки часу. Чекаємо, поки кроки не стихнуть, дерева не заспокояться, шум не вщухне, а потім вона підводиться й піднімає мене за руку.

— Він пройшов, — каже вона. — Можеш знову надіти свою шапку.

Велч гукає Карсон і Джулію. Вони бігцем повертаються, продираючись крізь гілки, виглядають вони так, ніби щойно й не були перелякані до смерті, ніби вони бачать подібні речі кожен день.

— Тобі сподобалося? — запитує Джулія. Я підозрюю, що вона це серйозно.

Ракстер усього лиш близько п'яти миль завдовжки, плюс-мінус, він має форму рушничної кулі, вістря якої спрямоване на захід, але ми пересуваємося дуже повільно, тож нам потрібно чимало часу, щоб дістатися до іншого кінця. Ознака того, що ми наближаємося до мети, — те, що всі дерева відступають від берега, наче бояться його. Десь там попереду, прикритий від очей останніми деревами, стоїть

туристичний центр. Його побудовано ще раніше, ніж школу, спершу це був офіс якоїсь місцевої рибальської компанії, аж поки лобстери не перевелися, після того будівлю переобладнали під туристичне бюро. До токсу воно завжди стояло порожнім і зачиненим, окрім літа, але навіть і тоді там був лише містер Гаркер, який сидів за прилавком і слухав бейсбольні матчі, тимчасом як туристи на поромах пропливали мимо, прямуючи в інші місця, на інші острови.

Нарешті ліс рідшає, і попереду я бачу смугу солоних боліт. Удалині, десь за пів милі, видно океан, сірий і неспокійний, а горизонт порожній, як і завжди.

— Ох, — виривається в мене мимоволі.

Велч хмуриться на мене:

— Що таке?

— Я просто думала, що вони тут на нас чекатимуть.

Ніхто мені не відповідає, тож я проковтую розчарування і займаю своє місце у вервечці, між Карсон і Джулією, а Велч виводить нас з-під дерев. Негайно ж налітає пронизливий вітер, такий сильний, що мало не збиває мене з ніг. Я ховаю шапку в кишеню пальта і притискаюся ближче до Джулії, сподіваючись, що вона візьме на себе найсильніші пориви.

Дорога тут вичовгана й рівна, а узбіччя закінчуються очеретом і болотяними калюжами. Праворуч я бачу залишки дощатого настилу, який колись вів від причалу до туристичного центру, в'ючись через болота і ліс, він був обставлений інформаційними табличками, яких, схоже, більше немає. Мені хочеться запитати, куди вони поділися. Але боюся, що відповідь буде така ж, як і на решту запитань: токс.

Ми продовжуємо повільно йти дорогою, доки не досягаємо початку поромного причалу, над входом до якого тріпоче стара й пошарпана червона стрічка. На початку всі казали, що планується звести стіну, справжню, з металу та пластику, щоб можна було крізь нього дивитися, але це все, що вони зробили. Якась стрічка і знак із написом «Зачекайте, поки територія не буде очищена».

Ми зупиняємося, і Велч скидає свій рюкзак на землю й починає в ньому копатися. Вона дістає бінокль і розглядає в нього горизонт.

— Що нам тепер робити? — цікавлюся я, стукаючи одним чобітком по іншому, щоб відігнати холод.

— Зазвичай, — починає Карсон, — ми мусимо трохи почекати. Але так...

І тут щебетнула пташка. Я різко обертаюся назад, перевіряючи дерева, моє сприйняття віддалі мене зраджує, поки око намагається адаптуватися.

— Що це в біса було?

Птахи перестали співати саме тоді, коли ми захворіли, затихли, ніби їх ніколи й не було. Минали дні, і ми спостерігали, як вони відлітають, чаплі, і чайки, і шпаки мандрують у вирій назавжди. Я не чула жодної птиці так давно, що забула, як вони звучать.

— О, добре, — зауважує Велч. — Вони вже майже тут.

Я все ще дивуюся, чому ж цей птах більше нікому не здався підозрілим, як над водою лунає звук, схожий на корабельну сирену за туману. Я підскакую, моє серцебиття зривається, у легенях різко перехоплює дух.

— Де це? — вигукую я.

День досить ясний, сонце десь угорі за сірими хмарами. Звідси можна бачити берег, тонку смужку далеко за хвилями океану. А між тим — жодного човна, жодного корабля.

— Просто зачекай.

— Але я нічого не бачу.

Ще одна сирена, і всі вже наготові, схоже, що саме так усе й має бути, а потім із сіризни, ніби пробиваючись крізь якийсь густий туман, з'являється ніс корабля.

Це баркас із тупим носом і обшарпаним корпусом. Занадто великий, щоб підійти до берега на нашому боці острова, зате поромний причал, що піднімається над глибокою водою, якраз йому підходить. Я впізнаю ідентифікаційний знак, коли баркас підходить ближче, білий номер і жовті та сині смуги одна над одною. Я бачила такі іноді в Норфолку. Це означає, що корабель належить до ВМС, тобто, це судно з бази «Кемп-Неш».

Кільватерна хвиля б'є в берег, поки баркас розвертається, і коли я примружуюся, то можу розгледіти двох людей, які пересуваються по палубі й у своїх яскравих костюмах здаються більшими, ніж вони є насправді. Судно розвертається, мотор реве гучніше й гучніше, так що Карсон затикає вуха пальцями. На кормі великий помаранчевий кран — тепер я його бачу, — він піднімається, витягується, і ми спостерігаємо, як гак знімає з палуби палету і переносить її понад водою на край пірса.

Кран відпускає палету, і вона гупає вниз. Дошки пірса здригаються під нашими ногами. Я роблю крок уперед, але Джулія рукою перегороджує мені дорогу.

— Вони мають дати добро, — пояснює вона.

Гак вивільнився, і кран складається назад, а двоє чоловіків просто стоять на палубі і дивляться на нас, я чекаю, що хтось із них махне рукою або що, як раптом лунає сирена, і вона так близько і така сильна, що ми закликаємо, роззявивши роти, і даємо їй змогу накрити нас.

Урешті-решт вона замовкає, і я жадібно роблю ковток свіжого повітря.

— Тепер можемо йти, — каже Джулія.

Вода б'ється об опори, хвиля від буксира, що набирає швидкості, стає більшою. Два мартини з криками сідають на перила пірса. Вони стежать за нами, за припасами, які залишив човен. Вони тут, щоб поритися у відходах, щоб ухопити все, що зможуть. Вони, очевидно, летіли слідом за баркасом із материка.

Тепер, коли ми підійшли ближче, я бачу, що в цій постачі повно всякого. Повно — це значить більше, ніж дівчата приносять зазвичай. Піддон заставлений дерев'яними ящиками, які заколочені цвяхами, а на них — п'ять чи шість мішків, таких, із якими завжди й повертається додому «баркасна команда».

— А це що все таке? — запитую я. Я надто добре пам'ятаю, як упираються мені в бік ребра Баєтт. Їй потрібна ця їжа. Нам усім потрібна.

— Це все між нами, — озивається Велч. — Просто так воно є, і все.

— Усе правильно, — додає Карсон, і я намагаюся відірвати погляд від купи ящиків. — Це занадто важко сприйняти, я знаю.

— Це все їжа? Цього ж нам вистачить на тиждень.

— Напевно, довше, — сухо відказує Джулія.

Вони всі дивляться на мене, чогось чекають, тільки я не знаю чого. — І це завжди отак? — Можливо, це вперше, можливо, вони здивовані так само, як і я, але Велч спокійно киває. — Я не розумію. Куди все це дівається? Чому це не потрапляє в наш дім?

Велч робить крок до мене і стає між мною та їжею. Джулія та Карсон приєднуються до неї, обступаючи з обох боків, вираз їхніх обличчурочистий, якщо не зважати на тривожну похмурість на чолі Карсон.

— Слухай мене дуже уважно, — промовляє Велч. — Я вибрала тебе не просто так. Наша робота полягає в тому, щоб захищати тих дівчат, які залишилися вдома. Навіть коли це дуже непросто. Навіть коли це не схоже на те, чого ти очікувала.

Я хитаю головою, роблю крок назад. Це все неправильно. Я не бачу в цьому жодного сенсу: — Що ви маєте на увазі?

— Деякі продукти в їжу не годяться, — пояснює Велч. — Вони присилають багато усякого, але, можливо, тільки половина не зіпсована. Там до чорта усякого непотребу. Прострочені харчі. Пестициди.

— Пестициди? — недовірливо перепитую я, але Джулія і Карсон кивають, їхні обличчя такі ж похмурі, як і у Велч. — Ми голодуємо через пестициди?

— Ваші організми й без того сильно підірвані. Я не впевнена, що ви можете дозволити собі ризикувати і їсти всякий непотріб.

— Тож натомість ми не їмо майже нічого?

— Так, — підтверджує Велч. Її голос рівний, погляд пильний і холоднокровний. — Я ж казала тобі, Гетті: я вибрала тебе, бо вважала, що ти із цим упораєшся. Визнаю, іноді я помиляюся в людях. І якщо я помилилася в тобі, то ми швиденько впораємося із цією проблемою. — Вона робить легкий рух, і я бачу, як її рука лягає на руків'я револьвера, заткнутого за пояс її джинсів.

Я добре собі це уявляю. Один постріл прямо мені межі очі, і Велч спостерігає, як моє тіло занурюється в море. Пояснити всім у школі зникнення дівчини з «баркасної команди» буде зовсім просто.

— Але я ненавиджу помилятися, — продовжує Велч. — І не думаю, що помилилася. Гадаю, ти даси собі із цим раду, Гетті. Чи я маю рацію?

Спочатку я не в стані відповісти. Ми всі билися одна з одною за найменший кусник їжі, а весь цей час її було набагато більше. Чому Велч вирішила, що має право не давати її нам?

Але на кону моє життя, якщо я прийму цей виклик. Велч уб'є мене без вагань. І не втратить ні секунди спокійного сну. Після півтора року токсу ми всі навчилися робити те, що мусимо. І, чесно кажучи, я не можу прикидатися, начебто для мене нічого не значить те, що вони вибрали мене. Мене, а не Різ.

— Ну, Гетті?

Хай би що тут було не так — а щось не так, я впевнена в цьому, — я не в змозі нічим цьому зарадити прямо зараз. Я випрямляюся, дивлюся Велч у вічі. Я не вмію брехати так, як Баєтт, але можу спробувати.

— Так, — погоджуюся я, — ви маєте рацію.

Велч стискає моє плече, щиро усміхається.

— Я знала, що ми зробили правильний вибір.

— Молодець, — вигукує Джулія, а Карсон кидається до мене і чмокає мене в щоку обвітряними губами. Я з несподіванки здригаюся. Карсон геть промерзла на дотик, її уста навіть холодніші за повітря навколо нас.

— Як добре, що ти з нами, — радіє вона. Обидві усміхаються полегшено, так, наче вони були готові повернутися додому без мене. І, звісно ж, вони були готові.

Велч кладе руку мені на плече.

— Само собою, ми нічого не розповідаємо дівчатам, — каже вона, підводячи мене до ящиків, — але, щоб ти знала, ми також стараємося не морочити цим голову й директрисі.

— Директрисі? — я не можу приховати розгубленості. Хоч яким би дивним усе це було, проте ще дивніше те, що Велч і директорка

можуть щось приховувати одна від одної.

— У неї і так повно справ. Нема потреби турбувати її деталями доставляння харчів, — Велч посміхається. — Набагато простіше з усім розібратися самим. Ти ж знаєш, як вона любить мікроменеджмент.

— Звісно, — киваю я. Це, здається, була правильна відповідь, адже Велч ясно дала зрозуміти, чим готова пожертвувати, аби зберегти цю таємницю.

— Чудово, — вона відпускає мене. — Ми зараз почнемо. Але тобі ще багато чого треба навчитися, тож цього разу ти, мабуть, тільки поспостерігаєш. Ти зрозумієш, що до чого, як ми візьмемося до праці.

Карсон починає передавати мішки Джулії, яка розв'язує мотузки і висипає вміст на землю.

Овочі, фрукти, навіть пачка бекону. Усе запаковано так, ніби щойно з продуктового магазину. Проте коли я придивляюся ближче, то бачу, що деякі коробки вже відкриті, деякі пакети були розрізані й потім заклеєні стрічкою із емблемою «Кемп-Нешу» на печатці. Компас, і глобус, і банер із занадто дрібним для читання текстом.

Мій шлунок бурчить, коли Велч дістає торбинку з морквою і підносить її до носа.

— Негодяща, — повідомляє вона і кидає її через перила в океан. Мені доводиться стримуватися, щоб не пірнути услід за торбинкою.

Далі на черзі бекон, а потім мішечок винограду, далі бушель солодкого перцю, аж поки два мішки не залишаються порожніми, а хвилі навколо пірса — повними їжі.

— Поїхали далі, — командує Велч. Вона вже біля третього мішка, а всередині — ящики з водою, етикетки на пляшках свіжі та яскраві, того ж бренду, що й завжди. Це все, що ми п'ємо тепер, — раніше школа використовувала колодязну воду, але, як почався токс, ВМС наказали нам припинити, бо вона може бути інфікована.

Карсон починає рахувати упакування з водою. Поруч із нею Джулія розкладає сірники та мило на стоси. Я бачу, як з її сумки визирають пляшки шампуню, усі перламутрові, збляклі й абсолютно непотрібні.

Це займає деякий час, але врешті-решт вони розгрібають усі мішки і починають укладати те, що збираються нести додому: продукти, які

все ще в упакованнях виробника, крекери, і в'ялене м'ясо, і навіть пакет бубликів, що стали твердими, мов каміння, а тоді настає момент, коли Джулія дістає ножа, щоб відкрити перший ящик. Вітер вихоплює стружки пакувального паперу, вони летять і викривають поверхню води, наче попіл.

Усього таких ящиків чотири. Один заповнений індивідуальними аптечками, пакетами для біологічно небезпечних матеріалів, тими масками, які лікарі надягають на рота, ми викидаємо приблизно половину, а решту забираємо собі. Другий ящик ущерть забитий патронами, а в третьому — пара пістолетів, акуратно запакованих у пінопласт. Велч бере пістолети і ховає їх у сумку, а кожній із нас вручає по кілька коробок із набоями.

А тоді ми відкриваємо останній ящик. У ньому переважно папір і солома, але посередині захована плитка шоколаду, справжнього, чорного, якісного шоколаду. Ми збиваємося навколо Велч, коли вона дістає його з ящика.

— Це?.. — починаю я, але не встигаю закінчити, бо Велч розриває фольгу, і ти відчуваєш його запах, а я вже й забула, який він, це так, наче цукор випаровується в повітря, в'ється вгору, як виноградна лоза, і перш ніж я це помічаю, моя рука вже тягнеться до нього.

Карсон сміється:

— Терпи, зараз і тобі дістанеться.

— А ви вже отримували його раніше? — цікавлюся я, і Джулія киває. Я знаю, що мала б розлютитися. Але все, на що я спроможна, — це ревності.

Велч відламує перші два квадратики від плитки, і для мене це найкращий звук, який я коли-небудь чула. Насичений звук, справжній звук, ніби він і справді сидить у шоколадці.

— Вони присилають одну плитку кожного разу.

— Ну, не кожного, — виправляє Велч. Другі два квадратики потрапляють до рук Джулії. — Але досить часто.

Настає моя черга, і шоколад починає буквально танути, торкнувшись моїх долонь, а я запихаю його до рота так швидко, що, здається, можу

вдаватися, але кого це хвилює, ну чесно, кого це хвилює, адже ж він такий достобіса смачний.

Коли ми закінчуємо, а це займає деякий час, бо я довго облизую пальці, намагаючись не пропустити й щонайменшої крихточки шоколаду, ми беремо сумки й несемо їх назад до дороги. Піддон чистий. Велч зіштовхнула у воду також і ящики, а коли я запитала навіщо, пояснила, що якщо ми щось залишимо на пірсі, то наступного разу нам пришлють менше. Ми не залишаємо нічого, хоча забираємо лише третину.

Я знаю, що ми повертаємося тією самою дорогою, але що далі відходимо від пірса, то більше вона відрізняється від себе вранішньої. Можливо, це світло, яке тепер стало жовтішим, а можливо, й ні, можливо, це щось інше. Мартини злетіли в небо і кружляють над нами, їхні крики пронизливі й різкі. Я сильніше натягаю навушники своєї шапки на вуха, і тут Велч зупиняється, так раптово, що Карсон налітає на неї.

— Вибачте, — просить вона, але Велч її не слухає.

— Що таке? — запитує Джулія.

Велч обертається і дивиться на нас, куточки її рота чомусь стискаються:

— Щось наближається. — Мартини кудись зникли, залишивши в повітрі непевну тишу. — Розділіться, — наказує вона. — Ідемо парами. Тримаємося подалі від дороги і зустрічаємося біля воріт. Гетті, ти зі мною.

Джулія і Карсон обмінюються поглядами, а потім заглиблюються в хащі, і скоро я вже не бачу червоних плям їхнього вбрання.

Велч веде мене вглиб лісу, тримаючи швидкий темп, шматочки кори зачіпляються за наш одяг, поки ми пробираємося між соснами. За моїми плечима гусне присмерк, і кожен звук — це звір, що підкрадається поміж дерев. Ми занурюємося глибше і глибше, сумка, яку я несу, починає вислизати з моїх липких долонь.

— Велч, — починаю я, але вона не відповідає, лише простягає руку назад, хапає мене за куртку і тягне за собою.

Зліва від нас чути тріск у чагарниках. Велч різко зупиняється і завмирає на місці, її рука перепиняє дорогу й мені. Ми оточені соснами, розсипаними навколо нерівними рядами, а мереживо їхніх гілок розрізає довколишній світ на безліч фрагментів. Я не бачу, щоб щось там рухалося.

Може, нам почулося, думаю я, може, шлях додому вільний? Але тріск повторюється, і я вловлюю, як щось там мелькнуло. Рух. Осклілі жовті очі, що відразу ж зникли.

— Що це було? — шепочу я. Серце калатає в грудях, і я відчуваю, як стискаються мої легені, коли паніка забиває мені дихання.

— Не певна, — вона вихоплює пістолет, який носить за поясом, тримає його при боці, палець на спусковому гачку. — Я не розгледіла...

Її обриває тихе шарудіння позаду нас. Гарчання і хрускіт гілки. Я обертаюся.

Це рись, у неї сіре хутро, довге тіло, і вона низько присіла. Гострі вуха притиснуті до голови, зуби виблискують, коли вона гарчить. Звір, може, за десять ярдів від нас. Він наближається обережними, вкрадливими кроками, й іній хрумтить під його лапами.

До токсу вони були маленькими і полохливими. Їх можна було налякати пострілом. Але ця рись не така. Я бачу, як під шерстю перекочуються м'язи, її масивні плечі сягають мені майже до пояса.

— Стань за мною, — шепоче Велч. — Повільно.

Я ледве дихаю, мій погляд прикутий до рисі, але я прослизаю позад Велч, промацуючи землю черевиком перед кожним кроком. Звір знову гарчить, припадає грудьми до землі. Тепер він ближче, і я можу бачити темні плями на його спині, скоринки засохлої крові там, де шкіра злізла клаптями. На внутрішньому боці передніх лап пузиряться виразки, біле хутро на шиї заляпане жовчю.

Крок уперед, іще один, рись мотилає хвостом із боку в бік. Велч штовхає мене назад, і моя нога зачіпається за корінь. Я спотикаюся, з моїх уст зривається прокльон. Рись шипить і кидається вперед. Видає пронизливий рик.

Велч стріляє в повітря, звук вибухає в моїй голові, а рись відскакує назад і знову гарчить, обходить нас колом, б'ючи хвостом.

— За моїм сигналом, — наказує Велч, — біжи до будинку. Я наздожену, якщо зможу.

Ми обертаємося, обертаємося, пістолет тремтить у руці Велч, і я вже не можу сказати, з якого боку ми прийшли і в якому напрямку я маю бігти. Але це не має значення. Удари пульсу кажуть мені: геть, геть, геть.

— Готова? — запитує Велч. Звір усе ще гарчить, клацає щелепами, а вона цілиться в нього.

Ні, думаю я. Але вже запізно. Лунає постріл, і рись реве від болю, коли куля розриває їй бік. Велч підштовхує мене.

— Тікай! — кричить вона. — Негайно!

Дзвін у моїх вухах приглушує її наказ, але моє тіло його чує. Я перекидаю сумку через плече і даю драла. Ноги гупають об землю, і я, хапаючи ротом холодне повітря, мчу вперед, напружуючи всі сили. Ще один постріл позаду мене. Я не озираюся.

Сосни проносяться повз мене, коли я петляю поміж ними. Страх, немов пелена, і все в цій пелені видається чимось іншим, чимось небезпечним, чимось загрозливим. Переді мною відкривається стежка. Я звертаю на неї, волосинки на моїх руках настовбурчуються. Тут я надто помітна, надто вразлива, але гадаю, що це одна зі стежок містера Гаркера на південному боці острова. Принаймні я просуваюся в правильному напрямку.

Мої легені горять, ногу починає зводити судома, сумка боляче б'ється об стегно. Попереду група ялин, гілки яких низько схилилися до землі. Якщо я заберуся всередину, то захищуся від будь-кого, хто мене переслідує, і зможу дочекатися Велч.

Я продираюся крізь гущу гілок і опиняюся в маленькому, захищеному місці, повітря тут зелене і пряне, весь світ покреслений перехресним штрихуванням голок. Ліс поза моїм сховком виглядає спокійним, ніщо не рухається. Не видно й червоного спалаху на вбранні Велч. Я знаходжу в сумці свою шапку і вішаю її на одну з гілок, щоб Велч побачила її, якщо буде тут проходити.

Якщо вона не з'явиться за кілька хвилин, кажу я собі, то я піду далі. Але від самої думки про те, щоб знову вибратися назовні, у мене спазмує шлунок. Я ніколи не ходила тут сама до токсу. Зі мною завжди був цілий клас дівчат, якщо ми йшли на природознавчу екскурсію під час уроку біології, або ж Різ і Баєтт, якщо ми пробиралися через ліс до будинку Гаркерів на вечерю. Але тоді все було інакше. Дерев не росли так щільно. І було більше повітря, щоб дихати.

Я опускаюся навпочіпки під однією з ялин і згортаю на купу мертвої глици, щоб сісти на неї, подалі від мерзлої землі. Але тут щось є, заховане під кущем, щось тверде і об'ємне.

Я зішкрібаю опале листя, не звертаючи уваги на жуків, які розсипаються навсідч, немов лискучі чорні намистини. Що більше мертвого листя я розгрібаю, то сильніше лоскоче мені ніс різкий запах гнилизни, нарешті стає зрозуміло, що ж тут заховано — це контейнер-холодильник із яскраво-синього пластику й зі складеною ручкою, ніби хтось залишив його після пікніка.

Я озираюся через плече, перш ніж брудними нігтями відкрити контейнер. Можливо, це просто стара коробка зі снастями містера Гаркера, але варто це перевірити.

Я очікую побачити запліснявілу наживку, набір гачків і трохи волосіні, але це зовсім не те. Ззовні холодильник вкритий грязюкою, але всередині чистий, наче його ретельно протерли. А на дні в прозорому пластиковому пакеті, заліпленому яскраво-червоною стрічкою, лежить флакончик із кров'ю, на наклейці від руки написано «Кандидатка RAX009», і почерк здається мені знайомим.

— Гетті? — голос Велч проникає крізь гілля, настирливий і різкий.

Я хутко закриваю контейнер і закидаю його листям. Хоч би що це було, не думаю, що воно призначалося для моїх очей.

— Ти де? — знову кличе Велч, і я схоплююся на ноги, хапаю сумку і перекидаю її через плече.

— Тут, — відгукуюся я, знімаю з гілки свою шапку й вибираюся з-під ялини.

Велч щосили продирається крізь хащі, з кожним кроком здіймаючи шалений шум. Кров на щоці, розірвана куртка, волосся вибилося з

коси. За секунду вона вже переді мною, хапає мене за плечі і трясе.

— Якого біса, Гетті? — кричить вона, і це не міс Велч, яка картає мене за те, що я порушила нічний режим. Це ще одна дівчина, яку токс вимучив до краю, виснажив усі нерви й сили. — Ти мала йти далі.

— Пробачте, — бубоню я. — Я просто... Я хвилювалася за вас. — Мені було страшно залишатися самій, це правда, але я не збираюся їй про це розповідати. — А що з риссю?

— Мертва, — відповідає вона. — Але, Гетті, я віддала тобі наказ. Наступного разу мусиш його виконувати, домовилися?

Я швидко киваю:

— Домовилися.

Вона пильно дивиться понад моїм плечем, її погляд затримується на ялинах, і я трохи відступаю вбік. Я хочу запитати, чи знає вона про контейнер, чи знає, що означає RAX009, проте пригадую, як вона дивилася на мене на причалі. Пригадую, що нам відомі такі речі, про які ми не повинні говорити. Може, це ще одна перевірка? Може, зберігати цю таємницю — теж частина моєї роботи? Велч хмуриться:

— Із тобою все гаразд?

Краще перестрахуватися, ніж потім шкодувати.

— Так, — кажу я і зображаю усмішку. — Ходімо вже додому.

Ми навпрошки виходимо назад на дорогу, швидко прямуємо до будинку. Ось тут починається стежка, он там видно клаптик із травою, уламки скель розкидані навкруг, як надгробки. Я щосили кліпаю, відчуюючи сліпоту свого правого ока.

Піт швидко холодне в морозному повітрі пізньої осені, і я вся тремчу, коли ми досягаємо брами вже далеко після полудня. Я забула, як це — бачити посріблені крони дерев, що здіймаються над тобою. На пласкому даху два силуети — це дівчата зі стрілецької зміни. Цікаво, якою вони мене бачать.

Біля воріт лежить мертвий койот, навколо його закривавленої морди рояться мухи. Джулія і Карсон чекають прямо за ним, вони сидять, притулившись до огорожі, а коли ми підходимо, схоплюються на ноги й ідуть нам назустріч, оминаючи труп тварини.

— Не забувай, — напучує мене Велч, нахилившись до вуха, — про широку усмішку. Це теж наша робота — показати дівчатам усередині, що все гаразд.

Мені все ще пече в легенях від бігу, а руки обриваються від ваги тих продуктів, які ми викинули в океан, але я випрямляюся і роблю все можливе, щоб нічого цього не було помітно. Тепер це мої таємниці, і я маю їх берегти. Вони вибрали мене, бо вважали, що я зможу з цим впоратися, тож я впораюся.

Велч відмикає браму, ми вервечкою прослизаємо на територію і так само проходимо через парадні двері будинку. Я опускаю свою сумку на підлогу, навмисне відводжу погляд від дівчат, які штовхаються навколо, намагаючись вихопити собі щось із того, що там усередині. Унизу сходів на мене чекає Баєтт. Вона кивнула головою, але нічого не сказала.

— Де Різ? — запитую я, щойно підійшовши ближче.

— Я не бачила її цілий день. — Баєтт торкається мене рукою. Я хотіла б повиснути на ній, щоб вона обхопила й підтримала мене, але не можна, щоб хтось таке побачив. — Ти в порядку?

— Утомилася.

Позаду мене лунають розмірені кроки, я обертаюся — це директриса, турботливість надає їй обличчю майже материнського виразу.

— Із вами все гаразд? — запитує вона.

Я киваю, не звертаючи уваги на те, що в грудях мені тисне дедалі сильніше.

— Усе добре. Просто багато чого треба засвоїти.

— Чому б вам не піднятися нагору? — директорка кладе руку мені на плече, пальці тремтять, наче в них сидить живий токс. — Трохи відпочинку піде вам на користь.

— Це правда, — долучається Баєтт. — Ходімо.

— Але ж продукти... — Відпочинок — це все, чого я зараз прагну, але мій обов'язок — дочекатися, поки дівчата розхапають свою здобич, а потім допомогти віднести те, що залишилося, до комори. Така моя робота.

Велч підходить до мене і тихцем відводить подалі.

— Ми про все подбаємо, — запевняє вона. — А ти йди спати.

У мене немає сил сперечатися:

— Гаразд. — Я тягнуся до ножа, щоб повернути його Велч, але вона хитає головою.

— Ти його заслужила, — каже вона. Ніж на моєму поясі, як у Джулії, як у Карсон. Схоже, тепер це офіційно.

Я дозволяю Баєтт повести мене сходами нагору і через крок чи два заплющую очі. Позаду нас чути, як дівчата дряпаються і шарпаються в боротьбі за їжу, а я думаю про океан і пірс, про все, що ми викинули у воду. Про шоколад, який я з'їла, не подумавши ні про кого, хто сидить тут під замком. Нарешті наша кімната, і я залажу на ліжко, лягаю на бік. Баєтт присіла на краю матраца, моє тіло обвивається навколо неї.

— Може, хочеш трохи води? — запитує вона.

— Ні, я в порядку, правда.

— Що там було, Гетті?

І я хочу розповісти — о, як я хочу, — бо якщо хтось і міг би сказати про все це щось путнє, то це Баєтт. Але я важко сковтую і ще більше ховаюся всередину себе. Усе прекрасно, чую я голос Велч.

— Нічого.

Вона мовчить кілька секунд, а потім відкидається назад, налягаючи на мене спиною, шпичаки її другого хребта боляче вдавлюються в моє стегно.

Риси її обличчя освітлені останніми променями сонця. Її рівний ніс і довга шия такі знайомі, що я могла б описати їх і уві сні, густе каштанове волосся спадає на плечі. Колись і моє волосся було таким же довгим, як і в неї, аж поки вона не підстригла його мені навесні нашого першого року. Ми вдвох вийшли надвір, Баєтт спокійно й методично вкоротила волосся так, щоб воно лоскотало мою щелепу. Вона й досі мене підстригає, кожні кілька місяців, кінчики волосся розщеплюються і мнуться під тупим лезом ножа, який їй вдається позичити в котроїсь із баркасних дівчат.

Я злегка штовхаю її, і вона дивиться на мене.

— Усе нормально? — запитую я. Іноді я забуваю. Забуваю, що Баєтт така ж, як і решта нас. Але вона лише ласкаво посміхається.

— Поспи трохи. Я буду поряд.

Я зробила те, що я зробила, і бачила те, що бачила, але Баєтт тут, і я провалююся в сон так, ніби це найпростіша річ у світі.

РОЗДІЛ 5

Різ не було на сніданку наступного ранку. Минуло майже два дні з того часу, як я востаннє зустрічалася з нею і як потрапила в «баркасну команду», але Баєтт твердить, що бачила її десь на території, бачила, як вона на ніч ховається в приміщенні, яке раніше було вчительською. Сьогодні ми сидимо біля каміна, умостившись на одному дивані разом із Кет та Ліндсі. Вони приїхали на навчання в тому ж році, що й ми, але я ніколи багато не розмовляла з ними поза класом. Після токсу ми почали зближуватися, обмінюючись їжею та ковдрами. Зараз усі потребують більше допомоги, ніж це було раніше.

Зазвичай по їжу ходжу я, але мені й досі стає зле, коли я думаю про вчорашній день, про всі ті пайки, які ми викинули у воду. Сьогодні, замість мене, пішла Баєтт, і їй вдалося вичепити пакетик сухариків. Тепер вона бере собі жменю, простягає пакет мені.

— Тобі треба щось з'їсти, — нагадує вона.

— Пізніше. — Я не можу. Знаю, знаю, що ми викинули ті харчі не без причини, але від цього не стає легше дивитися, як Баєтт рахує кожен шматочок, який кладе собі в рота.

— Гетті, можна тебе на два слова?

Це Велч. Я обертаюся на дивані, щоб поглянути на неї. Її губи зімкнуті в щільну тонку лінію, і вигляд у неї майже знервований, як це бувало перед токсом, коли вона ловила тебе на порушенні нічного режиму.

— Звісно, — кажу я і підводжуся, рушаючи до Велч.

— Я залишу тобі трохи їжі, — гукає Баєтт. — Хочеш ти цього чи ні.

Я махаю рукою, напівобернувшись:

— Спасибі, матусю.

Велч відводить мене до початку коридору. Зблизька я помічаю, як на її лобі з'являються насуплені зморшки, а очі блищать, наче в неї починається лихоманка.

— Що сталося? — запитую я.

— Баєтт має рацію. Тобі слід щось з'їсти.

— Я не голодна. — Я не можу. Я не можу витримати більше, ніж можу.

Велч глибоко зітхає:

— Гетті, — і голос у неї серйозний. — Я хочу, щоб ти працювала трохи краще, прошу тебе.

— Що? — Уже сам той факт, що я зараз перебуваю в головній залі, — це вже більше, ніж я можу витримати.

— Я ж казала тобі, що це твоя робота — показувати всім навколо, що все гаразд. Але замість цього ти сидиш тут і маєш такий вигляд, наче, відверто кажучи, зараз почнеш блювати.

— Я намагаюся, хіба ви не бачите? — відрізаю я, і в моєму голосі звучить роздратування.

— Значить, недостатньо сильно, — вона дивиться понад моє плече, туди, де, як я знаю, сидить Баєтт. — Зазвичай вас троє. Де Різ?

— Це справи не стосується.

Велч пирхає:

— Тут усе стосується. Після того номера, який вона викинула, як ти ввійшла в «баркасну команду», до вас обох особлива увага. — Вона нахиляється до мене: — Дівчата спостерігають за тобою, Гетті. Тож не важливо, чому там зчинилася ваша маленька бійка, я вимагаю, щоб ви це залагодили. Поцілуйтеся і домовтеся. Домовтеся як завгодно, але щоб ви втрюх повернулися в норму. У норму, Гетті.

— Це Різ. Злитися — це її норма.

— Мене це не обходить, — відрізає Велч. Її підборіддя напружилосся, очі блищать.

— Так, — я піднімаю руки на знак, що здаюся. — Гаразд. Я поговорю з нею.

— І не кажи їй нічого, чого ти не повинна говорити.

Я майже нічого їй не розповідала і в кращі часи:

— Не скажу.

Велч усміхається (або ж максимально наближається до усмішки) і кладе руку мені на плече.

— Дякую, — каже вона. — Було б добре все залагодити сьогодні протягом дня.

Вона вже трохи відійшла, як з моїх губ зривається:

— І вас це не мучить? Брехати всім?

Якусь мить вона не відповідає нічого, а потім обертається до мене.

Я бачу по її обличчю, що вона хоче відповісти чесно, як доросла й відповідальна людина:

— Так, мучить, — і вона знизує плечима. — То й що?

То ж хіба це нічого не значить? Мені хочеться кричати. То ж хіба це пусте?

— То й нічого, як я розумію.

Вона киває:

— Отже, сьогодні, Гетті.

Коли я повертаюся до Баєтт, то розумію, що вона весь час спостерігала за нами. Свіжообгризені нігті, занепокоєння й досі не зійшло з її обличчя.

— Я мушу поговорити з Різ, — кажу. — Було б непогано, якби ти наче натрапила на нас через п'ять хвилин, на випадок, якщо вона знову спробує мене вбити.

— Вона тебе тільки душила, — заперечує Баєтт, але киває головою і чіпляється пальцями за ремінну петлю на моїх штанах, щоб затримати мене, коли я рушаю з місця. — Ти ж там обережніше, гаразд?

Я посміхаюся їй. Я завжди обережна з Різ, хоча ми й рідко залишаємося сам на сам:

— Ну, звісно ж.

Із Різ було легше, коли її батько був з нами. Одразу після запровадження карантину містера Гаркера перевели по наш бік огорожі й поселили в одному крилі з учительками, і ми всі вдавали, наче це не найдивніше, що відбувається: з нами живе чоловік.

Він пробув тут десь із місяць. Тоді ми звертали увагу на такі речі, але тепер здається, наче це було так давно, що я вже й навряд щось пригадаю. Усе, що залишилося, — це окремі спалахи спогадів. Різ та її батько снідають у їдальні, це ще до того, як ми потрошили меблі на дрова. Різ та її батько встановлюють генератор на задньому дворі. Вони вдвох на ганку розглядають сузір'я на небі, Різ сміється так, як ніколи не сміялася зі мною та Баєтт.

Є й інші спогади також. Як він почав змінюватися — повільно, спочатку в руках з'явилося бажання все дряпати і рвати на шматки. Це був токс, хоча ми ще не називали його так. Усе, що ми знали, це те, що одного дня містер Гаркер ще був у порядку, а вже наступного — ні. Одного дня він ще був самим собою, а наступного — виблював купу якогось чорного мулу, зернистого, як земля, і дивився на нас порожніми очима.

Різ ігнорувала це, вдавала, що все гаразд, влаштувала через це гучний скандал із Баєтт, а наступного дня містер Гаркер пішов від нас. Він залишив записку, засунувши її в куртку Різ, коли вона спала, написав, що мусить іти. Написав, що так буде безпечніше для всіх.

Вона побігла до огорожі того ранку, я це пам'ятаю. Обідрала собі всі долоні, коли намагалася видряпатися на неї, протиснутися між прутами. Але Тейлор відтягла її від огорожі, а потім нам із Баєтт залишилося тільки спостерігати, як Різ розпадається на шматки. Коли вона знову зібралася докупити, чогось у ній бракувало.

Зі мною такого ніколи не було. Прощаєшся в аеропорту, а потім стежиш за новинами, але ж мій тато завжди повертався додому.

Я знаходжу Різ у сосновому гаю біля води, на тому самому місці, де ми гуляли в перший день токсу. Зараз вона сидить і тремтить у своїй благодійній куртці на тій самій нижній гілці того самого дерева, і єдина відмінність між тим і нинішнім днем — це блиск її сріблястої руки.

Я поволі підходжу і стаю перед нею так, щоб вона могла мене бачити, так буде безпечніше. За майже два дні, відколи ми востаннє зустрічалися, під очима в неї з'явилися темні кола. Її мучить голод,

вирішую я. І холод. А проте вона ніколи не потребувала нашої допомоги. Завжди все було якраз навпаки.

— Привіт, — починаю я. Вона не підводить очей, і я кусаю собі губу, аби не ляпнути чогось, чого говорити не слід. Пам'ятай, що сказала Велч, нагадую я собі. Пам'ятай, це важливо.

— Про «баркасну команду», — я притуляюся до стовбура дерева, залишаючи між нами достатню відстань. — Я не знала, що мене виберуть. Я гадала, що це будеш ти.

— Я теж, — відказує вона, голос у неї грубий і хрипкий, наче це її душили за горлянку, а не мене. І мені хочеться волати, хочеться витрусити з неї слова вибачення. А потім вона підводить погляд на мене й хмуриться: — Ти в порядку?

Це вже щось. Можливо, це і є той максимум, на який я можу розраховувати:

— Усе гаразд. Справді все гаразд.

— Ти впевнена? — вона намагається усміхнутися. — Тому що вигляд у тебе жахливий. У тебе обличчя, як у Бет із «Маленьких жінок».

— О ні, — заперечую. — Невже я могла захворіти?

— У школі «Ракстер»? — вона піднімає брови, на обличчі проступає награне здивування. — Та ніколи.

Западає мовчанка, гадаю, обидві ми просто оторопіли від того, що виявилися спроможними бодай на найслабший жарт. Тепер сюди повинна з'явитися Баєтт, і якомога скоріше, поки ми все не зіпсували.

Я озираюся, щоб поглянути крізь дерева, а коли знову повертаюся лицем до Різ, то бачу, як вона бовтає ногами, і вигляд у неї майже сором'язливий. Але Різ геть не сором'язлива. Навіть коли вона призналася мені про свою орієнтацію, це було більше схоже на напад. «Правда ж, я збоченка», — сказала вона тоді, наче викликаючи мене на суперечку.

— Ти ж учора ходила з «баркасною зміною», — каже вона тепер. І чекає.

— Еге ж.

— І як воно там?

— По-інакшому, — я ледве видушую з себе слова.

— Як по-інакшому?

— Гм. — Згадай Велч, згадай про свою роботу. Усе гаразд. — Тепер там більше дерев. — Моя відповідь звучить тупо.

— Послухай, Гетті, я повинна знати. Просто повинна. Чи ти його бачила? Мого батька? Мій будинок? Хоч щось?

Я хитаю головою:

— Мені шкода, Різ. — Вона відводить погляд, але не раніше, ніж я помітила сльози, які вона намагається прогнати, кліпаючи повіками. Я розгублено прокашлююся, найбільше на світі бажаючи просто зникнути: — Де ж Баєтт? Вона мала знайти нас тут.

Різ не відповідає, тож я рушаю назад до будинку. Але не встигла я відійти всього на кілька ярдів від гаю, як прибігла Кет, геть захекавшись. Я намагаюся не дивитися на пухирі, розкидані уздовж лінії її волосся, кожен з яких лопнув і кровоточить.

— Привіт, — гукає вона. — Поспіши додому.

Страх, повзучий і гіркий. Я важко сковтую:

— Навіщо?

— Це твоя дівчина. У неї напад токсу.

Спочатку я нічого не відчуваю. Лише поколювання в пучках, і тупий біль за сліпим оком. А потім запаморочення, мої коліна підгинаються, я ледве тримаюся на ногах.

— Ні, — відмовляюся я вірити. — Ні, я ж щойно бачила її.

— Мені шкода, — відказує Кет. — Я прибігла так швидко, як змогла.

Це неможливо. Я була з Баєтт заледве десять хвилин тому, і з нею все було гаразд. Із нею мусить бути все гаразд.

Я обертаюся, щоб подивитися, де Різ, але вона зістрибнула з гілки, вибігла вслід за мною з гаю і стоїть зразу в мене за спиною, розтягнувши губи у вузьку лінію. Не зронивши ні слова, ми біжимо до будинку, швидше і швидше, аж поки я не влітаю в головну залу.

О цій порі дня вона здебільшого порожня, лише кілька дівчат скупчилися біля каміна. Баєтт немає. Треба було запитати в Кет, де вона, треба було, треба було.

— Спокійно, — тихо промовляє Різ, і я простягаю руку, шукаю її долоню, міцно стискаю.

Я була поряд із нею під час усіх її спалахів, під час того, який майже на тиждень украв у Баєтт голос, під час того, який прорізав лінію на її спині і залишив її з другим хребтом. Я маю бути з нею і цього разу.

Моторошне виття розриває повітря. Страх накриває мене, крижаний і пронизливий, і я кидаюся бігти, залишаючи Різ позаду. Виття долинає із задньої частини будинку, з південного крила й кухні.

Я проштовхуюсь ліктями крізь групу біля каміна і стрімголов мчу коридором, повз мене проносяться класи та кабінети. Усі порожні, і ніде нема Баєтт, нема Баєтт, нема Баєтт. Аж поки, нарешті, ось де вона. Простяглася на кухонній підлозі, темне волосся закриває її обличчя.

Господи, будь ласка! Так не повинно бути.

Я падаю навколішки поруч із нею. З її носа тягнуться дві цівки крові й розтікаються по зубах, коли вона хапає ротом повітря. Баєтт плаче, як мені здається, але важко сказати, чи це так. Однією рукою вона стискає пакет крекерів, іншою охоплює собі горло.

— Що сталося? — допитуюся я, слова шалено спотикаються одне об одне. — Де болить? Що з тобою?

Вона щось белькоче, і це схоже на моє ім'я, але потім її очі закриваються вгору. Вона б'ється в конвульсіях, м'язи судомляться, а тіло вигинається, неначе по ньому прокочується хвиля.

Я, здається, кричу, але мого голосу не чути. Чийсь руки на моїх плечах тягнуть мене назад. Я зіштовхую їх, намагаюся намацати пульс на шії Баєтт.

— Агов, — озиваюся я, коли вона розплющує очі, налиті кров'ю. — Це я. З тобою все гаразд.

— Я послала якусь дівчину шукати Велч, — повідомляє Різ. Її голос звучить спокійно, розважливо, але я знаю її й розумію, що це означає, що вона в паніці. Різ підходить до тіла Баєтт з іншого боку, от тільки дивиться вона не на Баєтт. Вона дивиться на мене: — Тримайся, окей?

Минулого разу було так багато крові. Вона розпливалася під Баєтт, забираючись у щілини між дошками підлоги. Цього разу є лише кров із носа, яка розмазалася по її губах і крапає на підлогу. Я закрочую рукави, шукаю якісь сліди чи рани, будь-що.

— Мені необхідна твоя допомога, — я стою над нею на колінах. Те, що я бачу її такою, спустошує мене. — Ти маєш сказати мені, що сталося.

Вона тягнеться до мене, її рука тремтить і чіпляється за комір моєї сорочки. Я нахиляюся так близько, що відчуваю, як її слина липне до моєї щоки.

— Гетті, — промовляє вона. — Гетті, прошу тебе.

І це найжахливіше, що я коли-небудь чула. Її голос звучить, як метал по металу, як мільйон людей усі разом, це і крик, і шепіт, і все, що між ними, і це завдає болю, справжнього болю, який пронизує мене до самих кісток. Наче вони тріскаються, наче вони скляні.

Я згортаюся калачиком, затискаю руками вуха. Мені здається, що це триває вічність, аж поки гуркотнеча нарешті не зникає з мого тіла, і я знову можу думати.

— Чорт, — стогне Різ кволо і мляво, так ніби це вдарило і по ній. — Що це було?

Я не звертаю на неї уваги й повзу назад до Баєтт, яка пришвидшено дихає, намагаючись сісти. І вона теж, здається, налякана. Півтора року токсу, проте я ніколи не бачила її наляканою аж до сьогодні.

— Із тобою все гаразд, — втішаю її я, простягаючи до неї руку. Але вона хитає головою і притискає свою долоню до моєї щоки. Так ніби запитує: — *А як ти?*

У глибині коридору чути голоси, і вони наближаються. Велч і ще кілька з нею — імовірно, Джулія і Карсон. Це те, чим займається «баркасна команда». Зачищає непорядок, прибирає його. От тільки тепер непорядок — це Баєтт, і я не дозволю їм забрати її з-під мого нагляду.

— Я в порядку, — запевняю я, коли Баєтт смикає мене за мочку вуха, щоб привернути мою увагу. — Велч уже йде, розумієш? Вона про тебе подбає.

Баєтт набирає повітря, готуючись щось сказати, але Різ умить підскакує і міцно затуляє їй рота.

— Не розмовляй, — гукає Різ. — Це боляче.

Велч забігає до кімнати, Джулія та Карсон за кілька кроків позад неї. Вони витріщаються на Баєтт, рука Джулії затримується надто близько до ножа на поясі, а Велч звертається до мене:

— Вона може ходити?

Я знаю, що сказала б Баєтт — що ось вона тут, що вона й сама може відповідати за себе, — але я не хочу коли-небудь знову відчувати те, що відчула, коли вона щойно говорила:

— Гадаю, так.

Велч киває Джулії і Карсон:

— Підніміть її.

Я спинаюся на ноги, трохи похитуючись:

— Я допоможу.

— Ні, — відрізає Велч, хитаючи головою.

— То робота «баркасної команди». А це я.

— Але не в цьому випадку.

Джулія і Карсон підходять ближче, їхні чобітки скриплять на картатій плитці. Вони намагаються не дивитися на мене, присідають по обидва боки від Баєтт і беруть її попід лікті, допомагаючи підвестися.

Вона не пручається. Гадаю, вона знає, що в цьому немає сенсу. Вона просто дивиться на мене, коли вони виводять її, але в останню мить простягає руку і тицяє щось мені в долоню.

Це пачка крекерів. Тепер уже потрощених на кавалки. Мабуть, вона знайшла заначку Тейлор.

Я притискаю пакет до грудей, намагаюся не заплакати. Вона хотіла, щоб я поїла. Вона казала, що мені не можна ходити голодною.

— Тобі доведеться покласти їх назад, — каже Велч, і я обертаюся подивитися на неї. Це ж не серйозно?

— Перепрошую?

Велч киває на крекери:

— Їжа є їжа. — Я не знаю, що тут відповісти. Але мені й не потрібно.

— Ні, спасибі, — втручається Різ. — Гадаю, ми залишимо їх собі.

Вона дивиться на мене, і я відчуваю, що моє серце завелике, щоб поміститися в грудях. Так ось як це виглядає, коли Різ заступається за тебе.

Велч спрямовує погляд кудись поміж нами, а потім знизує плечима. Тут немає нікого, хто міг би побачити, як вона йде на поступки, а вона все ще відчуває до нас особливу симпатію, яку інколи дозволяє собі проявити.

Велч уже майже вийшла, коли мене прориває:

— Чи з Бастт усе буде гаразд? — Мій голос ось-ось зірветься, але мене це мало хвилює: — Вона скоро повернеться?

Вчителька зупиняється. Не обертається. Я бачу лише обрис її плечей на тлі темряви, а потім рушає далі. Залишає мене на кухні із затуманеним зором. І хоча я все ще пам'ятаю руки Різ на своїй шиї, вона — це все, що мені зараз потрібно.

— Б'юся об заклад, нічого такого, — намагаюся бадьоритися, ніби допоможе, якщо вимовлю це вголос.

— Саме так, — підхоплює Різ.

Вона дивиться на мене з верхнього ліжка. Я лежу внизу плазом на спині, зі складеними на грудях руками. Я гадала, що вона, можливо, і далі уникатиме мене, як це робила, відколи мене зарахували до «баркасної команди», але Різ піднялася за мною нагору, наче нічого не сталося. Я намагалася заснути — ми обидві намагалися, — але посеред ночі я зітхнула, і вона перехилилася через край свого ліжка, щоб поглянути на мене.

Адже ми обидві знаємо, що нагору до ізолятора забирають лише найтяжчих дівчат. І більшість із них більше ніколи до нас не спускається.

Я щільніше закутуюся в куртку:

— Мені тривожно.

— Знаю.

— Вона — це все, що в мене є.

І вже через мить до мене доходить, як це має звучати для Різ. Різ, яка зараз тут, зі мною.

— Пробач, — похоплююся я.

— Нічого страшного.

Я знаю, що в цьому місці я повинна запевнити її, що не це мала на увазі. Але правда полягає в тому, що я ніколи й не розглядала Різ як свою. Бо хтось такий, як вона, не може належати комусь на кшталт мене, чи будь-кому взагалі.

— Ні, справді, — повторює Різ. — Із Баєтт усе буде добре.

— Ти не можеш цього обіцяти.

Вона хмуриться, відкидається на своє ліжко так, що я її більше не бачу:

— А я й не обіцяю.

— Гаразд, — погоджуюся я і чую, як вона ворочається, намагаючись вмотитися зручніше.

— А пригадуєш ту історію, коли ми поїхали до музею? — повільно промовляє вона. — Той, що в Портленді.

Ми з Баєтт часто так робили, перший раз невдовзі після початку токсу. Ми обмінювалися історіями з минулого, лежачи вдвох на нижньому ярусі, а Різ нагорі ніколи нічого не говорила, тільки слухала. Тепер я знаю, що вона слухала.

— О так, — відповідаю я. — Я пам'ятаю це.

— Я ніколи раніше не бувала в Портленді.

— Ти взагалі ніде не бувала, — докидаю я зі сміхом.

— У нас був обід на тому фудкорті, там стояли автомати з напоями. І ми їх змішували в одній склянці.

— Це була весела екскурсія, — пригадую я.

— А мій улюблений епізод — це коли тебе знудило в планетарії.

Це майже те, що сказала б Баєтт. Різ старається, але в неї виходить не так, бо ніхто не може бути Баєтт, окрім самої Баєтт, навіть дівчина з цих спогадів не може. У неї десь усередині є оте місце, до якого ніхто не в змозі доторкнутися, ні я, ні Різ, ні будь-хто інший. Воно належить тільки їй, і я навіть не знаю, що воно насправді таке, просто воно є і все, і вона забирає його із собою, коли залишає нас.

РОЗДІЛ 6

Я не хочу ранку, але він все одно настає. Важкий і яскравий, сонце вийшло з-за хмар. Я ховаю обличчя в подушку, бо не можу бачити порожнечі там, де мала б лежати Баєтт.

Скрипить верхнє ліжко, і я чую, як Різ шепоче моє ім'я. Я перевертаюся, розплющую своє зряче око, а в сліпому пульсує біль, як і завжди, коли я прокидаюся. Ось вона, споглядає мене через край ліжка. Волосини повибивалися з коси, тонкі золоті пасма спадають на очі. Маленький округлий ніс і низькі, виразні вилиці.

— Гей, — гукає вона, і в мене пересихає в роті. Що ще не так? — А ти знаєш, що ти хропеш?

Ох, я проковтую щось схоже на розчарування:

— Я не хроплю.

— А от і хропеш. Це таке маленьке посвистування, — вона нахиляє голову. — Це як пташка. Або чайник.

Мої щоки спалахують, і я міцно заплющую око:

— Це справді прекрасно. Я люблю, коли від самого ранку з мене першим ділом починають глузувати.

Вона регоче. Я піднімаю погляд якраз вчасно, щоб побачити це. Її волосся сповнене саява, голова закинута назад, а горло відкрите для сонячних променів. Цього ранку вона явно в гарному настрої. І я не можу зрозуміти чому. Хіба вона забула, що сталося з Баєтт? Чи їй байдуже?

Може, їй і все одно, але мені — ні. І я не відступлюся, поки не переконаюся, що з Баєтт усе гаразд.

— Куди ти йдеш? — запитує Різ, коли я стаю на ноги.

— В ізолятор, — я нахиляюся й затягаю шнурки на черевиках. Ми спимо в них, щоб холод не проникав надто глибоко, але я завжди розв'язую шнурки перед тим, як лягти. — Я йду до Баєтт. Ти зі мною?

— Ні, — відказує Різ, зіпершися підборіддям на край свого ліжка, — бо директриса ніколи не дозволить тобі туди зайти.

Може, й ні, але я тепер «баркасна команда», і як доказ цього на поясі в мене ніж. Якщо можливо зробити виняток, то директриса зробить його для мене.

— Баєтт моя найкраща подруга, — нагадую я. — А отже, варто спробувати.

Різ на мить замовкає, а коли я підводжу погляд, дивиться на мене з виразом, який я не можу розпізнати. Це не гнів — мені занадто добре відомо, як вона гнівається, — а щось м'якше.

— Ну, я не знаю, Гетті, — промовляє вона. — Це що, у вас із Баєтт справді така дружба?

Я замислювалася над цим раніше. Звісно ж, замислювалася. Я люблю Баєтт понад усе, більше, ніж саму себе, більше, ніж те життя, яке було в мене до «Ракстеру». І щоразу, як я дивлюся на неї, якесь тепло розливається в моєму серці. Я знаю, як воно горить, рівно і гладко, без іскор.

— Так, — відповідаю я. — Вона моя сестра, Різ. Вона частина мене.

Різ хмуриться і сідає, звисивши ноги зі свого ліжка:

— Слухай, я знаю, що це не моя справа...

— Проте, думаю, все одно збираєшся щось сказати.

— Тому що це стосується й мене, — відказує вона, і мене вражає колючість в її голосі, зімкнутість її губ. — Я нічого не маю проти Баєтт, це ясно? Я просто не хочу, щоб ти ставилася до мене так, як ставишся до неї.

— Ти не хочеш, щоб ми були друзями?

Різ зітхає, ніби я сказала щось не те, ніби є іще щось інше, що я мала б розуміти.

— Ні, — відрізає вона, — не хочу.

Я не можу вдавати, що це не вибило мене з колії.

— Що ж, це... — починаю я, але після цих слів у голові в мене нема більш нічого, лише порожнеча, і я не так уже й здивована, як мені хотілося б. — Ну, добре, — закриваю я тему і прямую до дверей. Я чую, як Різ кличе мене на ім'я, але вже не слухаю далі, просто смикаю двері й поспішно вибігаю в коридор.

Це не повинно мати для мене жодного значення. Я повинна турбуватися про Баєтт, а крім того, я списала Різ із рахунків ще сто років тому. Занадто закрита, нагадую я собі, занадто холодна. Вона зі мною тільки тому, що в неї більше нікого немає.

Коридор виходить на антресоль другого поверху, і туди долинають розмови дівчат, що зібралися внизу в головній залі, їхні голоси ще розслаблені після сну. Дехто з них повернеться назад до ліжка відразу після сніданку. Іноді, крім цього, тут більше немає чого робити.

Але з того боку антресолі є двері, за якими починаються сходи, що піднімаються до ізолятора, і десь там нагорі лежить Баєтт. Я роздумую, чи зможу відімкнути замок вістрям свого «баркасного» ножа, як раптом двері різко відчиняються і я бачу директрису, яка сходить з останніх хитких і вузьких сходинок.

— Пробачте, — вигукую я, поспішаючи до неї. Директорка відриває погляд від планшета, який тримає в руках. Щойно помітивши мене, вона зачинає за собою двері. — Чи все гаразд із Баєтт? Як вона почувається?

— Я гадаю, що, мабуть, існує й інший спосіб, яким ви могли б розпочати цю розмову, — зауважує директриса. Вона одягнена так само, як і завжди: у костюмні штани і сорочку з гудзиками на комірці, її міцні туристські черевики — це єдина поступка з огляду на те, що трапилося в її школі. У кишені її штанів я помічаю краєчок закривавленої хустинки, якою вона користується, коли виразки на її язиці лопаються. — «Доброго ранку», наприклад.

Я зупиняюся і роблю глибокий вдих, переборюючи бажання проштовхнутися повз неї:

— Доброго ранку, пані директорко.

Вона переможно усміхається:

— І вам доброго ранку. Як ваші справи сьогодні?

Це тортури. Ось що це таке.

— Усе в нормі, — ціджу я крізь стиснуті зуби, і вона піднімає брову.

— Ой, перепрошую. У мене все гаразд.

— Я дуже рада, — вона переводить погляд на свій планшет, а потім, зрозумівши, що я не збираюся йти, прочищає горло: — Чи я можу вам чимось допомогти?

— Баєтт там нагорі, — кажу я, ніби вона цього не знає. — Чи можу я піти її провідати?

— Боюся, що ні, міс Чапін.

— Я навіть не зайду до її кімнати, — благаю я. — Просто порозмовляю з нею через двері чи якось так. — Мені байдуже, якщо я не побачу її. Я просто маю знати, що з нею все гаразд. Що вона — це все ще вона.

Але директриса хитає головою, обдаровуючи мене тією посмішкою, яку дорослі завжди мають наготові в кишені і яка говорить, що їм дуже жаль, але ти ще нічого не зможеш зрозуміти:

— Чому б вам не спуститися донизу на сніданок?

Так не чесно. Це мій дім так само, як і її. Я повинна мати право ходити скрізь, де мені заманеться.

— Це займе лише секунду, — наполягаю я.

— Ви ж знаєте правила, — вона замикає двері до сходів ізолятора одним із ключів на кільці, яке завжди висить у неї на поясі. Я стискаю кулаки, щоб не зірвати його з неї. Навіщо ці правила? Ми всі тут хворі, навряд чи комусь із нас стане гірше, якщо я побачуся з Баєтт. — Мені шкода. Я знаю, що ви, мабуть, сумуєте за своєю подругою.

За своєю подругою. Своєю сестрою, як я їй сказала це Різ. Я мала б називати її своїм рятівним колом.

— Так, — відповідаю я. — Сумую.

Зрозуміло, що директриса не змінить своєї думки, і я вже збираюся розвернутися й піти, щоб вигадати якийсь інший план, як раптом вона притискає тильний бік долоні до мого чола, як колись це робила мама, щоб перевірити, чи немає в мене температури. Я інстинктивно сахаюся. А вона лише видає несхвальний звук і повторює спробу.

— Як ви почуваетесь? — запитує вона. — Температури, схоже, немає.

Мені знадобилася хвилинка, щоб збагнути, що вона говорить про те, як я відчуваюся після походу з «баркасною командою». Це було позавчора, а здається, що вже минула ціла вічність.

— Зі мною все гаразд, — запевняю, задкуючи. Зазвичай директриса не показує, що хвилюється за тебе.

До токсу було інакше. Я пам'ятаю перший раз, коли з нею зустрілася. Як я нервувала, приїхавши сюди з Норфолку сама. Мені було тринадцять, я скучала за мамою, і коли директорка під час екскурсії по школі помітила, що в мене очі повні сліз, то сказала, що її двері завжди

відчинені, якщо мені потрібно буде з кимось поговорити або навіть просто трошки відпочити від інших дівчат.

— Ну що ж, — резюмує директорка, прибираючи ворсинку з коміра моєї куртки, — я рада чути, що ви почуваетесь краще. Упевнена, що ваша подруга міс Вінзор візьме з вас приклад. А наразі вона має бути щасливою, що ви її шукаєте.

Мене немов струмом пронизує:

— Я шукаю її? — Так, ніби вона зникла, ніби кудись поділася. Я почула директорку правильно, я знаю, що правильно.

На мить її обличчя застигає, а потім вона посміхається, хоча крізь посмішку й прозирає напруженість:

— Шукаєте *зустрічі* з нею, — виправляє вона мене. — А тепер чому б вам не спуститися на сніданок? Ви, мабуть, зголодніли.

Я затримуюсь ще на секунду, і цього достатньо, щоб побачити, як у директриси побіліли кісточки пальців, якими вона тримає планшет, і це вже перебір. Я відступаю, дарую їй свою найчарівнішу усмішку і спускаюся до головної зали. Там уже інші дівчата, зібравшись у групки, обережно відкушують маленькі шматочки запліснявілого хліба і відламують краєчки зачерствілих крекерів.

І це знову б'є по мені. Усе, що відбулося, все, що я побачила, і секрети, які я тепер зберігаю. Інші ділять пайки і морять себе голодом під час сніданку, а я тримала все, що їм так потрібне, у своїх двох руках.

Я не можу нічого їсти. Не зараз.

Я прокладаю собі дорогу поміж інших дівчат до подвійних дверей головного входу й вислизаю надвір. Моя куртка занадто тонка, щоб захистити від холоду, але тут краще, ніж у головному холі. Принаймні тут ніхто не нагадає мені про те, що я зробила.

Решту дня я проводжу біля води, на кінці мису, де каміння вибілене і гладеньке. Я розминаю пальці, які втрачають чутливість від холоду, і підставляю своє заціпеніле обличчя під кволе сонячне проміння. Коли повертаюся на ніч до нашої кімнати, Різ уже там, розкинулася на верхньому ліжку. Спить або вдає, що спить. Ця віддаленість між нами

вже стає звичною. Але принаймні цього разу вона не уникає мене. Принаймні цього разу вона тут.

Я не знаю, чи Баєтт коли-небудь знову повернеться до нас. Але я не можу кинути це на самоплив.

Я чекаю, поки зійде місяць. Мій матрац скрипить, коли я встаю з ліжка, тож я затамовую дух, щоб переконатися, що Різ нічого не чула. З її ліжка жодного звуку. Я повільно крадуся до дверей, вона не рухається, тільки її волосся сяє в темряві, коли я нарешті вислизаю в коридор.

Він порожній; лише кілька уривків розмов долинають зі спалень, порушуючи тишу. Наймолодші дівчата про щось шепочуться, вони то хихочуть, то замовкають і також не чують, як я навшпиньки проходжу повз них і присідаю навпочіпки там, де коридор виходить на антресоль.

Он там двері, за якими сходи до ізолятора, як і завжди, вони надійно замкнуті. Без ключа я їх не пройду. Отже, найкращий спосіб дістатися до палат — це дах. Із другого поверху він похило піднімається до плаского майданчика на самому верху, але з похилої частини видаються вперед мансардні вікна кожної з кімнат ізолятора. Якщо я виберуся туди, то зможу пробратися на задню частину даху і залізти всередину через одне з вікон так, щоб мене не впіймала ні чергова стрілецька зміна, ні директриса.

Я рахую до десяти. Обережно ступаю, щоб не рипіли дошки підлоги.

До «Ракстеру» я ніколи не звертала уваги на темряву. Щоправда, її ніколи й не було, принаймні не на військовій базі з постійним сліпучим світлом прожекторів. Але тут вона здається інакшою, якоюсь живою.

Я щільніше затягаю на собі куртку. Перетинаю відкриту антресоль, минаю замкнуті двері до ізолятора і опиняюся на вході до північного крила. Проходжу коридором, у ньому немає нікого. Лише порожні приміщення. Кілька шкільних кабінетів, усі папери, що в них були, давно спалені. Голі каркаси ліжок у вчительських спальнях. Стільці ми поламали на дрова. У кінці коридору — кімната стрілецької команди, на дверях якої й досі висить застережний знак. Відчинене вікно, крізь яке задуває холодне осіннє повітря. Це мій вихід.

Це легко, я підтягаюся вгору так само, як це щодня робила в стрілецькій зміні. От тільки незвично, що за мною немає Баєтт, яка б плескала мене по підшвах, але незабаром я вже сиджу навпочіпки в самому низу похилого даху, черепиця під моїми руками мокра від розталого паморозі. Угорі на майданчику видніються силуети двох дівчат із націленими рушницями. Вони вдивляються прямо перед собою, у ліс, і стиха перемовляються. Це добре. Якщо я буду тиха, вони мене не помітять.

Я повзу вперед, до найближчого мансардного вікна. Крізь нього бачу одну з палат ізолятора, там лише ліжко і голий матрац, які заховані в тіні, двері в коридор зачинені. Баєтт немає, але й директриси немає теж. Я просовую руку під віконну раму і починаю її підважувати.

Деревина викривилася за півтора року без догляду, і мені доводиться зупинятися через кожні кілька поштовхів, щоб переконатися, що дівчата зі стрілецької зміни не почули мене. Ноги ковзають по уламках черепиці, а земля піді мною губиться в нічній темряві, проте я туди не дивлюся. Раз, два, три, і вікно здригається, піддається, може, на фут.

Я не залізаю всередину. Чекаю на підвіконні, спостерігаючи, як від свічки директриси внизу дверей сяє смужка світла, яка потроху згасає. На сходах чути кроки, це вона спускається на другий поверх. А потім тиша.

Я пролізаю головою вперед, а потім спинаюся на ноги. На третьому поверсі шість кімнат, по три спереду і ззаду.

Я в тій, що найближча до сходів. Треба перевірити ще п'ять, перш ніж мене хтось застукає.

Я підходжу до дверей, перевіряю ручку. Не замкнено. Ці двері мають засуви із зовнішнього боку, вони залишилися ще від самих перших днів існування будинку і стали використовуватися після того, як ми похворіли, а що тепер тут нікого немає, директриса, мабуть, не потурбувалася про те, щоб їх замкнути. Я відчиняю двері обома руками.

У вузькому коридорі знову зупиняюся і прислухаюся. У цьому будинку ніколи не буває повної тиші, з огляду на його вік і на те, як

тепер усе змінилося, проте я ніде не чую ні директриси, ні Велч. Не чути й Баєтт, але я переконую себе, що вона, мабуть, просто спить.

Я пробую протилежні двері. Вони теж незамкнені, і кімната порожня, як і попередня.

Нічого страшного. Ще є чотири кімнати. Ще чотири місця, де вона може бути.

Але третя кімната теж пуста, і четверта, і поки я доходжу до п'ятої, мені стає важко дихати. Я чую, як удари серця відлунюють у моїх вухах, а її тут немає, її немає, її немає.

Шості двері. Розчинені навстіж. Ліжко порожнє, матрац перекошений і залитий місячним світлом. І там, посеред зачовганої підлоги, — голка з ниткою... Ті, які Баєтт завжди носила в кишені, ті, якими вона штопала моє око.

Вона зникла.

Жах, холодний і повзучий, але я відганяю його. Щось сталося, але хоч би що це було, вона витримає, як витримує все. Вона десь є, і вона жива. Я маю перевірити кабінети на другому поверсі, і кожен клас, і, чорт забирай, можливо, й велику комору, просто щоб бути...

Звуки на сходах. Хтось піднімається.

Я завмираю, потім хапаю голку з ниткою і прожогом мчу назад до першої кімнати. Відчинене вікно все ще чекає, крізь нього вливається холодне повітря. Проте часу немає, я не можу вилізти, не наробивши зайвого шуму, а вже з'явилося світло, свічка директриси все ближче й ближче. І зупиняється якраз перед дверима до моєї кімнати.

Не можу поворухнутися. Не можу дихати. Якщо директорка зайде, якщо вона мене упіймає, то я не знаю, що вона зробить.

А потім я чую щось таке, чого не чула вже півтора року, відколи зник містер Гаркер. Тріск статичних перешкод, перебої і шипіння рації, і голос. Чоловічий голос. Кров холоне в моїх жилах, і дроз пробігає по тілу.

— Викликаю «Ракстер», приймаю.

Гудок, а потім статичні перешкоди.

— «Ракстер» слухає, приймаю.

Я здригаюся від несподіванки і ледь не вдаряюся головою об віконну раму. Це Велч, а не директриса, як я гадала. Велч не часто сюди заходить, якщо взагалі заходить.

— Відзвітайте про стан справ, — наказує чоловік. — Приймаю.

Це має бути хтось із бази на узбережжі — із ВМС або ЦКПЗ. Крім нас, вони єдині люди у світі, які знають, що тут відбувається. Навіть наші батьки не знають усієї правди. Грип, я гадаю, саме це їм сказали. Цікаво, чи розуміють вони, що це брехня.

— Усе гаразд, — відповідає Велч. — Чи заміна прибула благополучно? Приймаю.

Тиша, а потім чоловік каже:

— Отримання підтверджую. Приймаю.

Отримання? І заміна чого? Ніщо не може залишити острів, навіть наші тіла. Коли котрась із нас помирає, ми спалюємо її на задньому дворі, якнайдалі від будинку й огорожі. Ділянка землі вже випалена, запах нестерпний, кістки й попіл зариті під камінням.

— Тут є ще одне питання, — повідомляє Велч, здається, що робить вона це майже вимушено. — Необхідно зробити повернення. Приймаю.

Припаси, ось про що я думаю передусім, але ми це вже зробили. Вона має на увазі щось інше.

Тривалий час немає ніякої відповіді. Велч починає крокувати туди-сюди, і я стежу за її рухом по тому, як змінюється яскравість смужки світла під дверима. Вона не зайде сюди, повторюю я собі. Мене не піймають, мене не піймають, мене не піймають. Нарешті її рація знову оживає.

— Завтра в цей же час, — каже чоловік. — Ми заберемо її з будинку Гаркера. Приймаю.

Її. І це про Бастт. Це мусить бути про неї. І про неї говорять, як про живу. Я відчуваю, як моє серце сповнюється полегшенням. Але якщо її тут немає, то де ж Велч тримає її до завтра? І для чого?

Велч перестає ходити:

— Підтверджено, приймаю.

— Приймаю. Кінець зв'язку.

У повітрі настає тиша. Через мить світло під дверима слабне, і я чую, як кроки Велч віддаляються по коридору. Я спритно вилажу через вікно й зачиняю його за собою. Стаю навколішки, спираюся на руки й повільно-повільно посуваюся уздовж даху. Дівчата зі стрілецької зміни, як і раніше, всю увагу зосереджують на деревах, тож не помічають, як я опускаюся через край і ввалююся у вікно другого поверху.

Я прокрадаюся по коридору, перетинаю антресоль. Дивлюся, на яку висоту піднявся місяць, і фіксую це у своїй пам'яті — у цей же час завтра, так сказав чоловік по рації, — а тоді повертаюся до своєї кімнати, до свого ліжка. До Різ, яка сидить на своїй полиці й чекає на мене, бо, звісно ж, вона помітила, що я кудись пішла.

— Щось сталося, — кажу я. — Її немає в ізоляторі.

Різ хмуриться, і я бачу, як у неї наростає недовіра.

— Про що ти говориш?

— І там ще був цей чоловік, який розмовляв по рації, — я практично не можу дихати, хоча й помираю з нетерплячки, щоб усе їй розповісти.

— Не так швидко. Давай від самого початку.

Я розказую їй про все, про порожні кімнати, про голку з ниткою. Про Велч, про рацію та чоловічий голос на іншому кінці, про те, як вони домовилися доставити Баєтт до будинку Гаркерів.

— Я не знаю, де Велч могла б її захвати, — закінчую я, притулившись до драбини. Я відчуваю, як починають тремтіти мої м'язи. — Вона ж повинна її десь тримати, якщо вони вирушають тільки завтра.

Класні кімнати на першому поверсі недостатньо ізольовані, а на території немає ніяких господарських споруд, окрім сараю. Це просто стара будівля, де зберігався різний інструмент, але ми її практично розібрали на дрова.

— А ти що думаєш? — запитую я, дивлячись на Різ.

Спершу вона нічого не каже, у світлі її волосся я бачу, як у неї розширилися очі. А потім Різ здригається й зітхає.

— Мій дім, — шепоче вона. Дивна гримаса на її обличчі, так, наче вона стримується, щоб не розсміятися чи, можливо, щоб не заплакати.

— Ти впевнена, що він говорив про мій будинок?

Звісно, вона думає про це передусім. Я, власне, не можу звинувачувати її в цьому.

— Упевнена, — відповідаю я. — Але головне, Різ, це те, що ми повинні знайти Баєтт. Вона досі десь тут.

— Я й не сумніваюся, що тут, — погоджується Різ. Промовляє це просто й легко, з навмисно безвиразним обличчям, а це означає, що вона недоговорює.

— Але що? — навідаю я. — Баєтт десь тут, але що?

Запитання Різ заскочливе, а мало б бути очікуване:

— А вона мертва чи жива?

Мене охоплює спалах гніву, яскравий і нищівний, адже я відганяла цю думку ще з ізолятора, і от їй для чогось знадобилося вдарити саме сюди:

— Що це за запитання таке?

— Важливе запитання, — відказує вона. — Ти ж не ідіотка, Гетті. Ти ж знаєш, що зазвичай стається з такими дівчатами, як ми.

— У цьому разі нема нічого, що відбувається зазвичай, — я глибоко вдихаю, стискаю кулаки. Не дозволяй собі дурних думок. Вона жива, вона жива, вона жива. — Дівчата зазвичай не зникають ось так. Це повинно щось означати.

— Еге ж, — каже Різ. — Я гадаю, це означає, що вона вже мертва.

Я відштовхуюся від драбинки ліжка й не звертаю уваги на те, що в грудях у мене розростається паніка. Різ помиляється, а з Баєтт усе гаразд.

— Тоді як же так вийшло, що ми її не спалили? Вона жива. І я мушу знайти її. Просто мушу.

— І що тоді? Ми не можемо їй допомогти.

Вона має рацію, звісно. Але це нічого не значить.

— Ми можемо пройти через це разом із нею, — вигукую я. — Це все, що нам залишається. І я не відступлюся. Можливо, я не знаю, де вона прямо зараз, але знаю, де вона буде завтра вночі. Я йду туди по неї.

— Ти не можеш цього зробити, — голос Різ низький, наполегливий, і вона нахилиється нижче. — Ти ж знаєш, що не можеш. Це порушення

карантину.

— То й що? — відказую я. — Я з «баркасної команди». А «баркасній команді» дозволено виходити за огорожу.

Вона заочує очі:

— Мені здається, дозвіл стосується тільки виходів, щоб забрати припаси, а не щоб шукати подружку.

Я відмахуюся. Вони завжди казали нам, що карантин — це найважливіше, але якщо я маю вибирати між ним і Баєтт, то це взагалі не вибір.

— І навіть якби ти вийшла назовні, — продовжує Різ, — то як ти збираєшся відчинити браму, коли повертатимешся? — Вона тягне своїми сріблястими пальцями за кінець коси, і волосини з посіченими кінчиками починають вибиватися з неї. — Ворота замикаються, і...

— Я перелізу через огорожу, — із жаром відрубую я. — Я щось придумаю. Мене це не хвилює.

— А мене хвилює, — відповідає Різ, вона дивиться на мене, і вираз її обличчя беззахисний і невпевнений. І ось він, той поштовх у моїх грудях, те усвідомлення, яке я намагалася ігнорувати відтоді, як ми познайомилися.

— Ходімо зі мною, — пропоную я. — Ми підемо разом.

Це якесь чаклунство. Іще секунду тому вона була разом зі мною, схилившись головою до моєї голови, а потім умить набрала ту позу, яку я так добре знаю. Схрещені руки, стиснуті щелепи, очі без ознак почуття.

— Ні, — відрубую вона. — Я з тобою не піду.

На цей раз я не збираюся залишити це просто так. Це все надто важливо:

— А чому ні?

У неї виривається роздратований вигук:

— Гетті...

Усе терпіння, яке в мене ще залишалось, зникло. Я хапаюся за край ліжка так сильно, що відчуваю, як скабка глибоко впирається мені в долоню:

— Що з тобою? Баєтт наша подруга. Ти що, не хочеш, щоб у неї все було добре?

— Бажання не має до цього жодного стосунку, — заперечує Різ, але слова вже самі ллються з мене, голосніші, ніж було б потрібно, зліші, ніж я очікувала.

— Та я знаю, що тобі наплювати, — вигукую я, й у моєму голосі бринить гіркота. — Я знаю, що так тобі легше, але я не можу отак просто послати весь світ, як ти.

— Це мені наплювати? Та ти... — а потім вона раптом замовкає, наче їй болить. На секунду я бачу, як усе це написано в неї на обличчі. Туга, безпорадність і зрада, мука від того, що вона мусить спостерігати, як острів, який вона любить, забирає дорогих їй людей.

— Ой, — похоплююся я. Мій захриплий голос застрягає в горлі. Кожного божого дня, відколи ми познайомилися, я говорила собі неправильні речі. Я знову й знову повторювала собі, що вона холодна, тимчасом як вона, можливо, весь цей час палала. — Мені шкода. Господи, Різ, мені страшенно шкода.

Обоє батьків покинули її, і ось що врешті вийшло. Це все руїни, які вони залишили за собою. Я мала б це бачити. Я мала б збагнути, що вона любить так само сильно, як і я. От тільки мені здається, що її це прибиває до землі, тимчасом як мене підносить угору.

— Я б хотіла, — каже вона, не дивлячись на мене, — я б хотіла бути такою, як ти. Але я не можу піти шукати її, якщо не змогла піти шукати його. Я гадала, що «баркасна команда» — це єдиний спосіб потрапити за огорожу, але тут з'являєшся ти, і ти готова знести її голими руками, — вона нервово видихає, а потім тихо додає: — Чому я не змогла зробити цього для свого тата?

На цей раз, здається, я знаю, що сказати. Це те, що люди говорили мені, коли я була маленькою, а мого батька відправляли в плавання.

— Ти його дитина, — кажу я. — Від тебе ніхто й не очікував, щоб ти його захищала.

Вона не відповідає. Але все одно мене слухає:

— А от Баєтт — це наша дівчина. — Я спостерігаю за обличчям Різ, і я її переконала. Я знаю, що це так. — Від нас очікується, що ми

повинні її захищати. Так само як вона зробила б це для нас. — Я глибоко вдихаю: — Так само як зробила б це для тебе.

На її обличчі зблискує здивування, а в моїх грудях у відповідь спалахує іскра сорому. Невже це для неї справді несподіванка?

І от тоді вона простягає руку, і я відчуваю, як щось стислося в моїх грудях, коли її долоня лягла на мою.

— Так, — погоджується вона. — Згодна.

Цієї ночі нам більше нічого робити, і адреналін виходить із мене, а без нього я ледве тримаюся на ногах. Я всміхаюся і відпускаю її, пірнаючи у своє ліжко.

Я лежу горілиць, усе ще залишаючи поряд із собою місце для Баєтт, як і завжди. Над собою я чую, як Різ знімає куртку, щоб укритися нею, як ковдрою. Настає глибока тиша, і хоча щойно мені з нею було так легко, раптом з'являється гостре бажання провалитися крізь землю, аби тільки не прислухатися одна до одної, вдаючи, що спимо.

— Чуєш? — зненацька озивається Різ. — А це не мій тато був, ні? Ну, по рації?

— Гм, — я не хочу її розчаровувати.

— Не звертай уваги, — вона звучить понуро й зніяковіло, і я уявляю собі, як вона хитає головою. — Я просто... Я подумала, що якщо хтось із моїх батьків і повернеться, то це буде він.

Дерев'яні конструкції нашого двоярусного ліжка скриплять і риплять, коли вона, закінчивши розмову, вкладається зручніше. Я здивована, що вона взагалі її починала.

Але зрештою Різ без Баєтт поводить себе інакше. А може, й ми обидві. Я стискаю кулаки, намагаючись набратися сміливості. Я не раз думала про це, відколи познайомилася з нею, однак якщо вона не хоче говорити, ніщо не зможе її примусити.

— Ти не мусиш мені розповідати, — починаю я. Мій голос злегка тремтить, та я продовжую: — Але, Різ, а куди поділася твоя мама?

Не бачу Різ, тож спостерігаю за грою світла, яке її коса відкидає на стелю, розглядаю м'яке, розмите сяйво.

— Це складно, — відповідає вона нарешті. — А може, мені просто хочеться, щоб так було.

— Не розумію.

— Останнє, що я про неї чула, це що вона все ще жила в штаті Мен. У Портленді, можливо.

— Що? — це ж заледве двісті миль звідси. Я чомусь завжди гадала, що вона поїхала кудись далеко або навіть що Різ не знає, де вона.

— Ну, так, — каже Різ. Голос її не звучить сумно. Чи сердито. Чи як-небудь інакше. — Вона не погодилася залишити Мен. Вона просто погодилася залишити мене.

Я не знаю, що могло б пом'якшити цей біль. Але вона бодай розмовляє зі мною. Це вже щось значить.

— Пробач, — прошу я. — Знаєш, ти могла б сказати мені про це раніше.

— Деякі речі не призначені для інших людей, — відказує вона, втомлена й сонна. — Деякі речі лише мої.

Це лише зайвий доказ, що ми зліплені з різного тіста. Різ тримається одноосібно, а все, чого завжди хотіла я, це бути половинкою когось іншого. Коли я приїхала до «Ракстеру», то здавалося, ніби я все життя не могла знайти свого місця, аж поки не потрапила сюди. Ніби я не знала, хто я така, поки Баєтт мені не пояснила.

І я знаю, що сказала б Різ. Вона сказала б, що це нездорово, сказала б, що так це не повинно працювати. Адже весь світ щодня рушиться навколо нас, і невже в нас немає більших проблем?

Ні, Різ це не Баєтт, але вона мені подобається. Мені подобається, як вона розмовляє, не говорячи. Мені подобається навіть те, що я їй не завжди подобаюся.

БАЄТТ

РОЗДІЛ 7

Намагаюся моргнути але що

Повільне товсте як мій язик гарячий і сухий тут уламок чогось тут світ вислизає назад під моїми повіками ось я я я

Не сплю

Тепло біжить крізь мою голову, як струм. Світло коле в мої очі, аж поки я в ліжку в кімнаті. І мені не боляче, але я відчуваю все своє тіло відразу.

Кімната велика. Збудована для чогось іншого, ніж оце. Подертий лінолеум на підлозі. Штора наполовину обгороджує мене, крізь дірку дошка оголошень на стіні, висить перекошено, і три інші ліжка, всі порожні. Я простягаю руку, щоб доторкнутися до штори, щоб відсунути її, щоб

Не можу поворухнутися. Руки прив'язані ременями, за зап'ястя, голка крапельниці загнана під шкіру.

Десь відчиняються двері важкі, приглушені кроки костюм, пластик, блідо-блакитний, я бачу крізь штору, як він наближається. Запихається всередину відмахується рукою щоб штора не чіплялася і запитує

Почуваєшся добре?

Він хлопець, він каже.

Його звать Дітріх.

Він просто жартує. Він не знає, чому він це сказав.

Його звати Тедді і йому дев'ятнадцять. Він лише матрос, і це його перший день. Він пробув у «Кемп-Неші» заледве тиждень, перш ніж його відправили сюди, і він досі не розуміє, чому вони це зробили, адже все, що він робить, — це пересуває обладнання та дивиться у вікна. Йому незручно, що він говорить плутано, але це все тому, що він найчастіше не розуміє, що говорять лікарі з ЦКПЗ, а медицина страшно складна, і він дуже нервує.

Придивляюся уважно, намагаюся запам'ятати, як хлопець складений. Можу бачити тільки очі над хірургічною маскою, решта тіла закрита пластиковим костюмом. Волосся каштанове, як у мене, шкіра золотиста, але виблідла, ніби їй бракує сонця.

Тедді ставить мені запитання. Тедді запитує, який сьогодні день. Він запитує мій день народження, моє прізвище, ціну на молоко. Я не відповідаю, я хочу, але слова не лягають мені на язик.

Джек беркицнувся вниз і розбив собі ніс, декламує він. Джилл, Джилл¹ Ну давай ти ж знаєш це.

Джилл за ним полетіла кажу я і це все не можу
і о боже я забула я забула як це боляче
як удар як жовч пече в горлі як дрож у кістках я тремчу і кричу і якщо
не зупинюся я просто розпадуся на частини і очі мокрі шлунок стає
важчим...

Тихше Тедді просить будь ласка заспокойся боляче нам обом.

Каже мені все гаразд. Підносить чашку з водою до моїх губ, крап, крап і ковток. Замикає за собою двері коли йде.

Одна, не сплю, я вся тут, у своєму тілі. Нікого поряд, лише гудіння вентилятора десь за шторою. Смикаю і смикаю, але ремені навколо моїх зап'ясть не піддаються.

Я думаю про те, що була проблемою все своє життя. Де я, там і проблеми. Спочатку «Ракстер», а тепер тут, і мій шлях завжди вів сюди, чи не так, чи не так? Занадто яскраво, і занадто нудно, і чогось бракує, або, можливо, навпаки, чогось забагато.

Це була ідея моєї матері, а батько лише кивнув головою і пішов до іншої кімнати. Усі мовчали все те літо, аж поки мене не посадили в

авто і не відправили на Ракстер. Ніхто там не дізнається, казала я собі. Ніхто не дізнається, що ти робиш, коли тобі нудно. Що ти робиш просто тому, що можеш.

Тедді повертається зі сходом сонця і каже, що вони розбираються, що до чого. Поки що нічого не говори, каже він, і я не маю нічого проти. Я пам'ятаю, як мені було боляче. Він розкладає пачку бланків, розстібає мені зап'ястя, відсуває крапельницю і допомагає мені записувати відповіді.

Баєтт

Баєтт Вінзор

16, майже 17

14 січня

Алергії не має

Елізабет і Крістофер Вінзори

Бікон-Гілл²

Яка вулиця?

Вест-Седар

Будинок?

Номер 6.

Ти починаєш хвилюватися, каже Тедді. Не хвилюйся.

Мало не забула, пишу я.

Але ж не забула, відповідає він.

Прокидаюся раніше, ніж передбачалося крапельниця й зараз повна я кліпаю, але не можу прогнати туману перед очима а коли заплющую очі потрапляю назад назад у ліс у ту ніч ніч коли я потрапила сюди

Холодно волого іриси хрумтять під моїми черевиками, а Велч міцно притискає мене до себе це на благо каже вона для твоїх друзів ніби це я зробила вибір але це не так я не робила, мене витягли з ізолятора і повели вниз по сходах____без охорони без нічого Гетті дець спить Гетті одна.

Я їй потрібна я сказала, а Велч сказала ні сказала їй потрібно щоб ти це зробила.

Через браму в ліс звуки в хащах тварини бігають їхні очі як смолоскипи Велч тепло дихає мені у вухо а потім люди чекають

Вони забрали мене, хоча я пручалася хоча я бігла дротик у стегно і туман у голові, а Велч схилилася наді мною.

Мені шкода сказала вона і я думаю найгірше в цьому те думаю я що вона сказала щиро.

Щось блакитне там, у більшій кімнаті, і я помічаю, що мій зір ясний, а світ навколо мене чіткий і реальний. Я ледве встигаю все це помітити, ледве встигаю перевірити свою крапельницю і переконатися, що вона порожня, як завіса відсувається, до мене долинає шурхіт пластику, а потім з'являється людина, жінка в такому ж убранні, як і в Тедді, вона стає в ногах ліжка, тримаючи в руках лікарняний халат з візерунками.

— Привіт, — кидає вона. Судячи зі звуку, посміхається. — Пора перевдягатися.

Вона розстібає всі ремені, якими я зв'язана, і допомагає мені встати на ноги. Мої кволі кінцівки дрижать, тому вона сама роздягає мене, її важкі пальці повільно розбираються з гудзиками на моїй сорочці та шнурками на черевиках. Я вся тремчу, залишившись на секунду у ліфчику та спідній білизні, і бачу, як вона роздивляється мене, мою спину, де крізь шкіру проступає додатковий кістяний гребінь, а потім халат надівається мені на голову. Я навіть не можу підняти руки, щоб просунути їх крізь отвори. Вона мусить зробити це за мене.

Її костюм незграбний, як у Тедді. Гумовий і щільний. Вони, мабуть, бояться мене, того, що в мене є. Але він сягає тільки її шиї, так що я бачу, як б'ється її пульс. Рахую його удари — раз, два — і мені стає легше.

— Ну як? — запитує жінка, пристібаючи мене знову до ліжка. — Тобі зручно?

Я розтуляю рота, але вона кладе палець у рукавичці на мої губи, перш ніж я встигаю видати хоч якийсь звук.

— Обмежмося поки що кивками. Тедді казав, що в нас деякі проблеми з говорінням. — Вона ще трохи відсуває штору, і я бачу

умивальник, вмонтований у стійку біля стіни. Це не зовсім схоже на лікарню. Це виглядає якось убого і буденно. Наче кухня в задній кімнаті церкви або кімната відпочинку в офісній будівлі.

Жінка наливає воду в пластиковий стакан і тримає її біля моїх губ, поки я не роблю ковток.

— Ми знайдемо тобі щось, щоб ти могла писати, — обіцяє вона. — А поки що, мабуть, краще дати тобі відпочити. Ти багато пережила.

Я продовжую пити, поки стакан не порожніє. Вона викидає його в кошик для сміття біля мого ліжка і підходить ближче.

— Я докторка Паретта, — представляється вона, схиляючись над моєю правою рукою. — Я можу називати тебе Баєтт? Чи, може, є ще якесь інше ім'я, яке тобі більше до вподоби? Якесь прізвисько?

Я хитаю головою.

— Отже, Баєтт. Гаразд, зараз ти можеш відчути укол.

Я не бачу, що саме вона робить. У її костюма занадто багато складок. Але коли вона відходить, то в руках у неї пробірка з кров'ю. Вона підносить її до світла. Примружується так, ніби може розгледіти, що там відбувається всередині, а потім дістає з-під ліжка маленький червоний контейнер-холодильник і ставить цю скляночку з кров'ю всередину, поруч з іншою. Здається, там написано «Кандидатка RAX», але лікарка закриває контейнер, перш ніж я встигаю все прочитати.

— І останнє, поки не забула, а потім я залишу тебе спати, — вона бере мою руку своїми двома, згинає пальці й опускає зап'ястя так, що я можу торкнутися рами ліжка. Там кнопка, кругла і випукла.

— Це кнопка виклику. На випадок, якщо біль стане надто сильним або щось знадобиться. Відчуваєш?

Я киваю. Вона дивиться на мене, а потім випрямляється. Чекає ще секунду чи дві. Раптом запитує:

— А ти пам'ятаєш моє ім'я?

Мої губи розтуляються:

— Паретта.

Я хотіла сказати це, хоч щось, аби знову мати голос, але не очікувала, що це буде так боляче. Одне слово не має завдати такого болю. Але

завдало, немовби щось намагається вирвати мій хребет через горло.

— Ну що ж, — хрипить Паретта. Схоже, їй перехопило дух. — Ми більше не будемо цього робити.

РОЗДІЛ 8

Свідомість повертається до мене. Я плазом лежу на спині, а світ пропливає повз мене, бо четверо фігур у захисних костюмах везуть мою каталку до темної кімнати. Я перевіряю ремені на зап'ястях, але вони тримаються міцно, нейлон натирає мою шкіру до саден.

— Доброго ранку, — каже мені одна з фігур. Я спочатку не впізнаю її, але ось ці очі й цей каштановий хвіст кучерявого волосся. Паретта.

Стелі високі, вікон немає. Операційна, але якась імпровізована. Стіл посередині застелений папером, освітлений різким, сильним світлом. Вони ставлять каталку поряд із ним і починають знімати з мене ремені. Я могла б боротися, я розумію, але двері за нами зачинені й замкнені, і я навіть не знаю, за що мені боротися.

Не минуло й секунди, як пряжки розстебнулися, а вони вже міцно хапають мене і забирають із каталки. Мене перекидають на стіл, розтягають мої руки і знову прив'язують їх ременями. Я морщуся, кістковий гребінь, що проходить по моїй спині як другий хребет, незручно упирається в стільницю. Один із лікарів намотує на мою ліву руку манжету для вимірювання тиску, і поки вона надувається, інший підводить мені під носа кисневу трубку і підлаштовує її. Після цього настає черга сенсорів, які прикріплюють до мого лоба й грудини, і я бачу, як екрани починають показувати зрізи мого тіла, фіксувати удари та ритми мого серця.

— Усе гаразд, — каже хтось, це Паретта, що схилилася наді мною. Вона прибирає мені волосся з обличчя. — Ти тут, щоб допомогти нам з'ясувати, що ж відбувається і як цьому запобігти.

Інші троє лікарів повільно відступають назад, і зрештою я їх більше не можу бачити. Залишаємося тільки я і Паретта.

— Ми працювали з деякими твоїми подругами, — пояснює вона. — І вважаємо, що вже майже підійшли до того моменту, коли зможемо досягти справжнього прогресу. Але мені потрібна твоя допомога. Чи ти готова це зробити для мене, Баєтт?

З моїми подругами? Тут були й інші дівчата? Я розтуляю рота, щоб запитати, щось сказати, але Паретта затуляє долонею мої губи.

— Ти забула? — нагадує вона. — Мовчи. Усе закінчиться так, що ти й не встигнеш помітити.

На мить вона залишає мене, береться за тачу на коліщатках, що стоїть поруч, і підкочує її. Срібло на сріблі. Цілий букет скальпелів, загорнутих у пластик. Я починаю борсатися, вигляд лез наганяє на мене глибинний, тваринний страх. Щось конвульсує в моєму животі. Я з останніх сил намагаюся не закричати.

Але вона тягнеться не до скальпелів. Це щось інше, маленьке і безневинне, що лежить поруч із пляшкою води. Кругла жовта пігулка в окремому прозорому пакетику.

— Оце й усе, що нам треба, — зауважує вона, витрушуючи пігулку на долоню. — Нема чого хвилюватися.

«RAX009» — я встигаю помітити чіткий напис на викинутому упакованні, перш ніж Паретта хапає мене за підборіддя і розтуляє мого рота. Пігулка опиняється на моєму язиці й починає повільно розчинятися, на смак вона гірка.

009. Можливо, це дев'ята версія цієї пігулки. Або дев'ята дівчина, прив'язана до цього стола.

Я ковтаю таблетку, давлячись, коли її смак досягає горлянки. Паретта уважно спостерігає за мною, а потім тягнеться по пляшку води, тієї ж марки, що ми отримуємо в «Ракстері». Вона відкручує кришечку, підпирає долонею мою голову й дає трошки попити. До мого язика прилипла грудочка розмоклої пігулки, і мені знадобилося кілька ковтків, щоб змити її.

Я очікувала, що щось відбудеться негайно — що кістки уздовж моєї спини розтануть, що мій голос знову стане таким, яким був раніше. Але минула хвилина, а потім ще одна, і ще. Паретта зникає, і я

витаю шию, щоб побачити, як вона приєднується до інших лікарів, що притулилися до стіни. Вони чекають. Так само як і я.

Час іде, і я починаю дрімати, то відпливаю, то повертаюся. Я так втомилася. Усе моє тіло зболене, другий хребет саднить і ниє. Може, усе це не так уже й погано, якщо я зараз дістаю можливість хоч трохи відпочити.

А потім. Іскра. Мені знайоме це відчуття.

Перед самим нападом токсу буває така мить. Її важко описати, важко визначити, але для мене це, можливо, саме те, що треба. Біль і страждання — справедлива ціна. За цю силу, цю міць, це прагнення вишкірити зуби.

Я очікую, що воно піде на спад, як це завжди буває, очікую, що воно перетвориться на сліпучий біль. Натомість воно наростає й рикошетом розлітається по моєму тілу, шматуючи все всередині нього, я відчуваю, як мої руки стискаються в кулаки, як нігті глибоко вриваються в долоні. Кардіомонітор починає божеволіти, кімната сповнюється звуковими сигналами тривоги.

— Що відбувається?

— Зніміть показники монітора.

Лікарі кидаються збирати дані, їхні силуети розпливаються навколо мене. Я заплющую очі. Це моє тіло.

Воно зробить те, про що я його попрошу.

Заспокойся, проказую я подумки. Тримай це в собі.

От тільки цього не бажає інша частина мене. Вона з глухим гарчанням наказує мені дати собі волю. Нагадує, що це завжди було всередині мене, а ці лікарі намагаються його забрати.

Моя спина вигинається дугою, очі широко розплющуються. Я борсаюся, борючись з ремнями, що зв'язують мене, перекидаючи вагу свого тіла з боку в бік. Паретта в ногах моєї каталки вигукує моє ім'я, але це ж вона зробила все це зі мною. Я горлаю.

Кров крапає мені з носа, конвульсії пробігають по спині. Паретта затискає руками вуха і валиться навznak, і я знову кричу, натягаю щосили зав'язки, які мене стримують. У моєму тілі пульсує ця страшна сила, цей дар, який дав мені токс. Один із ременів лопається.

Я віддираю пряжку іншого ремня й зістрибую зі стола, але інші лікарі вже тут як тут. Вони хапають мене за руки. Тягнуть мене назад, а я брикаюся, залишаю подряпини на їхніх захисних костюмах.

— Баєтт! — волає Паретта. — Баєтт, тобі треба заспокоїтися.

І мені раптом хочеться не тікати, не звільнитися. Мені хочеться завдати їй болю.

Я встигаю зробити лише крок, перш ніж мені встромляють шприц у шию, і світ меркне переді мною.

¹ Цитується жартівливий дитячий віршик про Джека і Джилл. (Тут і далі прим. пер.)

² Бікон-Гілл (*Beacon Hill*) — престижний район Бостону.

ГЕТТІ

РОЗДІЛ 9

Я прокидаюся з головним болем. Він пульсує в скронях, гостро віддається за сліпим оком. Він змушує мене вхопитися за край ліжка, моє тіло готується до нового спалаху токсу. Починаючи від самого першого нападу, прелюдією був саме такий біль, а закінчувалися вони чимось іще гіршим. Востаннє це були слизькі клубки сполучних тканин, які так щільно забивали моє горло, що я не могла дихати, кожен із них був насичений кров'ю, наче їх виривали із самої середини мого нутра.

Такий головний біль може означати наближення наступного спалаху. Або, як сказала б Баєтт, у мене просто болить голова.

Наді мною скрипить ліжко Різ, і я пригадую все, що сталося минулої ночі, усе відразу. Голос Велч і плани, які вона обговорювала з чоловіком із рації. Голку з ниткою, що тепер надійно сховані в моїй кишені. Баєтт має бути десь у цьому будинку. І якщо я не зможу знайти її сьогодні, то знайду вночі. За огорожею, після півночі, у найгустішій темряві. Ми з Різ підемо слідом за Велч до будинку її батька, і там буде Баєтт. І вона буде жива.

— Отак лежати мовчки приємно, — раптом озивається зверху Різ, — але, може, підемо поїмо?

У ті дні, коли немає доставлення харчів, їдження проходить спокійно, майже бездоганно. Усе хороше швидко розхапується під час штурму відразу після повернення «баркасної команди». Усе, що залишається,

це те, чого ніхто насправді не хотів. Більшість дівчат чекає в головній залі, але з кожної нашої маленької групки відряджається одна, яка йде південним коридором до кухні, де Велч розподіляє їжу і пляшки води, і відносить це назад своїм подругам.

Це був мій обов'язок від самого початку. Баєтт заявила, що інші відчуватимуть, що мені ще гірше, ніж їм, і дозволять узяти найкраще з того, що є. Вони бояться Різ, але страх спрацьовує тільки в день «баркасної команди», справжня ж назва цієї гри — жалість, і саме завдяки мені ми в цій грі виграємо.

Я залишаю Різ у головному холі й іду слідом за Кет коридором південного крила. На розі, де він повертає ліворуч, розташований кабінет директорки, одне з останніх місць, куди нам і досі заборонено заходити. Я була там лише двічі: у мій перший день у «Ракстері», а потім ще раз наступного семестру, коли отримала догану за те, що розмовляла під час зборів.

Можливо, саме там вони тримають Баєтт, думаю я і кладу руку на ручку дверей, перш ніж усвідомлюю, що роблю це серед білого дня і що Кет чекає на мене.

Я поспішаю наздогнати її. Вона посміхається, не питаючи, що зі мною чи що я в біса робила, і я вдячна їй за це. Після того як ми відбудемо сніданок, я обійду навколо будинку й зазирну у вікна кабінету директриси. А потім продовжу пошуки, якщо не знайду ту, яку шукаю.

Разом із Кет ми завертаємо за риг і прямуємо далі до входу в кухню з її мансардними вікнами та плитковою підлогою у вигляді шахівниці. Востаннє, коли я була тут, Баєтт лежала на підлозі, розібрана на частини. Востаннє, коли я була тут, завалився увесь мій світ.

Досить, кажу собі я. Я роблю все, що можу. Скоро я її поверну.

Жменька інших дівчат уже тут, чекають, поки Велч прийде і відімкне комору, де ми зберігаємо їжу. Мені страшно, що я муситиму дивитися їй в очі, хоча вона й ніяк не може знати, що я підслуховувала її минулої ночі.

— Привіт, — гукає Еммі, яка ледь сягає мені до плеча, її гладеньке волосся ще по-дитячому м'яке. Після свого першого спалаху кілька

днів тому вона аж стрибала, радіючи, що стала такою ж, як усі ми, дарма навіть що цей спалах змусив її викашлювати зуби звідкись із глибин свого нутра. Однак сьогодні в неї якийсь особливо урочистий вигляд. Ще б пак — вона ж тут від імені Лендрі. І вона аж переповнена гордістю від того, що представляє дівчину з верхніх щаблів того, що залишилося від соціальної драбини «Ракстеру».

— Я просто хотіла сказати, — продовжує Еммі, — сподіваюся, з тобою все гаразд. Після того, що сталося з Баєтт.

— Дякую, — відповідаю я, сподіваючись, що на цьому розмова закінчиться, але вона продовжує говорити.

— Ми молимося за неї, — Еммі вимовляє це так само, як сказала б і Лендрі, таким же відполірованим тоном із заокругленими кутами.

— Я впевнена, що вона це цінує, — відказую я, закриваючи своє око. Ніщо не зарадить моєму головному болеві, який тепер перетворився на постійне гудіння. Я звикла до цього, але це не означає, що я не хотіла б мати тиші, замість Еммі, яка вдає із себе Лендрі.

Кроки привертають нашу увагу до дверей, і нарешті там з'являється Велч, яка поспішає на кухню і вже перебирає зв'язку ключів на поясі. Звідки вона прийшла? Вона була в Баєтт? Її вигляд нічим не відрізняється від того, що був учора, нізачо не скажеш, що вона щось приховує. Але після пірса я розумію, що вона набагато вправніша в цьому, ніж я очікувала.

— Вибачте, — каже вона, коли ми з'юрмлюємося навколо неї. У куточку її рота запеклася скоринка, щось жовте, запах кислий. Напевно, це з однієї з тих виразок, які дошкуляють їй і директрисі. — У мене була невеличка проблема. Гаразд, хто сьогодні перший?

Раніше їжу спочатку отримували найстарші, як це було і в кожній іншій школі, як це було в нормальні часи. А потім ми збагнули, що найстарші завжди так і будуть найстарші. Ніхто з нас нікуди звідси не міг подітися. Тепер ми чергуємося колом, клас за класом, день за днем, а сьогодні першими будуть наймолодші — перший клас, саме тому Лендрі й відрядила Еммі. Вона завжди робить правильний вибір, тому завжди і їсть першою.

Ми з Кет десь посередині черги, а за нами — Джулія та кілька дівчат із класу Карсон.

Настає моя черга, я пролізаю під перекладиною в комору й відходжу вбік, щоб звільнити місце для Кет, яка приєднується до мене. Сьогодні вона виглядає добре, її шкіра майже зажила. Протягом першого сезону ми думали, ніби це означає, що їй стало краще. Але її пухирі весь час повертаються, щоразу більші та глибші, на їхньому дні проглядає кістка.

Комора розташована вглибині кухні. Усе, що не розібрали відразу, «баркасна команда» після кожної подорожі приносить сюди, розпаковує і перевантажує в сміттеві баки для зберігання. Щодня Велч витягає один із них у центр вузької кімнатки, щоб ми могли в ньому покопатися. Вона рахує, що ми беремо, і все записує.

Кет змахує павутиння зі своєї куртки і зітхає, дивлячись на розсипані по підлозі кубики цукру, кілька з яких Еммі, напевно, прихопила із собою.

— У нас мурахи заведуться.

— У нас і так завелось щось набагато гірше. — Я нахиляюся над сміттевим баком, докопуюся до дна, де деякі дівчата намагаються заховати щось для себе. Знаходжу упакування в'яленого м'яса — це якраз те, що нам потрібно, але я вагаюся. Я бачила, як баркасна команда викидає їжу, якої б вистачило на всіх нас. Я не повинна б нічого брати. Я не заслуговую цього.

Але я тут не лиш заради себе. Ще є Різ. І нам потрібно їсти, як хочемо йти до Гаркера сьогодні вночі:

— Я візьму в'ялене м'ясо й оцю банку з медовою гірчицею, якої ніхто не хоче.

Кет хапає коробку з тостами «Мельба» і пачку рису. Вона вичікує мить, перш ніж потайки засунути до кишені маленьке пуделко родзинок.

— У Ліндсі день народження, — шепоче вона. — Будь ласка, нікому не кажи.

Я озираюся через плече — Велч стоїть, притулившись до одвірка, і грається ключами. Здається, вона не чула.

— Звісно, — відповідаю я. Це найменше, що я можу зробити після пірса.

На виході з комори показую Велч, що я вибрала, щосили намагаючись не давати волі рукам. Як вона може отак стояти тут, ніби нічого не сталося? Ніби вона не тримає десь під замком мою найкращу подругу? Я надягаю усмішку, намагаюся не думати про те, що відбувається з Баєтт, поки я стирчу тут, на кухні, де на підлозі все ще видно плями від її крові.

— Усе гаразд, — неуважно кидає Велч. — Можеш іти.

Я стримую бажання вирвати з неї потрібні мені відповіді й поспішаю з кухні до головної зали, де мене прикро вражає те, що Різ сидить поруч із Карсон. Вона втупила погляд у свої черевики, а Карсон безпорадно витріщається на неї зі знайомим мені виразом обличчя — це вираз людини, чия воля майже паралізована байдужим мовчанням Різ.

— Привіт, — гукаю я, наближаючись. — Карсон, який приємний сюрприз.

— Сюрприз — це правильне слово, — зауважує Різ. Я суплюся на неї — несправедливо зганяти зло на Карсон, яка й гадки не має, що відбувається, — і вона знизує плечима.

— Доброго ранку, — лунає голос Джулії з-за моєї спини.

— О, ще одна, — коментує Різ, але її голос звучить трохи м'якше, і коли вона посміхається до мене, то мало не з покайним виглядом.

Я всідаюся поруч із нею, намагаючись не піднімати брів, коли Джулія сідає навпроти мене. Ми здебільшого тримаємося своїх власних групок, але тепер, коли я в «баркасній команді», то чи стали ми з Джулією і Карсон однією групою? Чи вони тут, аби переконатися, що я зберігаю всі належні секрети від Різ?

Поки ми їмо, панує гнітюча тиша. Мені нема чого сказати, і я знаю, що Різ також, а кожна хвилина, яку ми проводимо тут, — це хвилина, коли я не шукаю Баєтт.

Карсон випрямляє спину, розтуляє рота, щоб почати нову розмову, але Різ зупиняє її поглядом:

— Знаєш, нам не обов'язково завжди розмовляти.

— Вибач, — втручаюся я, зиркаючи скося на Різ. У неї ще й вистачає пристойності, щоб напустити трохи винуватого вигляду. — Ми просто дуже втомилися.

— Нічого страшного, — відказує Джулія. Здається, їй навіть легше від того, що більше нема потреби підтримувати бесіду. З-під краю її сорочки визирає свіжий синець, і виглядає вона виснаженою, ніби цей синець, розростаючись, висмоктує з неї життя. Я бачу, як вона випльовує повний рот крові й залишає її там, на підлозі, навіть не давши собі клопоту витерти пляму.

Я не можу доїсти свою половину в'яленого м'яса. Мене нудить від одного його запаху, і коли я приділяю цьому увагу, коли задумуюся над цим, то відчуваю поколювання, що зароджується за моїм сліпим оком й пробивається крізь туман постійного болю. Різ не каже нічого, просто бере в мене м'ясо і ховає його в кишеню на потім.

За цього освітлення вона схожа на батька. На такого, яким він був раніше. Таке ж вольове підборіддя, такі ж очі з нальотом позолоти.

Цікаво, про що вона думає, коли дивиться на мене. Принаймні не про моїх батьків — я ніколи не пришпилювала їхніх фотографій у себе на стінці, як деякі інші дівчата.

Я рідко думаю про них, про своїх батьків. Знаю, що треба було б. Я часто згадувала їх одразу після токсу, перші місяць чи два. Чекала на радіовиклик, і ми вели короткі, уривчасті розмови. Але потім вони перекрили нам доступ, і все стало ще гірше, а потім це вже не мало значення. Бо якщо я знову побачу своїх батьків, вони захочуть почути, як я за ними скучала, як усе це було найгірше, що трапилося зі мною в житті. І мені доведеться брехати, якщо я взагалі зможу таке вимовити.

Частина мене справді гадала, що все буде так просто. Замкнуті двері десь у глибині будинку, і Баєтт по той бік.

Частина мене справді була ідіоткою.

Після сніданку Різ пішла зі мною на вулицю і стояла на сторожі, поки я зазірала у вікно до кабінету директриси. Нічого — лише величезний, старовинний письмовий стіл та стос картонних коробок у кутку.

— Баєтт там немає, — повідомила я Різ і повторювала їй те ж саме, коли перевірила кожен клас і кожен кабінет. Кожну комірчину, кожну ванну кімнату. Весь будинок відкритий, наче він чекав на мене, наче хотів мені щось довести.

Зрештою, я не могла більше терпіти, думати й не зважати на пульсацію в голові, не могла відчувати нічого, крім провини за те, що дала маху з Баєтт.

І Різ узяла мене за руку, як вона це зробила й минулої ночі, і вивела назад надвір. Повітря було свіже і бадьористе, воно розганяло кров під моєю шкірою і розвіювало біль у голові, аж доки його майже не залишилося.

— Ще є сьогоднішня ніч, — тихо промовила вона. — Це ще не кінець.

Тепер ми на північному боці будинку, безцільно бредемо в напрямку мису. Ліворуч — скеля, що сходить нанівець з нашого боку території, а попереду — стовп для тетерболу та іржава гойдалка, і те й те перехняблене, а мертва трава довкола вкрита інеєм. Я відчуваю, як мороз поколює мої легені, немовби ножичками, і мій ніс занімів, але я й не проти. Тут я можу дихати. Тут я почуваюся бадьоро.

Територія відкрита, нічого схожого на гнітючий тиск густого лісу, я думаю саме про це, коли кажу:

— Нам треба дістати зброю. — Це так несподівано, що Різ ледь не спіткнулася.

— Навіщо?

Моє тіло пам'ятає той дроз і жах, коли я бігла, рятуючи своє життя, вперше опинившись за огорожею.

— Повір мені, нам вона необхідна.

— Ну, звісно, — хмуриться Різ, — але ми ж не можемо поцупити її з комори так, щоб Велч не помітила.

Повз нас проходить групка дівчат, які йдуть чи то мити голову, чи то красти ковдри, чи просто нудьгувати в новому місці, і ми киваємо їм, натягнуто посміхаючись. Двоє з них на рік молодші за нас, а інші дві — це Сара та Лорен з нашого класу. Мені подобається Лорен, але Сара — це та дівчина, яка вкрала мою останню чисту шкільну спідницю, і

через це мене покарали за порушення дрескоду вже на третьому тижні перебування в школі. А ще я терпіти не можу, як вона хвалиться своїм ускладненням від токсу. Одне серце, два серцебиття — фантастика. На її думку, це означає, що вона проживе довше. А я вважаю, це просто значить, що від цього їй тільки швидше будуть гайки.

— Гей, Гетті, — гукає Лорен, уповільнюючи ходу. — Ти не знаєш, у нас сьогодні будуть вправи зі стрільби?

Велч мала б сказати про це за сніданком, і спершу я хочу нагадати їм про це, але ж тепер я — «баркасна команда». Я дівчина, до якої всі решта приходять зі своїми питаннями.

— Не сьогодні, — відповідаю я. — Гарного дня.

— Гарного дня? — повторює Різ собі під носа, і я знаю, що якщо подивлюся на неї, то побачу, як вона стримує посмішку.

Лорен виглядає розчарованою і стенає плечима.

— Дякую. Побачимося, Гетті.

— Ти тільки поглянь на себе, — кепкує Різ, як вони вже пішли. — Ти наче політик. Або гостеса в торговому центрі.

Так вона дражнила мене, коли Баєтт була з нами, ті самі слова, той самий кумедний вираз обличчя. Але зараз це звучить якось м'якше. Принаймні мене це не ображає.

Я вже збираюся запропонувати повернутися в будинок і там, можливо, тримати на оці комору, сподіваючись, що Велч на якийсь час залишить її без нагляду, як раптом Різ смикає мене за рукав. Вона киває головою, дивлячись понад моє плече туди, де стоїть стайня, порожня і темна.

— Заняття зі стрільби, — каже вона. — Там є зброя, яку ми можемо взяти.

— Як?

Але вона вже прямує туди, залишаючи вервечку слідів на вкритій інеем траві.

О цій порі дня у стайні нікого не буває. Лише порожні стійла та хмарки пилу, через відчинені розсувні двері видно море, звідки задуває холодний вітер. Я йду за Різ у глибину конюшні, за тюки сіна, складені так, щоб утворювати мішені, до замкненої скрині, призначеної для

сідел і стремен. Тепер там Велч зберігає рушницю, яку ми використовуємо на заняттях.

— Ну ось, — промовляє Різ, присідаючи перед скринєю. Там лише один іржавий висний замок, де треба набрати код, і вигляд у нього такий, наче зламати його не проблема. Велч помітить, якщо ми його зірвемо, і я вже збираюся сказати, що деякі речі варті ризику, як Різ починає крутити циферблат, виставляючи комбінацію з трьох чисел: 17-03-03. Її день народження.

Замок клацає, і вона підводить погляд на мене й посміхається.

— Цей код поставив мій тато, — пояснює вона, — і я подумала, що Велч навряд чи його змінювала. — Різ піднімає кришку і витягує рушницю з купи старої зброї, нишпорить рукою в пошуках набоїв. — І що тепер?

— Треба її десь заховати, — відповідаю я, все ще здивована нашою удачею, тим часом вона засовує пару знайдених патронів до кишені, а метал на морозі чіпляється до її шкіри. Отже, у нас буде лише два постріли на двох. — Мабуть, біля огорожі, щоб легко було її підібрати на виході. — Ліворуч від брами росте ялиновий гайок, куди деякі старші дівчата приводили своїх хлопців із материка у дні відвідин. Моє обличчя шаріється від думки про те, щоб піти туди з Різ, але там ми зможемо надійно заховати рушницю до ночі.

— Гаразд, — погоджується Різ і простягає мені дробовика. Я невпевнено беру його, а вона відвертається і скидає із себе куртку. На її місці я б тремтіла з холоду, але в неї з'являється тільки трохи сиріт на руках. — Засунь рушницю мені за пояс, і ми притулимо її мені до спини.

Це гарна ідея, але я не можу втриматися від вибуху нервового сміху. Вона озирається на мене.

— Що? У тебе є кращий спосіб?

Можливо, це її готовність допомогти мені, ризикнути на моє прохання своїм життям заради Баєтт. Можливо, це лінія її підборіддя або принадливість її волосся. Але вона зробила для мене щось, і я повинна зробити щось для неї у відповідь.

— Гей, — кажу я. — А хочеш навчитися стріляти?

Я очікую, що Різ кине́ться на мене з кулаками. Натомі́сть вона відпові́дає мені на диво м'яким голосом:

— Я й так знаю, як це робиться.

— Я маю на увазі стріляти іншою рукою з твого іншого плеча. — Удари серця в повній тиші, на її обличчі з'являється гримаса сумніву, але це не «ні», тож я роблю ще одну спробу: — Я влучно стріляю. Можу тебе навчити.

— Гаразд, — погоджується вона. Нервова. Рішуча. Так само як і я.

Я повертаю їй дробовика і веду до передньої частини стайні, показую на ділянку підлоги, де насипана тирса. Різ займає позицію, знову накинувши на себе куртку, а я підходжу до неї.

— Покажи мені, як ти зазвичай стоїш.

Вона наїжачується. Тиждень тому я б сказала, це тому, що вона ненавидить, коли їй кажуть, що робити. І це справді так, але я гадаю, що вона так само ненавидить, коли на неї дивляться не як на сильну.

— Просто покажи мені, — ввічливо прошу я.

Неохоче вона притискає приклад рушниці до лівого плеча, підтримуючи цівку правою рукою. Вона намагається зачепити пальцями своєї сріблястої руки спусковий гачок. Але вони надто тендітні для цього, вони не можуть охопити його й потягнути.

— От бачиш? — кривиться вона.

— Так, — відказую я, — але це нічого. А тепер зміни позицію. Постав ліву ногу вперед і розверни стегна.

Вони вчать нас стріляти з позиції, яку Велч називає бічною стійкою, коли допоміжне плече спрямоване до мішені, а опорне відведене назад. Вона твердить, що це для того, щоб бути певними, що ми влучимо в ціль з першого разу, просто на випадок, якщо баркас припинить постачати набої і нам доведеться їх рахувати.

Різ міняє стійку, перелаштовується, підтримуючи рушницю сріблястою рукою, а інша рука чекає біля спускового гачка. Плечі вона тримає правильно, але видно, що їй це не до вподоби, бо її стегна все ще залишаються у фронтальній стійці.

— Ти мусиш мені допомагати, — наполягаю я.

— Я нічого не бачу з цього боку.

Я регочу:

— Якщо я бачу одним оком, двома ти точно зможеш.

Вона совається, намагається зафіксувати рушницю правильно, але їй це не вдається, якщо вона й далі стоятиме так. Я підходжу впритул до неї ззаду, простягаю руки, і вони зависають над її стегнами:

— Можна?

Вона повертає голову, оголюючи ніжну шкіру на зашийку, і мені перехоплює дух. Мить тому ще нічого не було, усе це нічого не значило, просто були я і вона, як і сотні разів раніше. Але тепер це не так.

Баєтт немає, між нами ніхто не стоїть.

— Так, — тихо відказує вона. — Можна.

Я опускаю одну руку їй на стегно, інша прослизає на талію. Я відчуваю тепло Різ крізь її куртку, вона жива і вона тут, зі мною, і якби я сама цього не відчула, то нізащо не повірила б, але вона тремтить. Різ, незворушна, різка і сталава, тремтить під моїм дотиком.

— Сюди, — я розвертаю її паралельно до себе. Її тіло повторює форми мого, і я важко сковтую: — Зберігай цю стійку.

Вона знову піднімає рушницю, і ми разом фіксуємо її в правильному положенні, мій дотик утримує її стегна розвернутими, моя голова тісно прихилилася до її голови. Її вії темніють на тлі її шкіри, коли вона заплющує одне око, щоб сфокусуватися на цілі.

— Ось так, — мій голос тремтить. — Чудово.

Ми завмираємо, її тіло втулилося в моє, а потім вона розслабляється. Тільки трошки, і не вся відразу, але від цього її спина прилягає до моїх грудей. Моє серце шалено гупає, удар за ударом гуде в моїх вухах. Я ніколи раніше не була так близько до неї, ніколи не помічала шрамика на крилі її носа або невеличкої плямки за вухом, де не росте волосся. Це місце виглядає м'яким і ніжним, і я не маю такого наміру, не усвідомлюю, що простягаю руку, але рука тягнеться сама, і я проводжу кінчиком пальця по вені, яка ледь проступає, ледь синіє.

Її голова різко обертається. Я відсмикую руку. Рот роззявлений, паніка наростає. Я не можу повірити, що сама все зіпсувала. Зайшла

надто далеко й підійшла надто близько, саме тоді, коли ми тільки починали вибудовувати нашу дружбу.

— Вибач, — мені перехоплює дух. Що завгодно, тільки б повернутися на безпечний ґрунт. — Я не мала так робити.

Вона просто дивиться на мене, дихаючи неглибоко і швидко. Навколо неї хмари холодної пари, рушниця звисає з її сріблястих пальців.

— Що це було? — нарешті запитує вона.

Я протрималася цілих три роки, не даючи цьому назви. Але ось вона стоїть, Різ, із її зоресяйним волоссям і диким, палким серцем, і все-таки я знала, як назвати це в цю останню ніч у нашій кімнаті, коли її обличчя виглядало таким прекрасним і загадковим у темряві. Я знала це в той день, коли вперше її побачила, і вона подивилася на мене так, ніби я була чимось незрозумілим. Я знала це щохвилини опісля.

— Нічого, — твердо відрубую я. Нічого, зовсім нічого. Я зможу зачинити ці двері. У мене було достатньо практики. — Тобі не треба через це хвилюватися.

— Ні, Гетті, ти маєш розказати, що це було, — вона кладе рушницю на стіл, не зводячи з мене очей. — Мусиш, бо я відчуваю, що втрачаю довбаний розум.

— Що ти маєш на увазі? — я намагаюся, щоб мій голос звучав якомога безтурботніше. Я зможу це зробити — я зможу прикинутися і все пояснити.

Але вона на це не купується.

— Я маю на увазі, що ти була інакшою зі мною, — відповідає Різ, і я можу заприсягтися, що вона червоніє, але є ще й упертий виступ її щелепи і шалена рішучість, які я так добре знаю. — Ти дивишся на мене так, ніби нарешті помітила, що я існую.

Ніби я нарешті помітила її? Боже, та вона ж і гадки не має. Вона справді не має поняття.

— Це не...

— Отже, — наполягає вона, не звертаючи уваги на мої слова, — мені потрібно, щоб ти сказала, що це щойно було. — Крок ближче, холодний відблиск її коси розливається по моїй шкірі. — Мені необхідно знати, чи з тобою те ж саме, що й зі мною.

У мене перехоплює дух. Не може ж бути, щоб вона мала на увазі саме це, чи може? Я не звикла до цього, до того, щоб у серці щось квітло. Я вже давно ні на що не сподіваюся.

— А що з тобою?

— Ось це, — відповідає Різ. Вона простягає руку, переплітає наші пальці. Вона не відриває погляду від мене ні на мить, її голос звучить так переконано, так упевнено, але я відчуваю, як вона тремтить, так само як і я. Неначе вона так само довго хотіла цього, як і я.

А може, так і є. Щоразу, коли вона зрізала мене, щоразу, коли я не могла достукатися до неї, і все тому, що вона хотіла мене і боялася, що я ніколи не захочу відповісти їй взаємністю. А якщо і є щось, що в Різ виходить добре, то це самозахист.

Але тепер я все чітко бачу, я знаю, через що ми з нею пройшли, на які поступки погодилися, які взаємні образи проковтнули. Жодна з нас не може позбутися цього почуття, хоч як боляче тримати його в собі.

— Так, — кажу я. — Так, зі мною те саме.

Якусь мить ми стоїмо непорушно, і все, що я можу чути, — це стукіт власного серця, що відраховує час. Нарешті Різ довго й тремтливо видихає, і тоді ми обидві вибухаємо сміхом, притулившись одна до одної, у наших головах мало не паморочиться від полегшення.

— Гаразд, чудово, — каже вона й обережно проводить своїми срібними пальцями по моєму підборіддю. Вони такі м'які, що я ледве їх відчуваю, але ж відчуваю, і це запалює мене, немов сірник піднесли до паперу. Наш сміх стихає, коли вигини її тіла прилягають до моїх. Вона все ще посміхається, коли цілує мене.

Так само і я.

РОЗДІЛ 10

Вечір, і ми знову у своїй кімнаті. Вийшовши з сараю, ми перенесли рушницю в ялинник біля огорожі й закопали її там під шаром прілого листя. Різ поруч зі мною, як завжди, між нами нічого не змінилося, крім погляду її очей і тепла в моїх жилах.

Зараз вона розляглася на моїй полиці, спостерігаючи за тим, як я міряю кроками кімнату з одного кінця в інший. Кожен дюйм, на який опускається сонце, — це ще одна зарубка страху, оберт пружини, що скручується в моєму нутрі. Цей момент усе ближче і ближче: брама відчиняється навстіж і Велч веде Баєтт до лісу.

У коридорі інші дівчата піднімаються нагору, до своїх кімнат, щоб встигнути до перевірки перед сном. Ми залишалися в ялиновому гаю аж до кінця вечері, ніхто з нас не розмовляв, а залізні прuti огорожі здавалися дедалі більшими. Я не голодна — від однієї думки про їжу мене й досі нудить через почуття провини, — але шлунок Різ вибирає саме цей момент, щоб забурчати так голосно, що я чую його з іншого кінця кімнати.

Я припиняю ходити і дивлюся, як Різ сідає, дістає з кишені в'ялене м'ясо, що залишилося зі сніданку, і запихає більшу його частину до рота.

У нас мало б бути більше їжі, думаю я, намагаючись, щоб мене не тіпало. Її і було б більше, якби я не допомагала Велч на пірсі.

Побачивши, що я дивлюся на неї, Різ із зусиллям ковтає і простягає мені те, що залишилося, заледве щоб раз укусити.

— Вибач, — похоплюється вона. — А ти не хочеш?

У мене виривається хрипкий регіт. Це ж просто смішно. Велч забрала в мене мою найкращу подругу, а я тут і досі зберігаю її таємницю.

— Я маю тобі дещо розповісти, — кажу я.

А потім описую все так просто, як тільки можу. Сумки, набиті їжею в дивному упакованні, і те, як Велч наче мимохідь поклала руку на пістолет, коли цікавилася, чи правильний вибір вона зробила. Поки я говорю, у Різ відвисає щелепа. Її темні очі дивляться на мене з ліжка, широко розплющені й недовірливі.

— Ти це серйозно? — запитує вона, коли я закінчую.

Я киваю. Я не сказала їй про шоколад, хоча й не бачу, який у цьому сенс. Але якась частина мене хоче, щоб це залишилося при мені.

— Так, — кажу я. — Ми просто викинули все це в море. — Вона нічого не відповідає, просто втуплюється у вікно, стиснувши кулаки, а я відчуваю, як щось гризе моє нутро. Чи не зруйнувала я наші

стосунки? Тільки не зараз, не тоді, коли все ще по суті й не почалося.

— Ти сердишся?

Вона глузує:

— Звісно, я серджуся.

— Але я маю на увазі — на мене.

Тоді вона дивиться на мене і обережно просовує пальці в одну з моїх ремінних петель. Як я могла цього не помітити? Цього тепла в її очах, які належать тільки мені й нікому більше.

— У тебе ж не було особливого вибору, правда?

І від цього мені стає легше, хоча й не повинно було б.

Я чую, як Джулія йде коридором, зупиняючись біля кожної кімнати, щоб перевірити, чи всі вже в ліжку. Ми з Різ ззираємося, і коли Джулія просовує голову в нашу кімнату, вже лежимо на моєму ліжку. Де й належить бути двом дівчаткам, які дотримуються правил.

— Три, — каже Джулія, потім покашлює. — Дві.

Після того як вона пішла, я просто втуплююся в підлогу, дозволяючи своєму світові звужитися до темних щілин між її дошками. За кілька годин Велч вирушить до будинку Гаркера, і ми також. Пробираючись крізь ліс, порушуючи карантин. Борючись за своє життя і життя Баєтт теж.

Я можу зробити це для неї. Я мушу.

Холодні, лускаті пальці Різ охоплюють моє зап'ястя. Темрява навколо нас поглиблюється, і коли я повертаюся до неї, аура її волосся розливається по нашій шкірі, а візерунок від її коси грає на стелі.

— Тобі треба трохи відпочити, — промовляє вона так лагідно, що я ледве впізнаю її. — Тобі це знадобиться там.

— Я не можу. — За вікном сходить місяць, і я пам'ятаю лише те, з якої висоти він учора освітлював небо в потрібну нам годину. Я притлумлюю хвилювання, що стискає мою горлянку: — Що, як ми проспимо?

— Я не буду спати, — матрац зсувається, коли вона підводиться і накидає мені на плечі свою куртку. — А ти поспи.

Принаймні якщо я засну, то не буду хвилюватися через те, що ми збираємося зробити. Я дозволяю їй пересунути мене вглиб до стінки і

простягаюся на боці, залишаючи половину ліжка вільною для неї. Вони вузькі, ці полиці в «Ракстері», розраховані лише на одного, але я ділила ліжко з Баєтт із першого дня токсу. Я звикла до цього.

Або ж гадала, що звикла. Різ лягає поруч зі мною, її плече притискається до моїх грудей, і це зовсім не схоже на те, що було раніше. Зовсім не так, як із Баєтт, чиє тіло було для мене майже як моє власне. Я відчуваю навіть найменшу цятку, де торкаюся Різ, чую кожен її подих, ніби це єдиний звук, що існує на світі.

— Усе добре? — запитує вона.

— Так.

Я влаштовуюся зручніше, притуляюся обличчям до її шиї. Заплющую очі, сподіваючись, що мені насниться сон про Різ, про цей день у конюшні.

Натомість на мене чекає Баєтт, і я беру її за руку, веду її углиб лісу. Там немає світла, але якимось чином я бачу, як зашиваю її в саван.

БАЄТТ

РОЗДІЛ 11

Я розповіла історію, коли мені було десять років.

Це було відразу після літніх канікул. Моєю найкращою подругою була дівчинка на ім'я Трейсі, чий одяг завжди був свіжовипрасуваний, і коли Трейсі повернулася з літніх канікул, то розповіла мені, що зустріла нову подружку в таборі.

Я не їздила до табору. Я не зустріла нової подружки.

Отож розповіла Трейсі дещо інше. Я похвалилася їй, що познайомилася з дівчинкою на ім'я Ерін, Ерін, яка їздить на конях і плаває цілий рік. Вона ходить в іншу школу, розказала я, і живе на моїй вулиці, усього за кілька будинків від мене.

І я писала листи і казала Трейсі, що вони від Ерін. І я сфотографувалася зі своєю жакливою двоюрідною сестрою, і показала фото Трейсі, і запевнила її, що це Ерін. А потім одного дня повідомила їй, що Ерін забрали в лікарню. Буцімто мати Ерін сказала, що Ерін захворіла. А наступного дня я вбралася в чорне і сповістила Трейсі, що Ерін померла.

Трейсі розридалася. Вона ридала при своїй матері, вона ридала при нашій вчительці, яка відвела мене в учительську і запитала, що сталося. І я розповіла їй усю історію знову. Тому що мені подобалося — мені *подобається* — бачити, на що я здатна.

Я моргаю, і моя мама стоїть біля вікна, там є вікно, і моя мама стоїть там у блакитному, як ранок, одязі.

— Я гадала, що ми це вже залишили позаду, — каже вона.

Так і було, а іноді й досі є, але щось гризе моє серце зсередини, і я не можу з цим нічого вдіяти. Вікно зачиняється і зникає, а мама стає дедалі вищою і вищою.

— Ми дуже розчаровані, — каже вона, зачіпаючи головою стелю. — Розчаровані розчаровані розчаровані.

Зазвичай, це траплялося саме по собі. Брехня, яку я ніколи не збиралася говорити. Фортель, якого я ніколи не мала наміру розігравати. Я просто розтуляла рота, і з нього виривалося щось дивне, несподіване і не моє. Ніби всередині мене сидів хтось інший.

Мені дуже шкода, казала я батькам щоразу, коли якась моя витівка закінчувалася скандалом. Я зовсім не хотіла нікого кривдити. І часом так воно й було.

Але іноді ні. Гнів, бездонний і чорний, який я ніяк не могла вигнати з себе. Він розростався і розростався, аж поки в мені не залишалось місця ні для чого іншого.

Їдь у «Ракстер», порадила мама. Спробуй почати все спочатку.

І я спробувала. Але в кожного з нас є такі речі, в яких ми справді майстри.

Мені не заважає, що я не можу розмовляти. Я гадала, що заважатиме, але так навіть легше. Варто мені написати щонайменше слово, як вони починають вибудовувати у своїй голові якусь нову теорію щодо мене. Це мене цілком влаштовує, це саме те, що мені й потрібно. Вони роблять замість мене половину моєї роботи.

Коли Паретта повертається, я бачу її обрис крізь завісу, що стоїть навколо мого ліжка. Я бачу, як вона зупиняється у дверях, і бачу, що вона вагається. Ніби пригадує, що я наробила. Але потім відсуває штору, і на ній той самий залатаний синій костюм, та сама маска з ледь помітним узором. Цікаво, чи є в них запасний одяг і чи іншим лікарям довелося зашивати дірки, які я видряпала на їхньому вбранні.

— Доброго ранку, — вітається вона.

Мої руки зв'язані ременями. Я не можу дотягнутися до білої дошки для письма, яку Паретта притулила до ліжка, не можу нічого зробити, крім як підняти великі пальці вгору, але я точно цього не робитиму.

— Чи ти знаєш, що таке резонансна частота?

Я піднімаю брови. Що це за такий спосіб розпочинати день?

— Це частота, на якій вібрує певний об'єкт, — пояснює Паретта. Вона явно відчуває дискомфорт, так ніби не звикла викладати все так просто. — Коли ти втрапляєш у резонансну частоту предмета, він може розбитися. Як келих, якщо заспівати правильну ноту.

Я стискаю кулаки, бажаючи, щоб вона дозволила мені скористатися дошкою. Я не розумію, чому вона розповідає мені все це.

— Майже все має таку частоту, — вона довго вдивляється мені в очі.
— Навіть кістки, Баєтт.

Я важко сковтую. Пригадую той біль, який пронизав усе моє тіло, розриваючи на частини. Мене, і Паретту, і всіх решту, хто чув, як я кричу.

— Немає в природі нічого, — м'яко каже Паретта, — що могло б утратити в цю частоту з достатньою силою так, щоб спричинити біль. Крім тебе і твого голосу. — Вона простягає руку і прикладає палець до мого горла: — Що в тобі таке виробляє, дороженька?

Я не знаю, хочу сказати я. Це ти мені скажи.

Натомість вона відступає назад, смуток зникає з її очей, і я чую, як вона прочищає горло.

— Я хотіла б тобі дещо показати, — повідомляє вона і секунду чекає на відповідь, якої я не можу дати. — Але гадаю, ти розумієш, чому мені потрібне твоє слово, що з нами не повториться те, що сталося вчора.

Я киваю, бо що мені ще залишається робити, і вона нахиляється наді мною й розстібає ремені на моїх зап'ястях. Вона так близько від мене, що я відчуваю запах поту і солі. Я бачу ділянки сухої шкіри на межі її волосся, родимку в куточку її ока.

Я ще недостатньо сильна, щоб самій стояти на ногах, тож Паретта мусить допомогти мені сісти в інвалідний візок. Я тремчу, вилізаючи з-під ковдри, мої ноги вкриті синцями, нігті на пальцях ніг поламані.

Наші тіла ніколи не здавалися мені якимись не такими в «Ракстері», але тут я натягаю донизу поділ свого лікарняного халата, сідаю прямо, щоб приховати другий вигин хребта.

Вона кладе дошку для писання поруч зі мною, засовує мені між пальці маркер, а потім викочує мене з палати. Я намагаюся запам'ятати все, кожен поворот, який ми робимо. Маленький вестибюль, через який ми проїжджаємо, бляклі квадрати на стіні, де щось мало раніше висіти, і коридор, по якому Паретта котить моє інвалідне крісло, з потертим килимом і затхлим повітрям. Але все це влітає й вилітає з моєї голови, і я не я не я не тут, як я гадала.

Здається, мене зараз знудить. Я скорчуюся, притискаю руки до лоба і відчуваю, як захисний костюм Паретти торкається мого плеча, але це ледь помітний дотик. Я заплющую очі, намагаюся зникнути.

Коли розплющую їх знову, я вже в іншому місці. Спочатку я не розумію, на що дивлюся, а потім кліпаю очима, і воно проясняється, підлога відокремлюється від стелі. Штабелі коробок, розкладні візки, і все це вкрите товстою поліетиленовою плівкою. Підлога — такий самий вичовганий лінолеум, як і всюди, але в стінах вирізані дві глибокі ніші. Порожні, проте освітлені так, ніби в них колись щось виставляли.

Я тягнуся до дошки, показую її Паретті, щоб привернути її увагу, перш ніж почати писати.

Що це таке де ми?

— Це щось типу складського приміщення, — відказує Паретта, що насправді нічого й не пояснює, але, гадаю, більшого я від неї й не доб'юся. Вона котить мене вузькою доріжкою між двома стелажми, кожен із яких затягнутий прозорим пластиком, але таким товстим, що він здається каламутним. Тут, в іншій частині приміщення, схожій на лабораторію, стоять два столи, загромаджені обладнанням, призначення якого я не розумію. На одному столі, як мені здається, я помічаю рештки розчленованого ракстерського синюшника, але ми завертаємо, і Паретта підвозить мене до іншої ніші, вирізаної в стіні, яку мені не було видно з порогу.

Вона встелена шаром землі завтовшки понад фут, і там, у цій кімнатці, у цій комірчині, цвіте четверо ракстерських ірисів.

Сльози набігають мені на очі, і я з несподіванки починаю кліпати. Адже я сумую за цим. Сумую за Гетті і Різ, але понад усе я сумую за світанком, що пробивається крізь дерева. Сумую за скелею з північного боку і за хвилями, що б'ються під нею, і я сумую за тим, як вітер зриває дихання з губ, ніби воно ніколи тобі й не належало.

Я простягаю руку, щоб доторкнутися до однієї з квіток, навіть не усвідомлюючи цього, але Паретта відсмикує мене назад, перехопивши моє зап'ястя своїми витонченими пальцями, захищеними рукавичкою.

— Це, — зауважує вона, — було б трохи тупо, як мені здається.

Навіщо вони вам, пишу я.

Паретта розвертає мій візок так, щоб я опинилася обличчям до неї. Мені шкода, що вона це зробила. Я вже сумую за виглядом ірисів, за знайомим кольором індиго, за атласом їхніх пелюсток.

— Ми досліджуємо їх, — відповідає лікарка, присідаючи переді мною навпочіпки. — Іриси, і синіх крабів також. Усе це те, що ми називаємо феноменом Ракстеру.

Феномен. Не хвороба, не недуга. Це вражає мене в саме серце — це якраз те слово, яке я шукала, — але щось не так у тому, як вона його вимовляє. Ця назва для неї занадто звична, занадто легко злітає з її язика.

— Вам у школі розповідали про ракстерських синюшників? — запитує вона. — Про те, що робить їх особливими? — Я киваю.

Ви маєте на увазі легені

— І зябра, — доповнює Паретта. — Це просто неймовірно, правда? Адже цей краб може вижити де завгодно. А, на мою думку, неймовірне й те, що тепер частиною цього стали й ви, дівчата.

Частиною цього. Це про те, як змінюються і деформуються наші тіла. Як темніють наші пальці перед самою смертю, чистий чорний колір поширюється аж до кісточок. Я часто дивилася на свої руки в темряві, коли Гетті вже спала поруч зі мною, і намагалася змусити їх змінити забарвлення.

— Уяви собі, як би ми могли це використати, — її голос наполегливий, переконливий. — Уяви, скільком людям ми б могли допомогти.

Я думаю про тіла, які ми спалили, про біль, який нам довелося витерпіти.

Не думаю, що зараз це комусь допомагає

— Згодна, — вона кладе руку в рукавичці мені на коліно. — Ти, безперечно, маєш рацію. Щоб це могло комусь допомогти, ми повинні бути в змозі виліковувати його, контролювати його. А для цього нам необхідно зрозуміти, чому це все так відбувається.

Бажаю вам у цьому успіху

Вона похитує головою, і мені здається, що я можу розрізнити тінь її посмішки крізь маску.

— Я знаю, що кажу, — продовжує вона. — Я досліджую це вже роками, Баєтт. Спочатку синюшників, потім ірисси, а от тепер і вас, дівчаток, і я не наблизилася до розгадки ні на крок.

Роками, думаю я, поки вона підводиться і починає котити мене до стола, на якому розкладено розібраного на шматочки краба. Вона, мабуть, мала на увазі, що була тут іще до того, як токс дістався до нас. На уроках біології нам пояснили, що синюшники варті того, щоб їх вивчати, але мені ніколи й на думку не спадало, що хтось і справді цим займається.

Вона зупиняє візок перед столом, продовжуючи про щось говорити, але я її не чую. На столі лежить розпластаний ракстерський синюшник, кінцівки відділені від тіла, панцир акуратно піднятий так, щоб було видно нутрощі. Я чекаю, що мій шлунок виверне, але замість цього все, що відчуваю, — це морські бризки в повітрі того дня на скелях із Гетті, і краб чорніє в моїх руках. Він був ще живий, коли я розтрощила його на кавалки. Цікаво, чи буду жива і я.

— У мене є щось особливе для тебе, — каже Тедді. Годинник показує полудень, але не вказує дати. Той самий синій пластиковий костюм, та сама хірургічна маска. Мені подобаються його очі, думаю я. Вони схожі на мої.

Спочатку розстібається лівий ремінь, потім правий. Дошка в моїх руках, пальці хапає судом.

Хороше особливе?

— А буває якесь інше? — запитує він. — Ми йдемо гуляти надвір.

Серйозно

— Серйозно.

А чому надвір?

— Докторка Паретта хоче, щоб на твоїх щоках було трохи більше рум'янцю.

Тедді відсуває завісу. У палаті якийсь безлад, ліжка зсунуті в один куток.

— Вона запропонувала прогулятися. Вийти надвір — моя ідея. Заплющ очі. Я хочу, щоб це був сюрприз.

Тедді охочий і радий допомогти, і на нього зовсім не звертають уваги лікарі, бо їхній світ звузився до моїх карток і мене самої. Він порушує правила, бо ніхто не пояснив йому, які вони.

Пробую встати, але він торкається мого плеча.

— Я допоможу тобі.

Він піднімає мої ноги. Розвертає їх так, щоб вони звисали з ліжка. Його руки холодні крізь костюм, волосинки на моїх ногах стоять дибки від статичного заряду.

Моя куртка запхана в шафу біля стіни, і Тедді допомагає мені натягнути її, застібає гудзики, а потім присідає, щоб зашнурувати мені черевики.

— Чудово, — каже він, коли закінчує. — Ми повністю готові. Допомогти тобі встати?

Я хитаю головою і сама спинаюся на ноги. Здається, я трошки набираю сили. Навіть якщо це й не так, мені не потрібна допомога.

Я прихоплюю із собою дошку, маркер лежить у кишені. Тедді бере мене за руку, виводить з палати, і ми тричі завертаємо за ріг, поки йдемо. Я запам'ятовую ці повороти, відкладаю їх собі в голові. Коли він каже, що я можу розплющити очі, ми опиняємося перед вузькими побитими дверима. Вони не до кінця зачинені, і крізь щілину в їхній нижній частині я бачу траву, яка тільки-но починає вмирати.

— Уперед, — гукає він і допомагає мені підняти руку, щоб відчинити двері.

Вітер налітає на мене, тріпочучи подолом мого лікарняного халата. Він такий холодний, що, я певна, швидко відморозить усі мої емоції, але мені це байдуже.

— Дихай глибоко. Легко і спокійно.

Я киваю. Намагаюся не заковтувати повітря, його різкість і свіжість. Ми разом ступаємо за поріг, і двері зі скрипом зачиняються за нами.

Огорожа, той її різновид, що з дротом нагорі, щоб ніхто не переліз. Деревя притислися до неї, їхні гілки, вигинаючись, просовуються всередину. Земля поміж огорожею і мною нерівна, вона здіймається гребенями і розсипається маленькими горбочками, тріскається там, де холод проникає занадто глибоко. Стає коричневою і крихкою.

— Ходімо, — каже Тедді. — Прогуляймося.

Мої голі ноги вкриваються сиротами, сирість пробирає мене до кісток, але ми продовжуємо йти. Що ближче я підходжу, то чіткіше бачу огорожу. Крок, ще крок, і в мене підгинаються коліна, а Тедді підтримує мене, обійнявши рукою за талію. Нарешті, ось і ліс, що підступає дедалі ближче. Я просовую пальці в ланку огорожувальної сітки.

«Кемп-Неш». Це має бути він. Якщо я примружуся, то може здатися, ніби це Ракстер, це дім.

Тедді щось говорить. Світ занадто шумний. Я притуляю дошку до огорожі.

Нічого не чую, пишу я.

Він пробує ще раз — блядь, каже він, ну й холодрига, — але я вдаю, що не чую, хитаю головою. Простягаю руку, смикаю за хірургічну маску на його обличчі. Я хочу, щоб він її зняв.

— Не можна.

Ми можемо повернутися всередину

Якщо хочеш

— Слухай, не будь така. Нам же тут добре, правда ж?

Я навчилася цього, ще коли була маленькою. Мовчи. І так ти отримаєш те, що хочеш.

— Ти ж знаєш, що мені не можна, — він чекає. Потім, либонь, зітхає і відступає на кілька кроків. — Гаразд, але ти залишайся там.

Тому що йому дев'ятнадцять, тому що він не думає. Тому що я використовувала цю усмішку достатньо часто, щоб знати, на що вона здатна.

Тедді заводить руки за голову, туди, де зав'язується маска, і возиться з вузлом, поки вона не спадає. І ось він який.

Повні губи. Лінія підборіддя гостра й різка. Тедді.

— Баєтт.

Я махаю йому рукою, а він усміхається. Я піднімаю дошку, притуляю її до стегна й пишу.

Чи не можна підійти привітатися

— Ні, — відрізає він одразу ж, виставляючи руку, щоб не допустити мене. — Ти ж обіцяла.

Насправді я не обіцяла, тож я пересвідчуюся, що вигляд маю потрібний — трохи сором'язливий, трохи заінтригований.

— Слухай, — мнеться він, — я розумію, що тобі, мабуть, самотньо в тій палаті без нікого. Я намагатимуся частіше зазирати, але я...

Я піднімаю руку, і його голос уривається. *Є одна відмінність*, — пишу я. А потім, коли його очі зовсім трошки розширюються, додаю:

Ти не можеш його підчепити

У нього виривається короткий смішок:

— Це правда?

Звісно, ні. Але я хочу те, що я хочу. *Хлопці не можуть*

Тедді замислюється, кусає губу, морщить лоба, дивлячись на мене, а потім я бачу, як його плечі раптом опускаються, наче він видихнув усе повітря. Знає він про це чи ні, але він щойно здався.

Я роблю крок. Ще один. Він не каже ні слова. Дивиться на мене, і коли я помічаю, як його пальці згинаються, — вони виглядають смішно в цьому костюмі, хоча я й не скажу йому про це, — то розумію, що він у мене в руках.

Його рот слизький і темний. Я бачу поріз на вигині його підборіддя, цятки крові, які він, очевидно, забув змити. Я скорочую відстань між нами, притуляю своє обличчя поряд із його. Пасмо мого волосся

виринається на вітрі вперед. Прилипає до його нижньої губи. Я спостерігаю, як заплющуються його очі.

Це просто. Нема нічого простішого. Я пригортаюся ще на дюйм ближче, підводжу лице догори, проводжу пальцями по його підборіддю і притягаю його рот до свого.

Він цілується так, ніби боїться мене. Так воно і є, але це мені аж ніяк не заважає.

Він відхиляється назад, але недалеко, він накручує моє волосся на свої пальці, а іншою рукою гладить моє стегно. Я бачу, що він хоче щось запитати. Це в кожному його погляді, у кожному його несміливому дотику.

Я притуляю низ дошки до його грудей, і він сміється, коли я намагаюся писати догори ногами, щоб він міг читати, не відходячи від мене.

Давай

Запитуй

— Що запитувати?

Я дивлюся на нього, закочую очі, а він боязко посміхається.

— Мені просто цікаво, що саме воно з тобою робить.

Я знімаю його руку зі свого стегна і заводжу її собі за спину, де гострий гребінь мого другого хребта чітко проступає навіть крізь куртку. Його очі розширюються, коли він намацує вигин і шпичак нової кістки.

— Чорт, — виринається в нього, а я стримую сміх. — У вас у всіх є така штука?

Я хитаю головою. *Деякі з нас просто вмирають*

— Але я маю на увазі...

Знаю

Я виписую цілий список. Зябра Мони. Око Гетті. Навіть намагаюся намалювати руку Різ, а є ще сотня інших див, яких я не можу пригадати, у сотні інших дівчат. Мене вражає, коли я бачу все те, що сама ж і виклала. Як токс експериментує з нами і з місцевими тваринами, намагається змінити наші тіла, змушує їх

трансформуватися більше, ніж вони самі б того хотіли. Ніби намагається зробити нас кращими, якщо тільки ми зможемо це витримати.

— Звучить страшно, — промовляє він, коли я закінчую, його очі широко розплющені, обличчя урочисто-серйозне, і я не можу втриматися від сміху.

Гадаю важко тільки спочатку

— А потім?

А потім. Гетті, і Різ, і ще хтось, кому я потрібна. Дика сила в кожній із нас, подібна до тієї, яку я завжди відчувала в собі. Тільки цього разу вона справжня. Вона в моєму тілі, а не тільки в голові.

Потім легше

— Вони все з'ясують, — він торкається моєї щоки, пластикова рукавичка чіпляється за мою шкіру. — Хоч би чим був цей токс, вони з ним розберуться.

Якийсь рух у лісі, птах злітає вгору. Тедді різко обертається, щоб подивитися. Я не бачу нічого, крім лусочок засохлої крові, які вітер зриває з його шкіри.

Ходімо назад, усередину

Я вже в палаті, на своєму ліжку. Завіса запнута, куртка і черевики зняті. Руки вільні, дошка витерта до чиста.

— Докторка Паретта буде за хвилину, — каже Тедді й підморгує мені, натягаючи маску й туго її зав'язуючи. — Якщо вона запитає, то тобі страшенно сподобалося намотувати кола по своїй палаті.

Коли вона з'являється, то на ній той же синій костюм, із собою вона приносить стос тек, блокнот і олівець, а також штатив і фотоапарат. Її волосся темне й блискуче, а навколо очей залягли глибокі зморшки. Цікаво, чи є такі зморшки й під її маскою, у куточках рота.

— Як ти почуваєшся сьогодні, Баєтт?

Я знизую плечима. *Гарно*

— Ми поступово зменшували тобі дозу діазепаму. Сподіваюся, ти не відчувала ніяких болів.

Я хитаю головою. Показую на дошку.

— Вчорашня розмова з тобою була дуже помічна. Я хотіла б поставити тобі ще кілька запитань, якщо дозволиш. — Вона кладе камеру на моє ліжко і починає встановлювати штатив. — Я знаю, що це буде трохи незвично. Зазвичай я просто роблю нотатки під час таких бесід. А що ти будеш записувати свої слова, то так, по-моєму, буде простіше. — Штатив встановлено, і вона закріплює на ньому камеру.

Що мені робити

— Я поставлю тобі кілька запитань, а ти просто даватимеш відповіді й показуватимеш дошку в камеру. Дуже просто.

Екранчик відкривається, блимає червоне світло. Паретта сідає на ліжко біля моїх ніг і кладе свій блокнот собі на коліно.

— Перш ніж перейти до власне самої хвороби, я хочу дещо уточнити, у твоїй картці трохи бракує інформації. Чи ти можеш розповісти мені про свій цикл? Чи був він регулярний під час карантину? Я знаю, що стрес і режим харчування можуть мати великий вплив на ці речі.

У нас він зник після токсу

Паретта нахиляється вперед:

— Це дуже цінна інформація, Бастт. А як щодо тих із вас, хто не досяг статевої зрілості до початку карантину?

Мені ніколи не спадало на думку поцікавитися цим. Але ніхто ніколи не скаржився, якщо передачі приходили без тампонів чи прокладок.

Не думаю, що б це в них узагалі коли-небудь було

— Але ж вони демонструють симптоми хвороби, чи не так?

Так

— А ваші вчительки? — в очах Паретти з'являється блиск, а в голосі звучить непідробна цікавість. — У них ці симптоми проявляються так само, як і у вас, у дівчат?

Гадаю, я про це не знаю напевно. Але щось мені підказує, що ні Велч, ні директриса не приховують під одягом такий хребет, як у мене. Вони хворі, я це знаю. Я бачила виразки на їхній шкірі, бачила, як їхні очі стають скляними й порожніми, коли їх вражає гарячка. Але в них це не так, як у нас.

У тих, що залишилися, не так

— А це в нас директор, і хто ще?

Міс Велч

І саме вони з-поміж нас найближчі до нормального стану, чи не так? Це вони повинні були б бути тут, а я мала б сидіти у своїй кімнаті, поруч із Гетті, яка обіймає мене так міцно, що мені перехоплює дух.

Я показую жестом на кімнату навколо себе, додаю трохи гіркоти до усмішки. *Ви повинні були б використовувати їх, щоб знайти ліки*

Паретта читає напис на дошці, і я бачу, як зморшка пролягає по її чолу.

— Ми справді хочемо знайти ліки, Баєтт, — проказує вона за мить. — Але є ще так багато інших запитань, на які треба відповісти. Я впевнена, що ти розумієш.

Не розумію

Вона продовжує так, ніби я нічого не написала:

— У мене є записи лише про одну людину на острові, у якої при народженні зареєстровано чоловічу стать. Такий собі Деніел Гаркер?

Батько Різ. Я киваю. Я не впевнена, чого саме вона хоче від мене. Якщо вона хотіла дізнатися щось про містера Гаркера, їй слід було б вибрати Різ.

— Як він реагував? Так само, як і ви, дівчата?

Різ у тому, що спочатку він реагував так само. Розлютився, як деякі з нас. Був агресивний, як деякі з нас. Але більшість із нас все-таки тримає себе в руках, а він явно наближався до втрати самоконтролю, коли пішов у ліс.

Ні

Це все, що я можу констатувати.

— Цікаво, — пожвавлюється Паретта. Вона возиться зі своїм блокнотом, і я спостерігаю за тим, як вона щось туди записує. Більшу частину важко прочитати, але я вирізняю слово «естроген», а над ним — «наднирник», термін, який я, здається, чула на другому році на лекції з біології про статеве дозрівання. Можливо, це якось пов'язано з тим, що наші вчительки померли, замість того щоб стати для токсу домівкою, як це робимо ми.

— Це запитання може здатися дивним, — продовжує Паретта після того, як трошки задовго дивилася у свої нотатки, — але ваша директорка... вона вже пройшла певну вікову межу?

Ніби ми не можемо просто сказати «менопауза». Директорка скасувала щонайменше двоє зборів протягом мого першого року навчання через свої гарячі припливи.

Так

— І я правильно розумію, — запитує Паретта, — що ніхто з вас не отримував замісної гормональної терапії, так?

Наскільки я знаю, так

Але я пам'ятаю одну з лекцій, яку Велч прочитала нам, коли знайшла презерватив у посилці для Ліндсі. Ви маєте бути готові, сказала вона, і маєте знати, що саме вам підходить, спіралька може цілком влаштовувати одних, але для інших...

Стриманість — це теж пігулка

Вона починає швидко перебирати стос тек, перш ніж я встигаю закінчити писати:

— Шарлотта Велч, 26 років. А, ясно. Прописано протизаплідні засоби для гормонального регулювання. — Вона підводить на мене погляд, криво посміхаючись. — Припускаю, у неї був обмежений доступ до цих медикаментів, що могло зіграти свою роль.

Чому ти посміхаєшся? — хочу я запитати її. — *Цей обмежений доступ, який тобі видається таким смішним, — це твоя вина.*

— Гаразд, — зітхає вона, згортаючи медичну картку. — Ми з цим пізніше ще розберемося. Що ж до решти питань, то я хочу дізнатися від тебе якомога більше про вибух епідемії. Що більше я знатиму, то легше нам буде з'ясувати, як лікувати хворобу.

Чи ви знаєте, що це взагалі таке

Є сотня запитань, але це — найважливіше.

— Ми не впевнені, — відповідає Паретта. — Наші аналізи мало що дали. Ми ніколи не бачили нічого подібного. У вас, у дівчинок, у всіх такі різні симптоми.

У дівчиськ, каже вона, ніби йдеться про щось, що не варте уваги. Я стараюся, щоб на моєму обличчі нічого не відобразилося, але запам'ятовую це на потім. Нехай вона думає, що я нічого не помітила. А ще краще, нехай думає, що мені байдуже.

— Принаймні ми точно знаємо, що він не передається повітряним шляхом, — продовжує Паретта, — і що ним не можна заразитися від забруднених поверхонь, і це допомогло локалізувати епідемію. Але нам потрібна твоя допомога, щоб дізнатися більше. Отже, Бастт, почнімо з того, що було перед тим, як це сталося.

Перед чим? Перед тим, як я туди потрапила, перед тим, як Ракстер змінився, перед тим, як я взагалі знайшла його на мапі?

Ось в одній руці в мене Бостон, він просочується мені між пальцями. Цегла і камінь, і жменька вулиць, що заковтують свої власні хвости. Я йду по них, іду, я гублюся, але завжди повертаюся назад.

А в іншій руці — Ракстер. На горизонті порома не видно, материк ген далеко. Вода і берег, які щодня народжуються новими. Усе таке, яким воно хоче бути. І все моє.

Мене поховано там, немає значення, куди я помандрую.

— Чи є щось, про що ти можеш пригадати напередодні токсу? Щось незвичайне, щось інакше?

Я знизую плечима. Здається, все було нормально

Хоча Гетті мені дещо розповідала. У кількох дівчат був конфлікт за сніданком того дня, коли все почалося

— Що за конфлікт? Вони полаялися?

Ні вони тягали одна одну за коси, щось таке

Хоча сама я не бачила

— Ясно. А хто захворів першим?

Здебільшого старшокласниці, а потім учительки

Вашого віку

Паретта пирхає:

— Ну, я не стану питати, скільки мені років, на твою думку. — Я починаю писати, а вона відверто регоче, затуляючи собі очі рукою.

Учора з дитсадка

— Як люб'язно.

Для більшості вчительок кінець настав швидко. Наша медсестра була геть старенька — гадаю, вона померла ще до того, як токс дістався особисто до неї, — а ще кілька з них пішли до лісу і більше не повернулися. Щоб заощадити їжу для всіх інших, так йшлося в записці, яку вони залишили. Але решта, жінки віку моєї матері, у яких сивина тільки починала пробиватися у волоссі, померли наче від лихоманки. Просто згоріли, а їхні пальці навіть не почорніли, як у нас.

— А скільки залишилося вас, дівчат, що ти скажеш?

Стос файлів виглядає загрозливо. Стільки імен, стільки дівчат, яких давно вже немає. Через деякий час я перестала їх рахувати і туго затигнула межі свого світу, тож усередині лишилися тільки ми троє.

Може б0 але не певна

— А твої подруги? Гетті і Різ? Із ними все гаразд?

Я не відповіла. Я б ніколи не відповіла. Привітність щезає з мого обличчя, щелепа напружилася, очі звузилися.

Звідки ви їх знаєте

Вона відмахується:

— Ми знаємо вас усіх.

Ну, от знову те саме. Вона це промовила легковажно, наче й нема нічого страшного, але ж на пігулці, яку вона мені дала, була етикетка «РАХ009». А якщо я 009, то чи не буде одна з моїх дівчат 010?

Ні. Вони мої, і я їх нікому не віддам.

Вони в порядку

Ми всі в порядку

Я знаю, що Паретта хоче більшого. Але не отримає.

Ви поставили свої запитання моя черга

Паретта совається на ліжку, трохи занепокоєна. Вона схожа на психотерапевтів, до яких мене відправляла мама, коли вони розуміли, що я не збираюся розкриватися перед ними так, як вони хотіли.

— Звісно.

Чому я

Я уважно спостерігаю за нею, і коли вона усміхається, помічаю, що під усмішкою прихована досада.

— Я скажу тобі правду, Баєтт, — відповідає Паретта. — Насправді немає жодної причини.

Гадаю, вона очікувала, що мене це образить. Але я відчуваю передусім полегшення. Отже, я не особлива. У мене немає імунітету. Я нічим не краща в цій боротьбі, і це добре, бо я не хочу бути кращою.

У потрібному місці в потрібний час?

— Ну, десь так, — вона підводиться. — Щось таке.

Це для мене почалося з Мони. Вона спустилася з ізолятора, і я не могла в це повірити. Не могла повірити, що вона все ще жива. Я запитала, як вона, запитала, що з нею сталося, а вона практично нічого не відповіла.

Я вже зібралася йти, як вона охопила долонею внутрішній бік моєї руки. А потім глузливо промовила:

— Вони зруйнують усе.

Коли я обернулася, то побачила, що директорка розмовляє з Гетті. І стежить за мною.

Тієї ночі, після стрілецької зміни, після спалаху в Мони, я вислизнула з ліжка, яке ділила з Гетті. Коли повернулася, то сказала Різ, що ходила вниз по сходах, але це була Різ, і вона не стала нічого запитувати, а мене це влаштовувало, бо це була неправда.

Насправді я ходила до кімнати Мони. Її товаришки поселилися разом і залишили її саму, тож вона спала в одномісній кімнаті в кінці коридору. Її двері були незамкнені. Я зайшла. Через вікно не проникало майже ніякого світла, але я змогла розгледіти, що вона лежить на нижній полиці.

— Гей, — прошепотіла я. — Ти ще жива?

Мона не відповіла, тож я підійшла і почала торсати її, аж поки вона не розплющила очей. Вона виглядала жахливо, зябра на її шії повільно пульсували, їхні краї були пошарпані й закривавлені.

— Іди геть, — відказала вона.

Натомість я опустилася перед нею навколішки. Я не збиралася йти, поки не отримаю те, що хочу:

— Що ти мала на увазі? Сьогодні вранці в залі.

Вона сіла. Так повільно, ніби для неї це було найважче завдання, і тільки потім поглянула на мене, її ноги були схрещені по-турецьки, а відблиск рудого волосся був такий тьмянний, що я його майже не помічала. Мона зробила такий довгий вдих, що я вже встигла подумати, наче вона забула, що я тут. Але потім вона підняла руку, провела тремтячим пальцем по рваних губах своїх зябер.

— Ти б залишила його собі, — запитала вона, — якби це від тебе залежало? Правда ж?

Я не могла прикинутися, нібито не знаю, про що вона. Гетті плакала, коли втратила око, і я навіть помітила, що Різ іноді дивиться на свою вкриту лускою руку так, ніби хоче її просто відрубати. А я, я не переймалася. Стікала кров'ю і кричала від болю, але така була ціна за те, щоб потім спокійно спати.

— Ні, — збрехала я. — А ти?

Вона виглядала такою втомленою. Я майже відчула жалість до неї.

— Іди спати, Баєтт, — відказала вона.

Але мені не хотілося повертатися у свою кімнату й у своє ліжко, тому я спустилася вниз, поблукала по головній залі, ступаючи по щілинах між дошками. І думала про Мону, і думала про себе, і, звісно ж, я б його зберегла.

Тому що я гадаю, що шукала її все своє життя — цю бурю в моєму тілі, яка б відповідала бурі в моїй голові.

Там Велч і натрапила на мене. Я сказала їй, що в мене болить голова, вона помацала моє чоло, відвела до ізолятора, взяла в мене кров — не завадить, кинула вона, про всяк випадок, — а потім відправила мене до кімнати. І коли я повернулася туди, то залізла в ліжко до Різ, Різ, яка не змушуватиме мене брехати.

Якби я не поговорила з Моною. Якби я не вийшла зі своєї кімнати тієї ночі. Існує мільйон різних варіантів, за яких я б не потрапила сюди, але схоже, що жоден із них не міг би справдитися. Я завжди йшла власним шляхом. І це завжди було визначеним наперед.

РОЗДІЛ 12

— А як ти себе всі ці дні відчуваєш?

Я стенаю плечима.

— Ніякого стресу? Чи було щось, на що ти відчула особливо сильну емоційну реакцію? Адже ти пережила досить багато всякого.

До цього моменту я цю жінку ніколи не бачила. Вона ввійшла до мене після Паретти. Не назвала свого імені, просто підкотила інвалідний візок до мого ліжка і всілася так, ніби це її кімната.

— Чи є щось, що викликає в тебе відчуття дискомфорту? — запитує вона.

Вона одягнена так само, як зазвичай одягається Паретта, на ній такий же захисний костюм і хірургічна маска. Тільки її маска — з прозорого пластику. Це для того, щоб я відчувала контакт із нею, припускаю я, хоча насправді маска тільки спотворює нижню половину її обличчя.

— Баєтт? — промовляє вона, нахилиючись уперед.

Я відводжу погляд, схиляюся над дошкою. *Ніякого дискомфорту, хочеться мені написати. Мені просто нудно.*

Натомість просто пишу *Ні*

— Ні?

Нема дискомфорту

Вона киває, відхиляється назад на спинку крісла. Я втуплююся у свої ноги, вкриті ковдрами.

— Ти знаєш, як мене звати? — запитує вона.

Ні

— А хочеш дізнатися?

Я вказую на напис на дошці.

— А чому ні?

Я тримаю рот на замку, просто повільно кліпаю очима, а вона киває головою, ніби це щось означає.

— А як щодо того, чим я займаюся? — продовжує вона. — Ти хотіла б про це дізнатися?

Ви психотерапевт

— А звідки ти знаєш?

Я заочую очі.

— Ти вже була в психотерапевта?

А ви як гадаєте

— Ну що ж, спробуймо щось інше, — каже вона. Я знаю її. Вона геть нова, але я зустрічала її вже тисячу разів. Так вони дивляться на мене, коли нічого не можуть добитися.

Вона піднімає свого блокнота, вручає мені тоненьку книжечку у твердій палітурці, яку тримала під ним. Темно-синю, із золотим тисненням літер. Я впізнаю її. Це щорічник школи «Ракстер». Останній, який ми випустили перед токсом, то був мій єдиний повноцінний рік на цьому острові.

Я намагаю дошку.

Як ви його дістали

Вона не відповідає. Розкриває і гортає його.

— Це був твій перший рік у «Ракстері», так? Рік перед токсом? — Я знизую плечима. — Ти тут не так і часто трапляєшся.

Не люблю фотографуватися

— О, дивися. Ось тут ти є, — вона простягає мені книжечку, і я беру її, кладу собі на коліна.

Це я, Гетті та Різ, ми сидимо рядком на дивані в головній залі. Гетті повернута обличчям до мене, розповідає якусь історію або що, а Різ умостилася на бильці дивана позаду мене і заплітає мені косу. Вона усміхається — лише злегка, але усмішка є, — а я заплющила очі, відкинула голову назад і сміюся. Це майже така сама школа «Ракстер», яка вона тепер, але диван плюшевий і з набивкою, а на задньому плані на підвіконні стоїть ваза з ракстерськими ірисами.

— А це хто? Твої подружки, я гадаю.

Я нахиляюся нижче над сторінкою. Очі Гетті теплі, широко розплющені з радості. Я вже майже й забула, як вона виглядала, коли обидва її ока були справними.

— Це Гетті, правильно? Гетті Чапін? А це має бути Різ Гаркер.

Я згортаю книжку, коли психотерапевтка нахиляється до мене, і ховаю її під дошку. Ще одна з команди Паретти ставить запитання про моїх подруг, хоча в них немає ніяких зрозумілих причин це робити. Я не допущу, щоб Гетті чи Різ стала наступною дівчиною в цьому ліжку.

Чому ви це хочете знати

Вона нахиляє голову, відкидається на спинку крісла, складає руки на колінах.

— Ти намагаєшся захищати їх. Я це розумію. Але ж із ними все гаразд, Баєтт. Вони в безпеці. Міс Велч і ваша директорка піклуються про них.

Щось усередині мене клацнуло щелепами. Я схоплююся з ліжка. Занадто швидко, голова йде обертом. Психотерапевтка спостерігає, тримаючи одну руку на кнопці виклику в кінці мого ліжка. Для екстрених випадків.

— Баєтт, — наказує вона, — мені потрібно, щоб ти повернулася до ліжка.

Світ навколо мене розсіюється. Усе деформується, розмивається, окрім пульсу на її шії. Я бачу, як він б'ється. Кліп очима — і я кидаюся на неї. Кліп — і вона натискає кнопку виклику й завиває тривога. Кліп — і моє коліно втискається їй під ребра, а мої руки міцно стискають її передпліччя, костюм розірваний і розкритий. Кліп — і мої нігті впираються вглиб.

— Баєтт! — горлає хтось. — Що ти робиш?

Чийсь руки охоплюють мою талію, відтягують мене назад, відривають від землі. Я гепаюся на підлогу, голова тріщить. Психотерапевтка притискає руку до грудей, з неї цівками цебенить кров. Рана, подвійна глибока рана врізалася в її зап'ястя. Мій рот мокрий і липкий.

Я посміхаюся, все навколо мене таке яскраве і нове, а потім усе зникає, і я знову залишаюся сама. Чиясь рука затуляє мені рота. Укол в плече, а потім чорнота.

Звук ляпаса по обличчю, щоб повернути мене до тями. Я важко хапаю повітря.

— Забирайте її, ходімо.

Наді мною світло і мерехтіння. Я у своєму ліжку, мої руки знову прив'язані ремнями до моїх боків. Мій зір починає прояснятися, обриси перетворюються на людей, і Паретта — перше обличчя, яке я вирізняю, — схиляється наді мною й гарчить.

— Тримайте її за ноги.

Хтось налягає, зв'язує мої коліна разом. Я б'юся в конвульсіях, щось усередині мене чинить відчайдушний опір, а ремені затягуються все тугіше. Ще один ремінь на стегнах, ще один на щиколотках. На зап'ястях. І вперше ще один на плечах, і вони збираються прив'язати й моє чоло та підборіддя.

Я звиваюся, намагаюсь сповзти вниз, щоб ослабли ремені на стегнах, але Паретта нахиляється і ще одним ляпасом валить мене назад на ліжку.

Ремінь ще не охопив мого підборіддя, і я мотаю головою з боку в бік. Зараз закричу, я зроблю це, і нам усім буде боляче, але це краще, ніж коли боляче тільки мені.

— Не дайте їй заговорити! — кричить Паретта. Хтось позаду мене бере мене за голову обома руками, це виявляється Тедді, обличчя Тедді, і він гладить мене по волоссю.

— Усе гаразд, — повторює він знову і знову. — Заспокойся. Я з тобою.

Усе в них начебто добре. Проте я знаю, чого мені чекати, і бачу, що воно вже наближається. Його щоки палають. На якусь секунду він виглядає переляканим.

Це починається з того, що щось здіймається усередині нього. Прокочується хвилиною по його тілу, піт рясно виступає на його лобі. А потім дроз, який ніяк не припиняється, і він валиться на мене, слина стікає по підборіддю. Він зриває маску, щось випльовує, і воно падає мені на груди. Якась біла, блискуча пластинка. Кістка.

— Тедді. Боже мій, — за секунду Паретта вже поруч із ним, допомагає йому підвестися, але його ноги зраджують його.

— Тедді, ти мене чуєш? Тедді! — і вони забули про мене, залишили мене на ліжку, мої ремені затягнуті ще недостатньо сильно, тож я можу

повернутися і побачити, як він лежить на долівці. Очі вже абсолютно білі. Дрібне тремтіння пробігає по його тілу.

А потім вони кладуть його на каталку і вивозять із палати, а я, я все ще тут.

ГЕТТІ

РОЗДІЛ 13

Я прокидаюся від того, що Різ кличе мене на ім'я й злегка торсає за плече. Моя шкіра волога, сорочка на спині наскрізь просякла потом, а горло болить, наче я намагалася стримати крик.

— Пора, — шепоче вона. У будинку тиша, жоден звук із інших спалень не порушує її, а місяць так високо, що я не можу бачити його у вікно. Мабуть, уже за північ. Сонце о цій порі року з'явиться тільки через кілька годин, але газон неначе скляний і блищить від інею. У лісі нам має бути досить добре видно й без ліхтаря.

Ми підводимося, рухаємося повільно, щоб наші кроки були м'які. Я вагаюся перед дверима нашої кімнати. Прямо зараз Баєтт жива. Я це знаю. Але якщо я вийду за ці двері, то візьму цей факт у руки й стану вигинати його, щоб перевірити, чи він не зламається.

— Готова? — запитує Різ за моєю спиною.

Баєтт жива. Вона жива, і я їй зараз потрібна, як і вона завжди потрібна мені:

— Так.

Ми виходимо з кімнати й ідемо коридором, Різ насунула каптур на волосся, щоб воно не світилося в темряві, вона так близько, що я відчуваю, як тильний бік її долоні черкає по моїй. Усі решта сплять, а якщо й ні, то лежать тихо, тож ми вільно й легко минаємо їхні спальні й виходимо на антресоль.

Присідаємо нагорі сходів, я напружую око, щоб знайти дівчину, яка зазвичай стоїть на варті біля центрального входу. Мені цікаво, чи

допомагатиме вона Велч відвести Баєтт до будинку Гаркера, а чи Велч зробить це сама.

Проте я нікого не бачу, навіть у сріблястому світлі, що струменить крізь вікна, але, можливо, це просто моє сліпе око, тож я штовхаю Різ.

— Де вона?

— Не знаю, — відповідає Різ. Я озираюся, вона хмуриться: — Хтось же має бути на варті.

— Вона, мабуть, змінила графік. — І ми обидві знаємо чому, навіть якщо й не говоримо про це: Велч не хоче, щоб хтось бачив, що вона буде робити. Це перевага для неї, але й для мене також, і я не збираюся її змарнувати: — Виходьмо назовні.

Я встаю і повільно спускаюся першими сходами, моє око намагається виокремити в темряві обриси перешкод. Різ тримається за мій лікоть, аж поки ми не опиняємося на першому поверсі. І все ще ніде нікого — ніяких вартових, які б нас зупинили, ні сліду від Велч. Ми прийшли занадто рано? Чи занадто пізно?

Різ прочиняє одну стулку подвійних дверей, і я вислизаю надвір слідом за нею, завмираю на хвилику під портиком, коли холодне зимове повітря продирається під мою куртку. У мене таке відчуття, що дівчат зі стрілецької зміни зняли з чергування, як і ту, що мала охороняти двері, але тут обережність зайвою бути не може.

Після заходу сонця стрілецька зміна завжди запалює ліхтар. Я чекаю, поки Різ щільно натягує каптур на волосся, пірнає в ніч і дивиться вгору на майданчик на даху.

— Нічого, — каже вона, хмаринки від її дихання пливуть у темряві. — Нам пощастило.

Велч усе робить таємно. І я навіть не знаю, що це може означати для Баєтт.

Отже, ми рушаємо далі, прямуємо стежкою з плитняку до групки ялин біля огорожі. Різ чекає на мене, поки я розкопую рушницю онімілими пальцями, під нігті набивається замерзла грязюка. Рушниця там же, де ми її залишили, і я мала б радіти, однак я ніколи не хотіла нічого подібного. Ні зброї в руках, ні відповідальності за життя найкращої подруги на своїх плечах.

Якусь мить я чекаю, згадуючи лист, прикріплений до дошки оголошень у головному холі. Дотримуйтесь карантину, написано в ньому. Виконуйте правила, і ми вам допоможемо.

Ніж за поясом, рушниця в руках. Півтора року порожнього неба, нестачі ліків, півтора року мертвих тіл, що їх спалюють за школою. Ми мусимо допомогти собі самі.

До брами я підходжу першою, відчиняю її якомога обережніше, щоб не порізати пальці об уламки скла, які ми прив'язали до прутів. Будь-хто може відчинити браму, коли йде з боку школи, але вона замкнеться за нами, щойно ми вийдемо, а ключ, що висить на поясі Велч, — це єдиний спосіб потрапити назад.

— А ти впевнена щодо північного краю? — запитує Різ. Вона має на увазі мій план повернення додому. Це не стільки план, скільки наша єдина можливість, але я майже не сумніваюся, що ми зможемо перелізти через огорожу там, де вона впирається в скелю на північному боці острова.

— Упевнена, наскільки я це розумію, — відповідаю я, і цього має бути достатньо. Адже іншого вибору немає.

Різ веде мене вперед, і ми заходимо між сосни. Деревя ростуть щільними групами, глиця лежить килимом зеленої гнилизни, вологої та солодкової. Хоча острів і змінився, хоча з нас двох саме я бувала в лісі після того, як він став диким і жорстоким, я вважаю, що вона все одно знає його краще. Ми всі дівчата Ракстеру, але не такі, як Різ.

Іноді вона розповідала нам про острів. Про потаємні місця, які вона знайшла, — пляжі, до яких можна дістатися лише під час відпливу, стежки, що пролягали крізь зарості в'юнких трав. Вона розповідала про те, як батько будив її посеред ночі і брав із собою на скелястий берег, щоб подивитися, як хвилі заливають каміння біоломінесцентним саявом, холодно-білим, як і світло її волосся. У перші дні після літніх канікул вона дивилася крізь вікно, все ще веснянкувата і засмагла, а в її очах був такий вираз, ніби вона потрапила в пастку.

Якби ж то я могла почуватися тут так, як і вона. Натомість, хоч куди б я поглянула, тут є чого боятися. Кожен звук — це звір, що підкрадається ззаду. Я кладу рушницю на плече і нагадую собі, що маю лише два набойі.

Ми зайшли вже так глибоко, що я не бачу огорожі, навіть якщо озирнуся назад. Густі крони над нами пропускають лиш поодинокі промінчики місяця. Я б попросила Різ зняти каптур, щоб світло від її волосся показувало нам шлях, але ми не можемо ризикувати, щоб нас побачила Велч або хтось, із ким вона має зустрітися. Тож я тримаюся близько до неї, сподіваючись, що від її очей у темряві більше користі, ніж від мого одного.

Удалині тріщить гілка, і ми зупиняємося, притиснувшись до сосни, ховаємося за нею і чекаємо. Це Велч, можливо. Або щось інше, щось гірше. Серце калатає, нерви на межі. Хоч би що це було, у темряві ми в більшій безпеці, ніж я була того дня під час баркасної зміни. Принаймні повинні бути.

— Гей, — шепоче Різ. Вона низько присіла, визируючи з-за стовбура дерева. — Гадаю, усе в порядку.

Що тут узагалі може бути в порядку?

— Справді?

— Так, — вона підводиться, киває мені головою. — Це всього лиш якийсь олень.

Я дивлюся через її плече, і там, у плямі місячного сяйва, до нас прямує пара оленів, самців. Звідси вони виглядають гарно, майже нормально, але я знаю, що зблизька побачу, як їхні вени вилізли зі шкіри, наче мереживні візерунки. І знаю, що якщо розітнути їхні туші, їхня плоть буде смикатися так, ніби вона все ще жива.

Коли я належала до стрілецької команди, ми убивали їх, як і інших тварин, якщо вони підходили надто близько. Щоб бути в безпеці, як нам казала Велч. Але ж це лише олені, і я завжди запитувала себе, на що ж вони насправді здатні.

— Ходімо, — шепоче Різ. — Вони виглядають безпечними.

Я хитаю головою.

— Ні, нехай вони пройдуть.

— Гаразд, — відказує вона занадто голосно, і їхні голови вмить повертаються, вони вдивляються в темряву очима, що наче вкриті більмами. Я затамовую дух. Може, вони сліпі.

Але ми не такі везучі. Один із оленів нерішуче ступає до нас, і коли відкриває пащу, я охаю. Різці в нього довгі, вологі й блискучі, гострі, як у койота.

— Рушницю, — каже Різ, намагаючись звучати спокійно, але хапає мене за руку, виставляючи поперед себе. Олень підводить голову. — Чорт, Гетті, діставай же рушницю.

— Хтось може почути постріл.

Вона задкує:

— Це була твоя ідея.

Це так само, як і на даху, запевняю я саму себе. Як я завжди й робила. Дробовик міцно притиснутий до мого плеча. Я примружую око й беру його на приціл. Навіть у темряві цей постріл не такий складний, але олень рухається, наближається, а в мене лише два набої.

— Різ, нам треба було вкрати більше набоїв.

— Що?

Лунає постріл. Віддача відштовхує мене назад, але я влучаю в ціль, заряд увиходить глибоко в бік оленя. Він реве, задні ноги підкошуються, а позад нього другий олень сахається й відбігає на кілька ярдів у гущавину, його шерсть наїжачується й стає сторч.

Олень кволо хвицає ногами, валиться на землю з квилінням, з рани починає текти кров, що густо розтікається по вкритій інесем землі. Я підходжу ближче до його розпластаного тіла, і він піднімає голову. Присягаюся, він дивиться прямо на мене.

— Що ти думаєш? — запитує Різ. — Добити його, щоб не мучився?

— Ні, — заперечую я. У мене немає зайвих сил, щоб за нього переживати. Якщо я переживатиму за нього, то муситиму переживати й за всіх інших.

Ми продовжуємо свій шлях у темряві. Я озираюся через плече й бачу, що другий олень повернувся на освітлену місяцем галявину і стоїть над першим, нахиливши голову.

Я дивлюся, як він викидає шматок м'яса з пораненого товариша й відходить із набитим ротом, а кров заляпує біле хутро на його горлі.

Я мала б здивуватися. Але відчуваю лише проблиск упізнання. Ми всі такі на Ракстері. Робимо все можливе, щоб вижити.

Я вішаю рушницю на плече й іду услід за Різ. Ми недалеко від її будинку.

Різ запросила нас до себе лише навесні першого року навчання. Ми провели канікули після третьої чверті в кампусі, усі троє разом — Баєтт не захотіла їхати додому, тож і я теж відмовилася, — а коли навчання знову розпочалося, Різ якось попустило. Вона все ще ніколи не усміхалася, все ще була мовчазною й закритою, але під час обіду стала пропускати мене перед собою в черзі. На англійській вона віддала мені власний примірник «Червоної літери», коли побачила, що я загубила свій, і сказала, що вже прочитала його, хоча я й знала, що це не так.

Одного разу вона з'явилася на вечерю не в шкільній формі. У будні ми повинні були носити спідниці та комірці від сходу й до заходу сонця, але вона прийшла в джинсах і старому виношеному світшоті й заявила:

— А я подумала, що ми поїмо у мене вдома.

Ми пройшли слідом за нею через подвійні двері, вниз доріжкою до місця, де стояли два велосипеди, притулені до огорожі. У мене ніколи не було велосипеда, і я ніколи не вчилася їздити, тому просто чекала і намагалася не виказати своєї стурбованості, коли Баєтт усілася на свій ровер. Пам'ятаю, я ще подумала, чи не поїдуть вони без мене. Чисто формально Різ мене не запрошувала. Вона не назвала імен.

— Чого стоїш, — гукнула Баєтт. — Сідай на кермо.

— Люди так роблять тільки в кіно, — відповіла я. Але осідлала переднє колесо, вмостишись на кермі.

Вечори саме починали ставати світлішими, і коли ми мчали вниз по дорозі, усе навкруги було залите сонцем, його сліпучі відблиски відбивалися й від поверхні океану. Мені хотілося по-дівчачому

заплющити очі й закинути голову назад. Натомість я попросила Баєтт зменшити швидкість.

Будинок Різ стояв задом до узбережжя, приземкуватий і пошарпаний вітрами, так, ніби виріс прямо з очерету. Коли ми під'їхали ближче, я побачила позаду будинку причал, що простягався в море, і два прив'язані до нього човни, які погойдувалися на хвилях. А на ганку стояв і махав нам рукою містер Гаркер. Високий, широкоплечий. Волосся акуратно підстрижене точно як флотська зачіска мого батька.

— Ну нарешті ви до нас приїхали, — промовив він і спустився зі сходів, щоб допомогти мені злізти з велосипеда Баєтт. Пам'ятаю, я занервувала, побачивши його так зблизька. Ми бачили його через вікна класу, ми бачили його на території школи, як він косив газон і прочищав ринви, але тут — це чоловік, його мозоляста рука на моїй руці. Я вже й забула, що можу їх боятися.

Однак це була лише мить. Дрібне замішання. Ми зайшли всередину, в одну довгу кімнату, усе помешкання було в нас перед очима. І їжа пахла смачно, краще, ніж у нас у їдальні, а на стіні висіли фотографії Різ. Різ учиться плавати. Різ наполовину видерлася на дерево й усміхається, дивлячись зверху в камеру. Я не могла відвести від неї очей весь вечір. Було таке враження, що це саме вона нарешті внесла сенс у будинок свого батька, з різнобійними меблями і розчахнутими навстіж задніми дверима.

— Сподіваюся, будинок має пристойний вигляд, — звернувся він до нас, коли Різ понесла тарілки на кухню. — У нас буває не так уже й багато гостей.

— Усе чудово, — відповіла я, і я так і думала. Я ніколи не сумувала за домом, але того вечора заскучала.

Після цього ми з Баєтт чекали в кінці під'їзної доріжки, поки Різ прощалася. Вона нахилилася і говорила щось, чого я не могла чути, а потім містер Гаркер засміявся і поклав долоню їй на чоло.

Баєтт дивилася кудись убік, але я ні. Я спостерігала, як Різ усміхається, як вона заковчує очі.

— Усе чудово, — почула я його слова.

Мого власного батька, плавання за плаванням, день за днем, не було вдома. І ми ніколи не були ось так близькими.

Небо взялося рожевими смугами, зірки були ще бліді й новенькі. Усю дорогу додому ми мовчали.

Той день і досі свіжий у моїй пам'яті, вигляд її будинку такий чіткий. Блідо-зелена вагонка і біла лиштва, вікна тільки-но встановлені. Нова черепиця на даху — ремонт після торішнього урагану.

Хвилину тому ми перетнули дорогу, що веде на північний бік острова, і я можу сказати, що ми наближаємося до берега. Земля під нашими ногами волога і піддатлива, а в повітрі я вловлюю запах солі. Я поправляю рушницю так, щоб вона зручніше висіла на плечі, розминаю пальці, щоб повернути їм чутливість, і ми продовжуємо йти.

Коли дерева починають рідшати, світла стає більше, місяць усе заливає сріблом. Усе ще жодної ознаки, що Велч тут. Ми пробираємося між соснами, які стають тоншими і похилішими, аж доки не з'являється прогалина, і перед нами відкривається берег з густими заростями очерету. Трохи далі, там де він закінчується, видно щось, що низько стелиться над водою.

— А це...

— Причал, — закінчує речення Різ. — Так.

Там не пришвартовано жодного човна, і нікого нема на горизонті. Наразі, гадаю, ми тут одні. Якби це було не так, ми б, безперечно, щось почули або побачили якесь світло. Зрештою, Велч нема від кого ховатися, так само як і тим, із ким вона зустрічається.

Набагато легше йти вздовж лінії дерев, аніж продиратися крізь чагарник, тож ми простуємо краєм лісу, і рогіз чіпляється нам за одяг. Я все ще думаю про той перший день, про будинок, яким я його пам'ятаю; і саме через це я не розумію, чому Різ зупиняється, і налітаю на неї. Ми ж іще не прийшли.

Але я придивляюся краще, і виявляється, що ми вже на місці. Місячне світло полощеться на воді, хвилі розбиваються об берег, і хмара з морських бризок осідає на моїй шкірі тонким, крижаним

туманом і перехоплює дух. А ось і будинок, або те, що від нього залишилося, визирає з очерету.

Ганок перехнябився на один бік, наче його щось штовхнуло. Дошки підлоги потріскані, з'яє діра, угору по стінах повзе лишайник. Вагонка вкрита мохом і обвита плющем. А по центру, із самого нутра, пробивши дах, росте сама по собі береза. Стовбур її товстий і потрісканий, гілки піднялися високо вгору.

Я дивлюся на Різ. Усе її обличчя відкрите і світле, на ньому з'явилася й та м'якість, яку я пам'ятаю з перших днів нашого знайомства.

— Яка гарна, — озиваюся я. І я так справді вважаю: — Ніколи не бачила такої великої берези.

Але зрештою після токсу все росте швидше. І розпадається на шматки також скоріше, будинок Гаркера практично розвалився, простоявши тут без нагляду всього півтора року. Я б хотіла, щоб мене це здивувало. Я б хотіла, щоб хоча б щось із усього цього й досі виглядало для мене незвичним.

Різ не каже нічого. Мені здається, що вона ще ні разу не кліпнула, відколи ми побачили її будинок. Я затискаю рушницю під пахвою і штурхаю її лікоть своїм.

— Гадаєш, вони тут? — шепочу я. — Я не бачу жодного світла.

Я вже мовчу про те, що в стіні так багато дірок, що мені видно практично все всередині аж до протилежного боку.

Вона не відповідає мені. Просто втуплюється в те, що залишилося від її дому. Я вже запитую себе, чи не було помилкою взяти її із собою і чи не занадто багато потрясінь для однієї дівчини, як Різ раптом кидається бігти до ганку.

— Стривай, — шиплю я, але марно. Я поспішаю за нею, міцніше стискаючи рушницю. Залишився лише один набій, і лише мій ніж для підстрахування. Я маю залишатися розсудливою.

Терміти дісталися до будинку. Їхні доріжки лабіринтами проходять через дверну раму, так глибоко, що вона б уже завалилася, якби береза не запустила під неї одну зі своїх гілок. Різ уже всередині, тож я пірнаю туди слідом за нею, частина одвірка розсипається на порох під моїми руками.

Угорі наді мною береза розгалужується й розростається, пропускаючи донизу снопи сріблястого світла. Більшої частини даху немає, черепичні плитки, імовірно, були втрачені під час весняних штормів. Натомість гілки здіймаються, наче крокви, коріння вигинається, пробивши дошки підлоги, а я пригадую собор, який бачила в Неаполі, коли ми туди їздили на канікули з татом, якому саме дали відпустку. Те місце викликало в мене таке відчуття, нібито я підношуся над землею.

Раптом чути голос, і промінь ліхтарика пробивається крізь дірки в стінах, розбризкується по підлозі.

Велч тут.

Страх пробиває мене, наче піт, рушниця стає слизькою в онімілій долоні, і я хапаю Різ за руку, витягаю її надвір через задню частину будинку. Ми спотикаємося, топчемо ногами кущики ракстерських ірисів. Перед нами — тонка смужка берега, а праворуч — причал. Велч має із кимось зустрітися, і вони можуть з'явитися звідки завгодно. Нас можуть упіймати в будь-яку секунду, поставити на коліна і застрелити.

Зберися, кажу я собі подумки. Ми тут. Шляху назад немає.

— Ходімо, — шепочу я Різ. На краю лісу росте купка сосен, вони мають нас сховати.

Ми дістаємося туди якраз вчасно. Я присідаю, мої м'язи напружені і болять. Кладу рушницю на коліна і вдивляюся між стовбурів дерев у будинок, що стоїть на виду перед нами. Промінь ліхтарика стає сильнішим, вихоплює зарості очерету, роблячи їх напівпрозорими. Я мружуся, моє сліпе око пульсує. Здається, я можу розрізнити обриси людини, але хоч би хто це був, він зігнувся і рухається повільно. Чи це точно Велч?

— Підними свій край вище, — лунає голос учительки. Я здригаюся. Її голос так близько. Але з ким вона розмовляє? З Бастт?

Здається, що минула вічність, але нарешті Велч виходить з-за останніх дерев на місячне світло. Вона зігнулася над чимось, і з нею є ще хтось, їхні обличчя приховані в тіні, аж поки вони не

випрямляються, і це Тейлор. Тейлор, яка покинула «баркасну команду», і, як я гадаю, саме через оце.

А між ними. Між собою вони тягнуть мішок із тілом.

Я затуляю рота долонею, щоб приглушити стогін, який рветься з грудей. Ні. Ні, ні, ні. Усе мало б бути зовсім не так. Ми з усім справимося, казала вона. Вона ж обіцяла.

Може, це не вона, думаю я розпачливо. А може, вони її оглушили, і вона там жива, чекає, поки я її врятую. Я не можу відступити, поки цього не дізнаюся.

— Знаєш, із третім було б легше, — каже Тейлор, коли вони кладуть мішок із тілом на землю серед очерету. Він не рухається. Хоч би хто був усередині, він не рухається, і я відганяю від себе думку про те, що це означає.

— О? — відказує Велч. — І кого ж ти запросиш? Карсон — це геморой у дупі, а Гетті не варіант.

Але перш ніж я встигаю подумати, що ж це означає, Тейлор запитує:

— Як вона справляється?

Я завмираю. Ось воно. Якщо Велч знає, що я стежу за нею, усе скінчено. Моє життя тут, ці нові стосунки з Різ, яким я не наважуюся дати назву.

Велч тільки знизує плечима.

— Досить добре, — відповідає, і я приглушую зітхання полегшення.
— Але не досить добре для цього.

— А як щодо Джулії? — запитує Тейлор.

— Я б її не хотіла, — голос Велч стає таким же молодим, як і вона. — Не думаю, що я їй дуже подобаюся.

Тейлор сміється:

— Якщо тобі не подобається Карсон, то Джулії не подобаєшся ти.

— Мені тебе там бракувало, — признається Велч. Вона вимикає ліхтарика, ховає його в кишеню куртки. Я спостерігаю, як вона робить паузу, щоб виплюнути повний рот чогось, що має бути кров'ю. — Без тебе все не так.

— Так я можу зробити більше добра, — відказує Тейлор. Я хочу дати їй за це стусана. У тому, що вона робить, немає нічого доброго. —

Після того, що сталося з Мері... Вона заслуговувала на краще, розумієш? Вони всі заслуговують.

Мері, дівчина Тейлор, яка стала скаженою і дикою, як тварина. Саме Тейлор довелося вбити її, і ходили чутки, що це її і зламало. Але тепер я знаю, що це не так. Це лише перетворило її на щось гірше.

Велч відступає назад до мішка з тілом і на секунду зупиняється, тримаючи руки на стегнах, вона дивиться на нього зверху вниз. Місячне світло відбивається від океану, і на цьому тлі її обличчя опиняється в тіні, тож я не можу розгледіти його виразу, але вона опустила плечі майже як за поразки.

— Я справді думала, що цього разу ми все зробили правильно, — промовляє вона нарешті. — Розумієш? Здавалося, що з нею все гаразд.

— Що ж, — відказує Тейлор, — очевидно, не все.

Я бачила, звісно, я бачила, що мішок із тілом нерухомо лежить на траві, але інша річ — почути, як про це кажуть угорос. Сосни обступають мене дедалі тісніше, а Тейлор жартує, ніби це якісь дрібнички, ніби вона щойно не зруйнувала весь мій світ. Різ притискає мене до грудей, міцно тримає. І це єдине, що не дає мені розпастися на кавалки.

— Гаразд, — озивається Велч. — Давай закінчувати.

Вони піднімають тіло, і Різ стискає мою руку, поки ми спостерігаємо, як вони заносять його в будинок. Біль, пекучий і пульсивний, пронизує мою руку з внутрішнього боку, і я намагаюся висмикнути її, аж поки не усвідомлюю, що це я, я тримаюся за Різ так міцно, що її вкриті лускою пальці глибоко врізалися в мою шкіру.

— Спокійно, — шепоче Різ, її лагідний голос вливається мені у вухо. — Вона жива, правда ж? Вона ж Баєтт. Вона все подолає.

Я киваю, але ж у тому мішку для трупів хтось є, і я не знаю, як довго ще зможу витримати. Як довго ще зможу підтримувати надію, що горить у моєму серці.

Я втрачаю з поля зору Велч і Тейлор, коли будинок поглинає їх, а потім вихоплюю крізь дірки в стіні шматочок обличчя Велч, освітленого променем ліхтаря, що відбивається від білої кори берези.

— Покладімо її, — каже Велч, — поки в мене рука не відвалилася.

Я кусаю губу, щоб не закричати. Її. І це реальність.

— Де вони? — запитує Тейлор. Вона, мабуть, має на увазі того, хто вів розмову на іншому кінці рації.

— Вони її заберуть, — відповідає Велч. — Ми можемо залишити її тут.

— А як щодо...

Чути якесь шипіння, а потім будинок спалахує червоним кольором. Крізь дірки в стіні я бачу, як Велч тримає факел, його криваво-червоне світло різке та іскристе.

— Це має відлякати тварин, — пояснює вона. Я відхиляюся вбік, щоб краще бачити, як вона встромляє факел між гілками берези.

Я чую, як із будинку долинає голос Тейлор:

— І це все, так?

Пауза, і я вглядаюся в темряву. Велч повернута обличчям до берези, пильно вивчає щось на її стовбурі. Вона мовчить занадто довго, а потім відходить туди, де, очевидно, стоїть Тейлор.

— Так, це все, — каже вона. — Можна вертатися.

— Зачекай, — шепоче Різ, ніби відчуває, що ще кілька секунд і я кинуся в будинок і розірву мішок із тілом. — Ще зовсім трошки.

Велч, тупаючи ногами, виходить із будинку, а Тейлор — слідом за нею. Тейлор виглядає так, ніби її зараз знудить, і проти власної волі я на якусь мить відчуваю до неї жаль. Можливо, вона й не просила цього. Але тоді я теж не просила.

Вони відходять стежкою, і я слідкую за променем їхнього ліхтарика крізь дерева. Він дедалі менший і слабший, аж поки зовсім не зникає з поля зору. Я підводжуся, гілки тріщать під моїми ногами. Я не чекаю Різ, просто хапаю рушницю і мчу через очерет. Я не знаю, скільки в нас є часу, перш ніж з'являться ті інші. Я не хочу втратити свій шанс.

Я вриваюся в червоне світло будинку. Там під стовбуром берези лежить мішок із тілом, із чорного пластику і гуми. Я зупиняюся, дробовик падає на землю. Ну, от і все. Це кінець, або ж розпочинається щось нове.

Я обережно обходжу край мішка і опускаюся біля нього навколішки. Згадую, як востаннє бачила Баєтт, як я була схилилася над нею так

само, як оце зараз. І як вона дивилася на мене так, ніби я їй потрібна.

Ну, будь ласочка, промовляю я подумки і тягнуся до блискавки.

Пластик розходиться. Блискавка повзе донизу, мої руки тремтять, і ось, ось — бліда, пожовкла шкіра, вмочені в чорнило пальці, і руде кучеряве волосся.

Мона.

У мене виривається схлип. Я схиляюся, спираючись на руки, хапаю ротом повітря. Це не вона. Не вона не вона не вона.

— Гетті?

Різ підходить ззаду, кладе руку мені на спину. Я заплющую очі. Усе моє тіло тремтить від полегшення, і я думаю, що якби встала, то ноги могли б підкошитися.

— Це Мона, — видихаю я. Хоч мені її й жаль, але я не можу стримати усмішку, та й не хочу.

— Чорт, — лається Різ. — А де ж тоді в біса Баєтт?

Вона присідає поруч зі мною і починає застібати мішок. Але я не дивлюся, як зникає набрякле обличчя Мони. Ні, я спрямовую погляд на щось інше. На стовбур берези, куди дивилася Велч перед тим, як піти.

Я підводжуся, переступаю через тіло Мони. Кора берези скручується, світло від факела відкидає довгі дивні тіні, але я бачу це. Літери видряпані слабо й нечітко, але я впізнаю їх. БВ. Баєтт Вінзор.

— Вона була тут, — скрикую я. Це найкраща новина у світі, полегшення солодке і благодотворне. — Поглянь. Вона була тут, і вона була жива.

Я чекаю, що Різ відповість мені, що я помиляюся, нагадає, як усе відбувається зазвичай, але вона цього не робить. Просто кладе підборіддя мені на плече, притуляється щокою до моєї щоки. Кора берези гладенька, і мої пальці залишають на ній сліди крові з ранок, які срібна рука Різ проколола на моїй шкірі.

— Вона за нами сумує? — запитую я. Мені не терпиться дочекатися дня, коли почую, як Баєтт розповідає, що хотіла додому так само сильно, як я хотіла її знайти.

Мить — і Різ відступає від мене, занурюючись у тінь. Я повертаюся й дивлюся їй у лице. Звісно, вона сумує за нами — це все, що повинна

сказати Різ. Але вона тільки дивиться на мене і не говорить ні слова.

Я піднімаю брови:

— Що таке?

Світло смолоскипа вихоплює вигин її губ, коли вона посміхається:

— Ти ж не хочеш почути відповідь на це запитання.

— Чому ні, давай, — можливо, я провокую її, але я не можу витримати її погляду, вона дивиться на мене так, ніби знає щось, чого не знаю я. — Кажі вже.

— Я просто... Я гадаю, ти знаєш іншу Баєтт, ніж я, — Різ, засовує руки в кишені. — Бо я не впевнена, що вона взагалі сумувала за кимось у своєму житті.

— Ми її найкращі подруги, Різ, — я кліпаю, щоб стримати несподівану різь в оці, відчуваю, як сльози набігають і застигають на віях. Не може бути, що це правда. Для чого тоді все це було, якщо Баєтт не має бажання повертатися до нас? — Ми найкращі подруги. Невже ти думаєш, що їй це байдуже?

— Що ж, — відказує Різ, і в її голосі бринить нова нотка, нотка застереження, — годі вже прикидатися. Ви були разом удвох, а потім уже була я, і це нормально. Тому що в людей усе заплутано, і так буває завжди. Тільки от прикидатися не треба.

Сором умить охоплює мене, тому що вона має рацію, і мені неприємно, що я ще й пишаюся цим, пишаюся тим, що я була такою близькою до Баєтт, що Різ і не снілося. Але я ніколи їй цього не скажу.

— Гадаю, це досить егоїстично з твого боку, — відповідаю я натомість, — заїдатися через це зараз, коли один Бог знає, де Баєтт і які муки вона переживає.

— Я не заїдаюся, — Різ знизує плечима. — Це просто правда. Ось і все.

Мені не треба було брати її із собою. Я повинна була знати, що вона не зрозуміє.

— Чому ж тоді ти взагалі тут? — огризаюся я. Навколо нас стискаються обшарпані стіни будинку, нависає береза, ініціали Баєтт наведені кров'ю. — Навіщо ти взагалі пішла зі мною?

Різ не відповідає. Але я все одно чую відповідь. Усе написано на її лиці: туга, прихована в очах, щільно стиснуті вуста — усе це кричить про одне й те саме:

Заради тебе, Гетті.

Це вже понад мої сили. Я навіть не можу сказати, що ніколи не просила її про це, тому що просила — просила знову і знову. Я роблю це заради Баєтт, а Різ — заради мене.

Чорт забирай.

— Мені потрібно трохи повітря, — кидаю я.

Я вибігаю надвір через задні двері й опиняюся там, де раніше був невеликий дворик. Навколо мене — ракстерські ірис, їхні стебла хрумтять під ногами, і я згадую про вази, повні цих квітів, які ми виставляли повсюди в школі, про їхні пелюстки, що, відпавши, відразу чорніли, про засохлий букет, що лежав поміж фотографій на камінній полиці в будинку Гаркера. Це від мами. Навіть після того, як вона покинула їх і вони прибрали всі її фотографії, Різ зберегла цей букет.

Невже їй було все так ясно? Це про те, що спочатку були ми з Баєтт, а вже потім вона? Нехай я завжди страшенно прагнула бути ближче до Різ, але це не змінювало того факту, що саме Баєтт щоранку чекала на мене за сніданком. Саме Баєтт стригла мене і показувала, на який бік робити проділ. Саме Баєтт надавала мені сил, щоб триматися.

Я опускаюся на ганок, підношу занімілі руки до рота і зігріваю їх диханням, щоб повернути пальцям чутливість. Баєтт — ось що зараз має значення. Тільки вона. Незабаром люди з іншого кінця рації з'являться, щоб забрати Мону. Не знаю куди, але саме там має бути й Баєтт. І я знайду спосіб туди дістатися.

Припускаю, що це база «Кемп-Неш», де міститься штаб-квартира ВМС і ЦКПЗ. У мене стискається в грудях, коли я думаю про те, що Баєтт вивезли з Ракстеру. Я ніколи не знала її поза межами острова. Найближче до цього я була того дня, коли вперше побачила її на поромі, що йшов з материка. За спиною в неї розкинулося море, а на горизонті виднівся Ракстер, її волосся розвівалося на вітрі. Коли я знайду її на материку, чи буде вона все ще моєю Баєтт?

Шум усередині будинку. Я схоплююся на ноги, хапаю рушницю. Хтось розмовляє, і це не Різ.

Я влітаю в будинок. Нікого, крім нас.

— Ти це чула? — запитує Різ, і я киваю.

— Може, Велч повертається? Або хтось із «Кемп-Нешу»?

— Це звучало інакше, — каже вона. — Щось знайоме. Я не знаю.

— Це там, — я показую крізь зруйновані стіни на дерева, де щось рухається, прямує в наш бік. Фігура людини.

РОЗДІЛ 14

Я піднімаю рушницю. Занадто темно, щоб розгледіти обличчя, але є щось знайоме в його статурі, щось, що зупиняє мій палець на спусковому гачку.

— Агов? — гукаю я.

Відповіді немає, але він уже ближче, майже біля будинку. І коли він піднімається на ганок, я все пригадую. Його фігуру, викривлену старим склом у вікнах школи «Ракстер». Звук його голосу, який перекриває шум газонокосарки. А потім він переступає через поріг, вцілілі дошки підлоги м'яко поскрипують під його ногами, він піднімає голову, на його сорочці проріха, на щоці поріз, але я впізнаю його. Навіть у темряві я б упізнала його, де завгодно.

— Тату? — видихає Різ.

Це містер Гаркер.

Проте коли він потрапляє в червоне світло смолоскипа, стає ясно, що це вже не він.

— О Боже, — мій голос звучить дивно, приглушено і наче здалеку. — Різ, Різ, мені дуже шкода.

Нехай це його обличчя і його тіло, але я не думаю, що від нього залишилося щось іще. Шкіра блякла й розтягнута, з рота стирчить коріння. Гілки проростають із вух, з-під нігтів та в'ються вниз по руках. Очі, хоч і не кліпають, але все ще його, зіниці розширені до краю, коли він дивиться на нас.

Більше року в цих хащах, наодинці з токсом. Чого ми очікували?

— Ні, — стогне Різ. Я хапаю її за руку, відтягаю на кілька кроків назад. Вона слабо тримається на ногах, спотикається і падає на коліна.
— Ні, ні, тату.

Але його вже немає з нами.

— Ми мусимо забиратися звідси, — кажу я. — Ходімо, Різ. Прямо зараз.

Він зирить на мене, задирає голову, роззявляє рота, робить довгий, деренчливий вдих. Чорні, пощерблені зуби, кущик зелені на задній стінці горла. Повітря затхле і кисле, таке ядуче, що я відчуваю його на смак.

Я піднімаю рушницю, готуюся прицілитися, але Різ відштовхує мене геть, дивиться на мене зі скаженим вогником в очах. А позад неї, крок за кроком, наближається містер Гаркер, з його рота, розмотуючись, вириваються гілки лози.

— І не думай, — вигукує вона, і її голос зривається.

— Ну, будь ласка, — прошу я. — Нам треба тікати.

Занадто пізно. Лоза обвиває ноги Різ, проповзає уздовж її хребта, інша закручується навколо її руки й смикає її назад. Зойк і хрускіт кістки. Її праве плече вискакує із суглоба, і рука безпорадно звисає уздовж тіла.

Я кидаюся до неї, вихоплюю з-за пояса ножа. Рубаю раз, два, по лозинах, що тримають її. Містер Гаркер скрикує, відступає назад і тягне її за собою.

— Гетті! — горлає Різ.

Дробовик. Але коли я стріляю йому в серце, це не дає жодного результату. Він лише реве, міцніше стискає руку Різ, обмотує лозу навколо її горла і починає душити.

Я могла б утекти. Я могла б урятуватися, перелізти через огорожу і повернутися до будинку. Усе, що в мене зараз є, це мій ніж. А яка від нього користь проти містера Гаркера?

Однак вибору немає. Я кидаюся на нього. Ухиляюся від найдебелішої лозини, якою він розмахує навкруг себе, відчуваю, як її шипи дряпають мені спину, і ось він. Я врізаюся в нього, і ми падаємо на

землю. Грязь у моєму роті, кора шкрябає по шкірі. Він вибив ніж із моєї руки, і я шукаю його по мокрій землі.

Лозина обхоплює мою щиколотку, перевертає мене на спину. Я намагаюся пальцями намацати ніж, але він занадто далеко — я не можу — а Гаркер відтягає мене ще далі.

— Різ, — кличу я. — Візьми ножа!

Але мені не видно її, я не бачу нічого, крім темряви, яка дедалі згущається в міру того, як містер Гаркер навалюється на мене і його вкриті синцями руки, пористі від гнилизни, стискаються на моєму горлі. Я борсаюся, намагаюся скинути його із себе, але його хватка лише міцнішає. Гілки, мов гадюки, обвивають мій попереk, притискаючи мене до землі. Одна з них зміїться по моїй шиї, і з мене виривається крик, коли вона обхоплює мою щелепу і розтуляє рота.

У мене на язиці гіркота, я задихаюся, дряпаючи пальцями розпухле обличчя містера Гаркера. Його шкіра здирається, немов смужки паперу, забивається мені під нігті, м'яка і рихла.

— Гей! — чую я поклик Різ. На мить тиск послаблюється, срібна рука Різ мелькає наді мною, і ніж глибоко впирається в його плече, вона врізається в батька, який від удару завалюється навзнік на землю.

— Швидше, — кидаю я. — Притисни його. — Але Різ просто витріщається на нього з роззявленим ротом. Від неї немає ніякої користі, більше немає.

Я кидаюся на містера Гаркера, здавлюю його ребра своїми колінами і притискаю до землі. Він реве, його м'язи напружуються, і він дивиться на мене, я знаю, що дивиться. Я і батько Різ, віч-на-віч.

Я скрикую, коли його корпус починає підніматися. Щетина гілок і окремі стебла, шипи роздирають мені руку. Я міцно хапаю колодку свого ножа. Висмикую його з плеча і вганяю йому в груди, його плоть лопається й пузириться, як піна. Жовч виступає на моїх губах, стікає по підборіддю, а я щосили орудую лезом, розширюючи діру в його тілі.

— Не треба, — волає Різ з-за моєї спини.

Але я не можу її слухати. Це вже не він. Я різко нахиляюся, притискаю рукою його лікоть, встромляю ніж глибше і глибше, а потім

починаю підважувати його. Десь там все-таки є серце. Повинно бути.

Зчорніла кров стікає по моїх пальцях, лезо ножа виявилось тупішим, ніж я думала, але я таки зробила в ньому діру, і він починає слабшати. Дрібні корінці ламаються, відриваються. Нарешті я вириваю ніж назовні, відкидаю його вбік і просовую руку крізь його пошматовану шкіру.

Він гниє зсередини. Його плоть поцяткована пліснявою, запах такий огидний і ядучий, що в мене сльозиться око. Щось дрібне пробігає вгору по рукаву моєї куртки, спочатку одне, потім друге, третє, і в червоному світлі факела я розрізняю блиск сотні жуків, що поспішно виповзають із рани.

Я придушую в собі крик, і перш ніж встигаю поворухнутися, лоза ковзає по моїй спині і зав'язується вузлом на шиї. Вона стискає дедалі сильніше, скабки гостро впираються в шкіру, біль розливається всередині мене хвилями. Але він уже ослаб, спливає кров'ю. Я хапаю лозину і ламаю її навпіл. Кидаюся на нього, його обличчя розчахується, коли рот роззявляється ширше і ширше.

Я знову запахаю руку глибоко йому в груди, налягаю всім тілом, аж поки не натрапляю на щось, що здається мені кісткою. Але у відблиску смолоскипа бачу, що це не кістки. Це гілки, переплетені з ребрами, вони вигинаються і випинаються. Я просовую пальці під них. Уклинюю коліно під його підборіддя і тягну, дуюм за дуюмом.

І от нарешті. Тріск. І всередині грудної клітки я бачу його серце, що б'ється, лискуче від крові. Воно збудоване із землі, із соснової глиці, а всередині є ще щось інше, щось більше, щось живе. Я не роздумую. Просто впираюся в нього пальцями обох рук й із скриком висмикую його геть одним ривком.

Очі містера Гаркера заплющуються. Усе навколо стає м'яким. Я випускаю серце з тремтливих рук і відхиляюся набік, щоб виблювати.

Коли закінчую, випростовуюся, слина стікає по підборіддю. Я чекаю, щоб з'явилося почуття провини, чекаю на гризоту в шлунку. Зрештою, це мені вже знайоме. Через «баркасну команду», через Баєтт я починаю думати, що саме для цього я й створена.

Але містер Гаркер мертвий, а я ні, і почуття провини не приходить. Я зробила те, що мусила зробити. Я зберегла нам життя.

Я спинаюся на ноги, які погано мене слухаються, руки заніміли, але я знаходжу свого ножа й просовую його назад у петлю на поясі. Ми витримали. Якщо це було найстрашніше, що міг напустити на нас цей хижий ліс, то, зрештою, усе може закінчитися й добре.

Коли я обертаюся, Різ стоїть поруч, її праве плече звисає під дивним кутом, від чого в мене паморочиться в голові.

— Ти як? — запитую я. — Ми мусимо це вправити.

Вона дивиться повз мене на тіло свого батька.

— Ти вбила його, — промовляє вона. Її очі запали, її обличчя змучене й бліде. — Ти його справді вбила.

Вона в стані шоку. От і все. Вона отямиться, зрозуміє, що не було іншого виходу.

— Я повинна була нас урятувати, — пояснюю я якомога м'якшим тоном. — Мені шкода, але...

— Він мертвий, — голос рівний, з нього щезло все, що йому було притаманне.

— Вибір був або ми, або він. — Вона не відповідає, тож я підходжу ближче, відкидаю її косу з пошкодженого плеча. Воно не виглядає повністю звихнутим, але коли вона намагається забрати його з-під моєї руки, колір з її обличчя зникає і вона хапає ротом повітря. — Нам треба його оглянути, еге ж? — лагідно промовляю я.

— Зі мною все гаразд, — відказує вона, хоча в цей же час повисає на мені, і я бачу, як заплющуються її очі, відчуваю, як вона тремтить. — Я ж його вже була повернула, — шепоче вона. — Я гадала, що він пішов, а він же взяв і повернувся.

— Це був не він.

— Він упізнав мене, — вона розплющує очі, і коли ми ззираємося, звинувачення в них чітке і гостре: — А ти відняла його в мене.

— Він збирався вбити нас, — заперечую я, роздратування в мені наростає. Я ж мусила нас рятувати. Чому для неї це не має значення?

— Краще мене, ніж його, — кидає вона мені у відповідь. — Краще нас, ніж мого батька.

Я не знайома з такою Різ. Навіть у своєму найбільшому гніві вона завжди стримана, завжди цілісна. Але ця дівчина, ця Різ переді мною розібрана на шматки. Риси спотворені, серце розбите.

— Це ж смішно, — вигукую я. — Я мала дати тобі померти? Я мала пожертвувати собою? Різ, це вже більше не був твій батько.

Вона відштовхує мене, поранена рука звисає:

— Ні. Це був він. Він був тут.

— Не був, — і моє терпіння увірвалося, витекло з мене, наче кров. — Послухай, припини лити все це лайно на мене тільки тому, що ти злишся сама на себе.

— За що? — Різ раптом заклала, і я знаю, що вона чекає, щоб я допустилася помилки, сказала щось не те. Що ж, гаразд. Отримуй.

— Ти злишся на себе за те, що допомогла мені вбити його. — Вона вражена, але я не зупиняюся: — Я не єдина, хто тримав цього ножа.

Нічого не відбувається, одну мить, а потім вона посміхається і проказує:

— Будь ти проклята, Гетті.

Моя щелепа відвисає. Вона і раніше робила мені боляче, але до цього моменту це ніколи не виглядало так, наче вона справді цього хоче.

— Якщо це така дяка, що я врятувала тобі життя, — відповідаю я, — то краще б я залишила тебе йому.

Різ сміється жахливим рівним сміхом, і я чекаю, коли це припиниться. Однак вона не замовкає, а нахиляється, спирається своєю срібною рукою на коліно, і сміх продовжує лунати, вириваючись із неї, як серце містера Гаркера з його грудей.

— Різ, — наполягаю я, бо мені потрібно покласти цьому край, поки воно не переросло в щось іще гірше, але перш ніж я встигаю щось сказати, до нас долинає якийсь шум. Деренчання мотора, що наближається, і швидко. Ми здригаємося, сміх Різ уривається. Це, мабуть, той, з ким Велч мала зустрітися.

Я кидаюся до задніх дверей і визираю назовні. До причалу підпливає човен, мотор працює на неробочому ході, а в човні — роздута постать людини дивних пропорцій, замаскованої захисним костюмом. Так виглядали й ті лікарі, які прилетіли в перший тиждень токсу, поміряли

нам температуру, узяли кров на аналіз, а потім зникли у своїх гелікоптерах і більше ніколи не повернулися.

— Чорт, — лаюся я, поспішаючи назад до Різ. Хапаю дробовика, ховаю його під пахву. — Треба забиратися звідси.

Крізь дірку в стіні я бачу, як людина в захисному костюмі з роздутого пластику вилазить із човна. Якщо ми зараз не втечемо, вона нас побачить і зрозуміє, що ми порушили карантин. І тоді все пропало.

Різ хитає головою, відступає від мене.

— Ні, — каже вона. Уперта, як завжди — принаймні ця її частина лишилася цілою. — Я не залишу його.

— Хтось іде, — тисну я, а вона поводитьься так нерозсудливо, я говорю надто голосно, але нічого не можу вдіяти: — Нам необхідно йти.

— Я не можу, — вона дивиться на батька, який лежить на землі з розчохнутими грудьми, а поруч із ним усе ще сочиться серце. Чорні зуби темно виблискують у червоному світлі. — Він — це все, що в мене є. Я не можу просто...

Я зриваюся. Обхоплюю її за талію і тягну геть, назад до дверей. Спочатку вона пручається, дряпає мою руку своїми лускатими пальцями, і це боляче, але ми мусимо рухатися. Невже вона не розуміє? Нам треба зникнути звідси.

Спотикаючись, ми минаємо березу, вирізьблені на ній ініціали Баєтт, і нарешті вона вмикає ноги й ми переходимо на біг — геть із будинку, до лісу. Крізь сосни, що ростуть щільно і тісно, заглиблюємося далі й далі в зелені хащі. Я чую щось позаду нас, але не можу подивитися, не можу робити нічого іншого, крім як пробиватися далі, рушниця гатить мене по ребрах щоразу, коли ми спотикаємося. Ми продираємося крізь кущі, з шумом, залишаючи слід. Гілки чіпляються за моє волосся і одяг, ми будемо виглядати страшно, коли повернемося додому, але ми туди повернемося. Обов'язково.

Зрештою ми виходимо на дорогу, рельєф її широкої смуги нам знайомий. Ще темно, і ми ще досить далеко від будинку, щоб нас хтось побачив, тому я зупиняюся і обертаюся, щоб оглянути ліс позаду нас.

Ніякого вощеного блиску захисного костюма. Жодного звуку, нікого, крім нас.

— Ну, гадаю, усе гаразд, — видихаю я. Різ не відгукується. Коли я переводжу погляд на неї, вона стоїть навколішки, затискає поранене плече і так сильно кусає губу, що я дивуюся, як вона її не прокусила. — Ти ж казала, що нормально почуваєшся.

— Так і є, — хрипить вона. Її дихання повільне й утруднене, обличчя біліє, мов папір, у місячному світлі.

Я не намагаюся їй допомогти. Образа від її слів іще свіжа, а я ж, зрештою, витягла її з того будинку. Наразі цього досить.

— Вставай. Нам ще треба перелізти через огорожу.

Ми не зможемо зайти через браму, тому прямуємо до північного краю острова, де загорожа закінчується великими цегляними колонами над самим обривом скелі. Нам доведеться видертися по них і перебратися на той бік, щоб повернутися на територію школи.

Я знаю, де ми зараз, а Різ зовсім не у формі, щоб показувати дорогу, тому я перекидаю рушницю через плече, нахиляюся і піднімаю її на ноги. Я б понесла її, але якби й могла, то не думаю, щоб вона мені це дозволила.

— Ходімо, — кажу я. Вона важко спирається на мене, і ми, хитаючись, плентаємося далі по дорозі.

Коли ми досягаємо огорожі, у небі вже заповідається світанок. Я не можу змусити себе подивитися на дах. Якщо хтось там на стрілецькій вахті, то нехай пристрелить нас прямо зараз, і ми з цим покінчимо. Але ніхто не стріляє, і ми прямуємо вздовж лінії дерев, що притискаються до огорожі й настирливо пропихають гілки крізь залізні прuti, прямуємо до кінця острова.

Морські бризки січуть мені шкіру. Сосни тиснуть з одного боку, огорожа — з іншого, а попереду земля уривається. Просто скеля, граніт, вилізаний вітром, і двадцять футів провалля до води внизу. Я дивлюся на будинок. Усі вікна темні, ліхтаря на даху немає. Нікого не підняли нас шукати. І на горизонті теж нікого — океан порожній і нескінченний, хвилі розбиваються лава за лавою.

Огорожа закінчується прямо на краю скелі, утворюючи букву Т із товстою цегляною колоною, вона така велика і стоїть так близько до обриву, що її неможливо обійти. Ні нам, ні тваринам. Зате є подряпини і поламані об цеглу зуби. Не можна сказати, що вони не намагалися тут пролізти.

Я повільно підтягаю Різ і притуляю її до колони. Вона бліда, її очі осклянілі й вирачені.

— Агов, — гукаю я, злегка струшуючи її. Проводжу рукою по її щоці — шкіра надто холодна, надто бліда. Шок, очевидно. Я пригадую той звук, коли звихнулося її плече, як вона скрикнула. Їй потрібно більше допомоги, ніж я здатна їй дати. — Отямся нарешті, — кричу я. — Різ, це я.

Вона моргає, так повільно, ніби це найважче, що їй коли-небудь доводилося робити.

— Я так втомилася, — хрипить вона.

— Знаю. Це останній ривок, гаразд?

Тут залізні прuti і цегла стикаються під прямим кутом, і в цеглі достатньо вищерблених місць, щоб наші ноги змогли знайти кілька точок опори, які допоможуть нам видряпатися нагору й перелізти на той бік. Я змушую Різ підвестися і розвертаю її.

— Бачиш? — показую я пальцем на місце, приблизно на рівні колін, де якийсь звір вирвав досить великий шматок цегли. — Лізь. Я тебе підстрахую.

Її права рука звисає уздовж тіла, безкорисна і неприродна, але Різ сильніша, ніж будь-хто, кого я коли-небудь зустрічала. І навіть після всього, що трапилося, вона притискає поранене плече до огорожі, вставляє ногу у виїмку в цеглі і з приглушеним зойком пнеться нагору. Її луската ліва рука вишкрябує розчин з-поміж цеглин, і я спостерігаю з несподіваним почуттям гордості, що наростає у мене в грудях, як вона перекидає тіло через верх огорожі.

Вона залишила подряпини на цеглі, і від цього мені тільки легше підніматися услід за нею. Незабаром я зістрибую вниз із верхівки колони і з глухим ударом гепаюся на затоптаний газон. Уже на шкільному боці. Ми вдома.

Різ зі стогоном спинається на ноги. Навіть сийво її волосся, здається, потьмяніло, так, ніби вона вся вичерпується.

— Піднімайся в нашу кімнату, — шепочу я. — Я віднесу рушницю назад у стайню і прийду.

Різ киває і, мені здається, збирається щось сказати — можливо, попросити пробачення за те, що наговорила мені у своєму домі, — але потім відвертається, натягує на голову каптур, і її постать зникає у світанковій імлі.

Прокрастися в конюшню було так легко, що я весь час озиралася, очікуючи, що Велч раптом виступить із тіні і приставить пістолет до мого чола, але ніхто не з'явився. Утім, якщо справитися з цим виявилось легко, то ось Різ — це складна задача.

Вона в нашій кімнаті, коли я повертаюся, сидить на моєму ліжку, стискаючи поранене плече, і якусь секунду я просто дивлюся на неї, спостерігаю за грою світла на її шкірі. Це її життя розвалилося там, а не моє. Тому це я маю знову зібрати нас до купи.

— Привіт, — озиваюся я. — Ти в порядку?

Вона хихоче, хитає головою:

— У порядку?

— Вибач. Дурне запитання. — Вона бодай розмовляє зі мною. Я проходжу далі в кімнату, зачиняючи за собою двері: — Я зроблю щось із твоїм плечем.

Вона не відповідає, тож я обминаю її й беру свою подушку. На ній усе ще є наволочка, хоча більшість інших подушок зашита в імпровізовані покривала. Я здираю наволочку і починаю розривати бічний шов.

— Гадаю, воно не до кінця вискочило із суглоба, — зауважую я, але вона злиться не через це, і ми обидві це знаємо. — Я зроблю тобі перев'язь, і ти зможеш трохи перепочити.

Я допомагаю Різ притиснути праву руку до грудей і підводжу під неї зроблену з наволочки петлю. Нахиляюся, щоб зав'язати її на вузол, і завмираю, коли відчуваю, як Різ тремтливо дихає, притулившись лобом до моїх грудей.

— Що ж із ним у біса сталося? — шепоче вона.

— Не знаю, — відповідаю я. — Він пробув у тому лісі дуже довго. — І я хочу додати, що він був не такий, як ми. Хвороба поглинула його повністю, я ніколи не бачила, щоб токс до такої міри заволодівав ракстерськими дівчатами.

Я затримуюся ще на мить, потираю великим пальцем її шию, а потім опускаюся на ліжко поруч із нею:

— Можливо, завтра ми зможемо дістати тобі справжній бандаж. Або знеболювальне.

Різ не відповідає. Я навіть не впевнена, чи вона дихає. Я не можу дозволити їй зануритися в себе. Не можу дозволити токсів перемогти.

Я простягаю руку, кладу долоню на її коліно і стискаю його. Просто щоб підтримати її, щоб нагадати, що я з нею. Але вона сахається від мене.

— Різ?

— Не треба, — її голос різкий і суворий, і я відхиляюся назад, а вона підхоплюється на ноги і срібною рукою витирає обличчя. — Не роби цього.

— Вибач. Я мала б запитати.

— Я маю на увазі взагалі все, — продовжує Різ, і коли вона вдивляється в мене, я ніби бачу цю маску спокою, яку вона носить, і страждання під нею. — Ти повинна зупинитися, Гетті.

— Добре, — поступаюся я, піднімаючи руки. Нам просто треба заспокоїтися, і ми знайдемо спосіб усе виправити. — Усе добре.

— Ні, — відрізає Різ. — Нічого в біса не добре. — Її голос звучить так відсторонено, вона так близько до того, щоб визнати поразку, що я переживаю сліпучий спалах паніки, бо не можу втратити і її теж. — Я не уявляю собі, як усе це зможе продовжуватися після того, що ти вчинила.

Так, я не можу її втратити, але не знаю, як їй це пояснити. Скільки разів я ще зможу виправдовуватися тим, що врятувала нам життя, перш ніж ситуація остаточно вийде з-під контролю.

— Іншого виходу не було, — белькочу я, намагаючись тримати себе в руках, мої кулаки стислися так сильно, що нігті глибоко врізалися в

долоні. — Або він, або ми. Для мене це було єдине можливе рішення.

— То що, — запитує вона, її голос просякнутий уїдливістю, — я не повинна божеволіти через те, що мій батько мертвий? Що токс так понівечив його, що тобі довелося його прикінчити?

Я підхоплююся на ноги й не знаю, чому мене всю трусить, що так вразило мене — гнів чи чистий відчай.

— Ні, звісно, — відказую я, — ти зовсім не повинна божеволіти через те, що я врятувала тобі життя.

Різ примружує очі. Я готуюся до всього, що може трапитися далі. Я ніколи не зустрічала нікого, хто б любив битися так, як любить вона, ніколи не зустрічала нікого, хто був би такий вправний у бійці. Але тиша триває. Нарешті вона довго, повільно видихає, напруга залишає її плечі.

— Ти гадаєш, я хочу цього? — каже вона. Голос її звучить хрипло, і я ледве можу відділити одне слово від наступного, уся втома до останньої унції навалюється на нас обох одночасно. — Ми не можемо вибирати, що завдасть нам болю.

Удари мого серця віддаються у вухах, пружина страху повільно стискається в моїх грудях. Будь ласка, будь ласка, не роби того, що, я думаю, ти збираєшся зробити.

— Різ, — починаю я, але вона хитає головою.

— Я розумію, що ти зробила. Я вважаю, що ти вчинила правильно. І я все одно гніваюся через це, — вона знизує своїм здоровим плечем. — Що тут ще сказати?

На мить я знову опиняюся там, у темряві, моє життя залежить від моїх рук. Ні, іншого шляху не було. Можна було вбити або бути вбитим. І в мене таке відчуття, наче я вириваю власне серце зі своїх грудей, як зробила це із серцем містера Гаркера, і відповідаю:

— Мабуть, нічого.

Вона киває. У мене стискається в грудях, коли я помічаю сльозу, що збігає по її щоці, перш ніж вона змахнула її:

— Правильно. Саме це я й маю на увазі.

Останні кілька днів я бачила, як вона розкривається. Дивлячись на неї зараз, бачу, як вона закривається знову. Ось знайоме дистанціювання,

ось її манера ніколи не дивитися мені в очі. І все це зібралось разом, коли вона каже:

— Ти можеш залишити кімнату собі. Я поселюся в одній із порожніх спалень.

Різ чекає, що я почну заперечувати. І якби вона була Баєтт, я б знала, що сказати. Я б знайшла щілину в її броні. Але в Різ її немає.

— Гаразд, — я горда з того, що мій голос не зривається. Проте я не можу відпустити її, не переконавшись, що вона розуміє.

— Пробач, — промовляю я. — Ти повинна це знати.

Її волосся єдине, що світиться в кімнаті, її риси дивні й невпізнавані, як того дня, коли я вперше зустріла її. Вона пішла. Вона ще тут, але її вже немає.

— Так, я знаю. — І двері зачиняються за нею, коли вона виходить геть.

БАЄТТ

РОЗДІЛ 15

Вони відсовують завісу й завозять його

Каталка в протилежному кінці від мене ми обоє міцно прив'язані і я знаю хто це я знаю _____ просто мене тут більше немає

У голові туман мене забрала вода я в морі і нічого не відчуваю окрім як мене колють і забирають кров

Тедді ось кого я забула

Хлопці не можуть сказала я йому я цілувалася з ним цілувалася я погубила його я навіть не намагалася цього робити

Коли ти вже зрозумієш каже мені мама

Вона знову біля вікна вона дивиться на мене і на ній медичний костюм точно як у хірургів і вона то зникає то з'являється

Є важливіші речі ніж те чого ти хочеш каже вона

Як ти відчуваєшся

Я і Гетті на даху у неї тепер пов'язка на оці та ми вдаємо що це не так і я питаю

Як ти відчуваєшся а вона каже

Не так вже воно й болить

І я радію а потім вона повертає голову й дивиться на мене і мені потрібен певний час щоб звикнути до її нового обличчя але ж вона звикла тож я теж маю звикнути як вона каже

Здається з тобою все добре Баєтт

Добре але не так добре як зазвичай а щось іще більше от тільки я не
знаю що тож я просто знизую плечима і

Сподіваюся

Ось що я відповіла

Світло____мої очі сльозяться вони завжди сльозяться вони надто
чутливі в мене ніколи не могли розширитися зіниці коли я була в
окуліста і хтось нахиляється наді мною я і моргаю й наводжу різкість і

Паретта

Трясу головою намагаюся вирватися але вона каже щось чого я не
можу зрозуміти а потім

Тест вони роблять тест

Вони беруть мою руку

Намагаюся забрати її назад як вона й була але нічого не виходить
укол трубка і яскраво-жовті руки прилаштовують її

Розтуляю рота щоб кричати і кричати але з горлянки нічого не
виходить тільки шелест повітря і що це у мене в крапельниці воно
прозоре воно стікає вниз воно входить всередину

Я не можу цього зупинити

Тягни затягай розтягуй і Тедді де Тедді в мені є щось класне й
солодке

Його тут немає

І мене теж

Тихий прибій

Хвилі

Пляж у Ракстері в тому Ракстері що до токсу

Я одна але це та самотність коли ти не один коли ти відчуваєш як
інші дівчата за твоєю спиною бігають сміються тереvenять і це в
порядку що ти одна на березі тому що все що тобі потрібно зробити це
обернутися і всі вони будуть там

Але я не обертаюся

У воді сидить краб непорушний і лискучий і я нахиляюся так що мої коліна опиняються у воді ніякої парусини і джинсової тканини лише картата спідниця така м'яка ніби я носила її все життя

Краб дивиться на мене

Я дивлюся на краба

Він спливає нагору випливає з води і опиняється в моїх руках і він сухий

Мені це сниться мене там насправді немає і я це знаю але я тримаю краба і придивляюся зблизька до блиску його панцира і я там відображаюся в крихітних сегментах поверхні

сотня маленьких версій мене

і вони кажуть «ласкаво просимо додому» а потім

Краб смикається і його клешні повільно чорніють

Повільно а потім чорніє і весь панцир аж поки не почорніло все його тіло ноги чорні мої долоні чорні мої руки чорні

Я намагаюся відпустити його але не можу а навколо мене вода чорна берег чорний і якщо я відпущу його то зникну

Якщо я втрачу його я зникну

Я знаю це так як ми знаємо про щось у своїх снах усе чорне все чорне все чорне і ох

Я прокидаюся

Спочатку все тихо. Голова нарешті прояснилася, палата порожня. Ніхто не приходить. Можливо, вони вже отримали те, що їм потрібно, а можливо, зрозуміли, що ніколи цього не отримають.

— Привіт.

Я намагаюся підняти голову і бачу Тедді, який припіднявся на своєму ліжку. Шкіра посіріла й змарніла, але він усміхається, одягнений у такий сліпучо-білий лікарняний костюм, що на нього боляче дивитися.

— Вони спробували інші ліки, — повідомляє він. — Вірус, який може вбити будь-що, що в тобі є, але твій організм упорався з ним.

Я знову дивлюся в стелю, коли він продовжує:

— Будь-що, що в нас є. Саме так: що в нас є.

Через кілька хвилин він підводиться. Переходить на мій бік палати і розстібає мої ремені. Тепер у них немає потреби.

Ми обоє це знаємо.

— Так добре? — запитує він.

Я киваю. Розтуляю рота і торкаюся горла.

— Зачекай, — він знаходить дошку в шафі. Сідає на ліжко поруч зі мною, допомагає мені обхопити пальцями маркер, і ми ставимо запитання, на які більше ніколи не матимемо часу.

Як твоє прізвище

— Що?

Ти знаєш моє

— Мартін.

Знаєш що кажуть про чоловіків з двома іменами

— Ні.

Я теж не знаю

Десь через годину, я гадаю, напад повертається. Тедді пітніє й тремтить. Токс вимальовує темні лінії під очима і спустошує його.

Що болить

Він стогне. Стає на руки і коліна і блює через край каталки. Чорна рідина, щось зернисте за консистенцією. Я кладу руку йому на плече.

— Я в порядку.

Але він не в порядку, і більше ніколи не буде, тож я просовую руку під каталку, тремтячими пальцями натискаю кнопку виклику.

— Це марно, — шепоче він. — Вони не прийдуть.

Я не питаю, звідки він знає.

Йому стає гірше. Він весь обм'якає, наче в ньому більше немає кісток, як Габі з наймолодшого класу, яка не пережила свого першого разу.

Я стаю навколiшки, допомагаю йому лягти на моє місце, підперши його подушками. Коли я кладу руку йому на чоло, він сіпається.

Я не думала, що це станеться з тобою

Він заплющує очі й відкидає голову назад. Шкіра його горла свіжа й молода, м'яка, коли я натискаю кінчиками пальців на виступ ключиць.

— Це точно, — відказує він, і це останнє, що я чую протягом довгого часу.

Я пишу, поки він спить. Знову і знову на всій дошці.

Пробач Пробач Пробач Пробач Пробач

Коли він прокидається, я показую це йому, беру його руку, притискаю долоню до свого серця. Удар, іще удар, і його попускає, він заплющує очі і припадає до мене.

Це я й мала на меті, цього й хотіла. А вони вже не мають значення. Ми тут, і це до кінця нашого життя.

Другий напад скручує його у вузли, і коли він минає, я не можу доторкнутися до нього, не відчуваючи електростатичного розряду. Він плаче. Мені теж хочеться плакати, але я знаю, що це перетвориться на якийсь уривчастий регіт.

Я бачу обличчя у вікнах. Іноді це Паретта, іноді медсестра, чиє лице здається мені знайомим, навіть під маскою. Вони спостерігають. Чекають, коли це закінчиться.

— Розкажи мені щось, — просить Тедді, і ці останні слова викручують його, як ганчірку.

Що

— Що-небудь.

Я згадую день, коли ми познайомилися. Запитання, які він ставив. Я пишу на дошці ціну на молоко. Він намагається сміятися.

— Давай щось інше, — каже він.

На той час, коли почався третій напад, я розірвала низ свого лікарняного халата на клапті і використовувала їх, щоб витирати жовч з куточків його рота.

Хтось зазирає у вікно, Тедді лежить, а я поруч із ним, і мою руку зводить судома, поки я записую жарт, який колись почула від батька. Спочатку я помічаю його палець. Вказівний палець. Посмикування,

потягування таке слабеньке, що ви б його й не помітили, якби тільки не провели майже півтора року на даху, пильно спостерігаючи за кожною дрібницею. А я провела.

Це змушує мене швидко відсунутися від нього, я б страшенно хотіла, щоб до цього не дійшло, однак забиваюся в дальній куток ліжка, намагаючись не створювати жодного шуму. Я пам'ятаю, як це може відбуватися. Я пам'ятаю, що він змушує тебе робити, коли більше не бажає твого тіла.

Його очі широко розплющуються, скляні та ясні. Красиві, і на мить він просто Тедді. Просто хлопчик, але потім він заговорив.

— Привіт, — бовкає він. Порожнеча. Він нічого більше не впізнає.

Він намагається встати, намагається підповзти до мене, і якщо йому це вдасться, то він, сам того не бажаючи, завдасть мені болю. Я боюся, що дозволю йому це зробити.

Усе вирішують смужки, надрані з мого лікарняного халата.

Вони довгі, а він зав'язує їх разом, робить іще довшими. Усміхається. Його рот роззявлений, за зубами щось починає ворухитися. Приховане, тоненьке, і раптом — раптом — в'юнке стебельце виповзає зсередини й завивається навколо його губ. Як ті гілочки, що прокрадаються крізь огорожу в «Ракстері». Як ті, що переповзають із дерева на дерево.

Його руки зв'язують мотузку так, ніби більше не належать йому. З'являються нові стебла, іще й іще, вони розгалужуються і сплітаються в чорний жмут, кров тече з його рота, з вух. Вони тягнуться до мене, неначе шукають собі новий дім. Я починаю розуміти, для чого ця мотузка. Але не роблю нічого. Сиджу отак, підібгавши під себе ноги. Дивлюся, як працює токс.

Він стоїть на колінах. Мотузка зав'язана в зашморг.

Його очі широко розплющені. Його хватка не слабшає. Він затягає до самого кінця.

РОЗДІЛ 16

Різниця між білим кольором стін та білим кольором підлоги недостатньо чітка. І мені важко весь час розуміти, що з них що.

На тому, що я вважаю підлогою, трохи подалі від моєї ноги видніється пляма. Я спостерігаю, як її краї сходяться й розходяться.

У кімнаті чути якийсь звук. Мені важко сказати, що це.

Це те, що я можу перелічити із заплющеними очима.

Поріз на лівій щиколотці завдовжки приблизно з мій великий палець. Гнійна рана на правій колінній чашечці. На ногах вище колін нічого, тільки напруженість всередині м'язів.

На стегнах три шрами на шкірі, там, де тиснули ремені. Перев'язь натерла рожеву смугу на ребрах. Сліди уколів від крапельниць на руці.

Зап'ястя чисті, відколи вони почали використовувати м'якші зав'язки. Чимало синців на горлі. Червона подряпина на щоці від гілок у ракстерському лісі.

Якби я розплющила очі, то нарахувала б іще більше.

Вони заходять, щоб забрати тіло. Тіло, це я так кажу замість, ну, самі знаєте чого.

Троє людей, із закритими обличчями. Вони піднімають тіло. Вони кладуть його в мішок.

— Це вона з ним зробила? — запитує один із них.

— Ні, — відповідає інший. — Ти мав би це бачити. Малий сам це зробив. Не впевнений, що вдома був іще хтось, якщо ти розумієш, про що я.

Ось що робить токс, коли не хоче тебе. Це як із близнючками, Емілі та Крістіною. Як із Мері, подругою Тейлор. *То ви спостерігали, хочу я сказати. Ви мали все бачити.*

— А як так виходить, що вона ще держиться?

— Докторка Паретта каже, що це її гормони. Каже, що вони допомагають їй трохи краще з цим справлятися.

Вони виносять тіло. Я залишилася. Я сиджу, а на підшвах моїх ніг червоне. Я ні на що не дивлюся. Ні, ні, я ні на що не дивлюся. Я

більше ніколи ні на що не буду дивитися.

Я очікую, що мене переведуть. Я очікую, що мені знову поставлять крапельницю в руку, знову зав'яжуть ремені. Але ніхто не приходить і ніхто не заперечує, коли я перебираюся на порожню каталку, що стоїть поруч зі мною.

Коли я сплю, він тут.

Коли я прокидаюся, він теж тут.

Коли приходить моя черга, то з'являється тільки Паретта. Я скручуюся в клубок, заплющую очі, але вона розгинає мої кінцівки і садовить мене. Біля мого ліжка стоїть кисневий балон, трубка і маска яскраво-жовті.

— Ну що ж, — починає Паретта. — Мені дуже шкода.

Я не маю, що їй відповісти. Я просто дивлюся і дивлюся, навіть коли вона вкладає мені в руки дошку.

Вона сідає на край каталки. Тедді вже немає, і вона закутана з голови до п'ят, шкіру видно лише навколо очей. Коли вона простягає до мене руку, я не пручаюся. Дозволяю їй відкинути волосся з мого обличчя, витерти запечену слину з кутика рота.

— Я тобі дещо принесла, — каже вона. З однієї з кишень свого пластикового костюма вона дістає ракстерський ірис. Він трохи зім'ятий, стебло розщеплене, але пелюстки все ще блакитні. Він іще живий. — Гадаю, вони сподобалися тобі там унизу перед будинком. Ось.

Вона дає мені квітку, і я стискаю її в долонях. Пелюстки кольору індиго, і яскраві плямки жовтого, заховані в центрі. Гетті зривала їх для мене влітку і заправляла у волосся.

— Послухай, — продовжує Паретта. — Ми не можемо тут більше залишатися. Оце все з Тедді, і щось там сталося у вашій школі, тож наше дослідження закінчилося. Мені шкода, що я не можу тобі допомогти.

Гадаю, вона очікує, що я прощу її. Натомість я заплющую очі й підношу ірис до носа. Солодкий і трохи солонуватий запах Ракстеру.

— Ну, гаразд, — чую я її слова, і колеса кисневого балона скриплять, коли вона підкочує його ближче. — Ти просто маєш вдихати, зрозуміло? Це дуже просто.

Я тримаю очі заплющеними, поки вона надягає кисневу маску мені на носа, затулює ремінці так, щоб вона залишалася на місці. Паретта не обтяжує себе тим, щоб прив'язати мої руки, її доторки делікатні й м'які. Вона знає, що в мене не залишилося сил для боротьби.

Секунда, а потім шипіння, вона відкрутила вентиль. Я дивлюся на лікарку і пересвідчуюся, що вона стежить за тим, чи я глибоко вдихаю і чи впускаю газ у себе.

Це так, наче ти п'єш воду вперше за довгий час і відчуваєш прохолоду у своїх жилах. От тільки це не прохолода, це шипучий різновид тепла, що шириться й наростає.

Я не проти такого кінця.

Паретта підводиться, і я вже думаю, що вона йде, як раптом вона зупиняється в ногах мого ліжка.

— Скажи мені одну річ, — просить вона. — Якщо можеш. Я все намагаюся збагнути, як же Тедді захворів.

Я спромагаюся знизати плечима.

— Тому що більше ніхто не заразився, — продовжує вона. — І я не можу знайти нічого такого, що б він робив не так, як решта.

Ох. А я можу.

Тедді знімає маску, руки Тедді в моєму волоссі, Тедді зникає і щось інше пускає корені всередині нього. Я беру дошку і пишу:

Я поцілувала його цього достатньо

Якусь мить Паретта просто витріщається. А потім регоче, тільки це звучить, як щось інше.

— Нехай щастить, — кидає вона мені і швидко відвертається, щоб я не бачила її обличчя. Клац, і двері зачиняються.

Через гучномовець жіночий голос оголошує, що час розпочинати процес евакуації. Я чую, як люди рухаються, розмовляють, усе спокійно і розмірено. Жодної паніки. Жодного поспіху. Вони знали, що це наближається.

У мене судомить ноги, і всередині прокочується гуготіння. Як у двигуні літака перед злетом, як за мить до спалаху токсу, але сильніше, набагато сильніше. Моє тіло б'є дроз, моє тіло розлазиться по швах, і я заплюшую очі, але це не має значення. Я все одно можу бачити. Я все ще тут.

Піт вкриває моє чоло, і це вже занадто, я не була створена для такого, я відчуваю, як щось рухається всередині мене, за ребрами, і аж до серця, і з мене витискається повітря

Я не можу

Це не так як раніше це не як блиск і спокій _____ це злам, це руйнація
це кінець я не повинна була його відпускати

Кінчики моїх пальців вони чорніють ракстерський синюшник і все зникає усе зникає аж поки з моїх грудей як стовп світла виривається крик

Я ніщо

Я ні...

Мені кінець.

І от тепер, тепер мені боляче.

Я сідаю, ірис падає на підлогу, я підношу кінчики пальців до світла. Чорні, наче я вмочила їх у чорнило. Це сягає аж до кісточок.

Так буває з тими, хто з Ракстеру, кому острів увійшов у кістки. Так буває з ними, коли вони помирають.

Я зриваю з обличчя кисневу маску. Вона вже зробила свою справу.

Устаю з ліжка і, тримаючись за стінку, просуваюся до дверей. Мої ноги досить стійкі, хоча я й відчуваю в них слабкість. Зовсім скоро вони підкосяться. Я короткий час відпочиваю на каталці, що стоїть біля дверей, нахиляюся до вікна, яке виходить у коридор. На мене дивиться моє відображення. Шкіра під моїми очима поцяткована синіми й жовтими плямками. Навіть крізь лікарняну сорочку я помічаю, як випирають мої ребра, а волосся тьмяне, жорстке від поту.

А потім я бачу це. На моїй руці, ось тут, воно пульсує у дзеркалі. Клубок у м'язах, тремтіння в шкірі. Я відчуваю пульс на зап'ясті, подібний до биття серця. Я помираю, і те темне, що сидить всередині

мене, намагається втекти. Я притискаю палець до пекучої шкіри і відчуваю, як щось там смикається. Можливо, сухожилля. А може, щось інше.

Облиш це, каже частина мене, хай залишається в тобі, але якщо я помираю, то хочу померти як я, а не хтось інший.

Я знаходжу скальпель під ліжком біля дверей. Легко проводжу лінію по внутрішньому боці руки. Лезо прохолодне на тлі жару моєї шкіри, кров проступає маленькими крапельками.

Та сама лінія, але цього разу я натискаю, повільно протягаю лезо. Тепер кров густа і темна. Вона прибуває, аж поки не переливається через край рани і стікає до мого ліктя. Я ріжу знову і знову, доки оніміння не поширюється аж до зап'ястя, доки я не усвідомлюю, що зачепила щось дуже глибоко. Біль, гострий і повсюдний, і крик, що пронизує моє тіло, але мені завжди боляче, тож я знаю, що робити.

Я відкладаю скальпель, розводжу розрізану шкіру слизькими пальцями. Блискає кістка, і світ пливе навколо мене, яскравий і розмитий. Я просовую великий і вказівний пальці всередину, заковтую власний стогін і розширюю рану в обидва боки.

Мені нічого не ясно, аж раптом я бачу його, і він ворухиться. Блискучий, дебелий, як м'яз. Легенько смикається і випромінює тепло. Черв'як.

Я намагаюся затиснути його між пальцями, але він занадто слизький, проте я повторюю спроби, шкодуючи, що ніхто не залишив десь тут пінцета. Тепер він звивається. Він знає, що я роблю. І нарешті мені вдається міцно ухопити його й висмикнути зі свого тіла.

Це схоже на виривання рибальського гачка. Ривок геть із моєї плоті, і бризкає свіжа кров. Але зараз це не має значення. Він у мене в руках. Він мертвий або вмирає, узагалі не рухається, тож я можу добре його роздивитися. Його забарвлення блякне, зі споду проступає молочно-білий колір. Він ребристий і розділений на сегменти по всій довжині. І він досить довгий, десь від кінчика мого середнього пальця і до зап'ястя. Паразит. Він був усередині мене, а я навіть не знала.

Він учинив насильство наді мною, але дещо й дав мені. Він дав мені змогу знайти причину всього, що я відчувала, у Ракстері, у Бостоні, і

кожного дня, що був у проміжку між ними. Він дав мені змогу узгодити своє тіло зі свідомістю. Я маю бути вдячна йому хоча б за це.

Я знову зазираю у вікно, щоб побачити своє відображення, подивитися, чи не змінився тепер мій вигляд. Але ні. Це все та ж сама я, все та ж не змінилася ні на грам хоча мені здається мені здається що можливо чогось бракує

Проте це вже не має значення. Я розриваю своє простирadlo, перебинтовую руку пляма розпливається і підводжуся на ноги. Я не хочу бути там, куди вони мене запхали, коли це станеться.

Мій одяг лежить у шафці за ліжком, запечатаний у пакеті для біологічно небезпечних предметів. Я розриваю його зубами і дістаю звідти куртку, сорочку, джинси, а з окремого пакета — подерті черевики.

Міцно притуляю їх до себе, вдихаю холодний запах солі. Цього мені достатньо, щоб знову стати самою собою.

На той момент, коли я все це одягла на себе, мої ноги починають тремтіти. Я знаходжу ірис там, де він упав, міцно стискаю його в кулаці, шкутильгаю до дверей, штовхаю їх плечем. Відразу за ними стоїть інвалідний візок. Спробаюся зробити кілька кроків до нього, і моє тіло знесилено падає на сидіння.

Замок ручний, заціпка, яку я маю підняти, і ручка, яку я маю, натиснувши, повернути додолу. А потім я кручуся на місці туди-сюди, і мене мало не знудило, бо я так утомилася, а мій шлунок такий порожній, проте я зрештою рушаю з місця. Далі — коридором. Тією самою дорогою, якою мене хтось вів, коли ми йшли на вулицю погуляти.

Щось капає мені на верхню губу. Повільне, як сироп, на смак майже як кров, але кислувате. Я витираю його навіть не дивлюся на плямку на руці.

Моя права нога німіє, перед очима все темнішає і темнішає. Це не займе багато часу.

Усе так, як я й запам'ятала.

Через вестибюль в якому порожнеча безлад і занедбаність думай
думай Бастт ти ж знаєш

а потім поворот поворот поворот і далі до побитих дверей

Надвір

До зими славної і холодної і тільки для мене одної

Я роблю все аби дістатися якомога далі

Тримаюся ближче до стіни присідаю й притуляюся до неї спиною
щільніше загортаюся в куртку міцно пригортаю ірис до серця

Я бачу як це наближається наче хвиля здіймається наче сонце сходить
наче потяг по рейках наче куля наче

наче додому чи

хіба б не було краще саме так хіба б не було краще

Сонце сходить за деревами

проривається блідими косими потоками

я зробила все що могла я намагалася як я намагалася

Вдих видих

Я тримаю очі розплющеними стільки скільки зможу я хочу бачити
хочу дивитися я хочу

щоб ліси зникли

щоб океан приповз до моїх ніг

щоб острів приплив сюди на хвилі припливу

не забувай Ракстер Ракстер

Він буде схожий на морське скло я нахилюся і подивлюся на його
гофровану поверхню я побачу на ній свої відображення я точно
знатиму де я

Я колисатиму його в долонях доки він не висохне доки не зітруться
краї доки він не перестане бути прекрасним

(Ревіння ревіння швидко воно наближається)

Я все одно його збережу

ГЕТТІ

РОЗДІЛ 17

— Пора. Вставай.

Я сідаю так швидко, що вдаряюся головою об верхнє ліжко. Я лежала без сну всю ніч, сама в нашій кімнаті, а коли мені й вдавалося трохи заснути, мене мучили кошмари про містера Гаркера, про те, як він перетворюється на Різ.

— Це не жарти, — гукає Джулія, яка стоїть у дверях. Я спрямовую погляд позад неї, шукаючи Велч, — саме вона повинна нас будити, — але Джулія одна. — Ми не можемо витратити цілий день.

— А де Велч? — запитую я, намагаючись, щоб з мого голосу не було чути, як я нервуюся.

— Вона зайнята. Вставай.

Я глибоко дихаю. Це всього лише похід «баркасної команди», як зазвичай. Якби Велч дізналася, що я порушила карантин і вистежувала її, то в мене вже були б неприємності.

Я стираю засохлу кірку зі свого сліпого ока, чекаю секунду, щоб мій зір адаптувався, і йду коридором слідом за Джулією, у напівтемряві, бо сонце ще не зійшло. Десь позаду мене в одній із порожніх спалень спить Різ.

Я рішуче дивлюся вперед, не зважаючи на раптовий біль у грудях. Вона мені все ясно сказала.

Ми виходимо на антресоль. Унизу я бачу Карсон, яка стоїть біля дверей. Вона одягла своє пальто — вона завжди така холодна — і

махає рукою, коли бачить нас. Але Джулія відтягує мене вбік, перед тим як ми почали спускатися сходами.

— Велч і директорка були внизу в головному холі, коли я йшла тебе будити. У них там якась велика лажа, — вона перехиляється через перила, щоб побачити решту зали. — Я б не хотіла потрапити під перехресний вогонь.

Це може бути через мільйон різних речей, заспокоюю я себе. Через скорочення постачання, через підготування розкладу, через зламані генератори. Але потім із коридору, в якому розташований кабінет, широкими кроками виходить директриса, Велч дрібоче за нею по п'ятах, і стає зрозуміло, що все, що я собі понавигадувала, тут ні до чого. Вигляд у них занадто розбитий, щоб ішлося про щось інше, крім нашого найважливішого правила, — їм відомо, що хтось порушив карантин. Можливо, вони не знають, що це були ми, але вони знають, що це трапилось.

Велч наздоганяє директрису, вони зупиняються, розмовляють тихими, напруженими голосами. Руки директриси так сильно тремтять, що я бачу це звідси. Шия Велч наливається червоним.

— Ситуація, схоже, загрозлива, — зауважує Джулія.

— Директриса, мабуть, дізналася, що ми не залишали їй нічого з передач шоколаду, — припускаю я, натягнуто посміхаючись, і проштовхуюся повз неї. — Хіба не ти казала, що ми не можемо витратити цілий день?

Поки ми спустилися донизу, директриса вже пішла. У Велч жахливий вигляд через безсоння, її французька коса розлізлася й уся покошлана, з кутика рота тече цівка крові. Зазвичай вона дбає про те, щоб виглядати так само охайно, як і директриса, але сьогодні навколо її губ рожева пляма.

— Ходімо, — командує вона.

Джулія прочищає горло:

— Нам з Гетті потрібне наше спорядження.

— Ну, тоді поквартесь, — вона навіть не дивиться на нас. Це мало б стати для мене полегшенням, доказом того, що вона не знає, що це була я, але єдине моє відчуття — це глибока тривога.

Джулія хапає мене за рукав і чимдуж тягне вглиб коридору до шафи, де ми зберігаємо куртки та приладдя. Вона відчиняє дверцята, перевіряє обойму в пістолеті, рахує набої, поки я застібаю гудзики на своїй куртці. Я насуваю червону шапку глибоко на лоба, а Джулія тим часом залазить углиб шафи, під стос ковдр, і витягує звідти пістолет-близнюк свого пістолета.

— Ось, — вона простягає його мені, вичікувально піднявши брови.

— Ні, минулого разу мені його не давали.

— Я знаю. Нікому не давали.

Я насторожено дивлюся на пістолет. Це пастка?

— Чи Велч наказала тобі, щоб...

— Слухай, — перериває мене Джулія, — ти ж була в баркасній експедиції, так?

— Так, — відказую я, — але в нас не було пістолетів.

Джулія веде своєї:

— Я бачила тебе в конюшні. Ти влучно стріляєш. А мені сьогодні потрібно, щоб там був влучний стрілець.

— Для чого? — наполягаю я, обличчя містера Гаркера вимальовується на краю мого зору.

— Ну, ти ж бачила її? — Джулія, мабуть, говорить про Велч. — Вона явно звихнеться. А може, вже звихнулася.

Я важко сковтую, опускаю очі. Стримую бажання все пояснити. Джулія має рацію. Велч на межі, а що, як вона дізнається, що це я порушила карантин? Що вона тоді зробить?

Я беру пістолет. Руків'я впирається мені в долоню.

— Сховай його під пальто, — радить Джулія. — Я не хочу, щоб вона знала, що він у тебе є.

У будь-який інший день це прозвучало б дивно, тому що ми так не робимо — ми нічого не приховуємо від Велч і не чекаємо небезпеки від неї. Але це відбувається сьогодні, і я бачила, як вона залишила тіло Мони в лісі, тож не думаю, що мене ще щось може здивувати.

У головній залі Карсон переминається з ноги на ногу, а Велч походить туди-сюди перед дверима. Джулія махає рукою Карсон, і та поспішає до нас із вдячною усмішкою на обличчі.

— Усе гаразд? — запитує Джулія.

— Вона нічого не сказала, — відповідає Карсон, киваючи на Велч. — Вона ходить отак увесь час.

Вона не знає. Я продовжую повторювати це подумки. Вона не знає, що це була ти. У тебе немає причин боятися.

Але я все одно вдячна, коли Джулія займає своє місце поруч із Велч, а мені залишається йти разом із Карсон.

Ми минаємо дошку оголошень, торкаємося на щастя листа від ВМС, а потім виходимо через парадні двері на доріжку. Залишаємо за собою браму, Карсон позаду мене, Велч і Джулія попереду, а коли дорога заглиблюється в ліс, Джулія озирається на мене. Пістолет уже набув температури тіла. Я відчуваю його притиск із кожним кроком.

Ми досягаємо пірса перед полуднем. Увесь шлях я не відривала очей від дороги, боячись, що будь-який погляд на ліс поверне мене назад до містера Гаркера, чиє серце все ще б'ється в моїх руках. А тут, слава Богу, відкритий простір, небо простягається над нами, безконечне і сіре. Огороджувальна стрічка тріпоче на різкому вітрі, хвилі сильно плещуться об дошки. Карсон заправила волосся під куртку, щоб воно не потрапляло їй на обличчя. А я зняла шапку й, щоб його не здуло, заховала в сумку, із якою сюди прийшла.

— Краще б вони скоріше приїхали, — бурчить Джулія. Вчорашнє виснаження повернулося, позбавляючи її голос життя, і коли вона кашляє, то це жахливий, уривчастий звук. — Сьогодні холодно.

— Ми могли б зачекати серед дерев. Вони хоч якось захищають, — у Карсон цокотять зуби. Я пригадую, як її губи торкалися моєї щоки під час нашого першого походу. Цікаво, її кров досі тепла чи токс забрав це в неї.

Джулія хитає головою:

— Тут безпечніше. Так ми можемо бачити, чи ніхто до нас не наближається.

Велч не поворухнулася, відколи ми прийшли. Вона втуплює погляд у горизонт, мружачись у порожнечу, де в гарні дні проглядається

материк. Сьогодні надто сіро, щоб щось побачити, але вона все одно намагається.

За весь час, поки ми перетинали острів, вона не зронила жодного слова. Спочатку я була цьому рада, але тепер мені стає муляко. Я хотіла б тримати її на оці, спробувати прочитати, що вона думає, але мені не можна дивитися на неї занадто довго. Я боюся, що вона помітить вину на моєму обличчі. Замість цього, я відступаю назад, де стоїть Карсон, і щільно притискаюся до неї.

— Так тепліше, — пояснюю я, коли вона здивовано позирає на мене.

Велч знову починає ходити. Туди-сюди, туди-сюди. Минулого разу, як ми тут були, вона мала пістолет. Зараз я його не бачу, але якщо я заховала на собі один, то в неї може бути прихований другий. Джулія відсувається на кілька кроків від пірса, ближче до нас із Карсон.

Різкий, пронизливий крик мартина в повітрі. Я дивлюся вгору, швидко втягую повітря. Один мартин кружляє над нами, крила на тлі неба здаються темними, а невдовзі з'являються ще два. Так само, як і минулого разу, коли вони з'явилися перед самим баркасом. Вони знають, що він наближається.

Минає хвилина чи дві, перш ніж до нас долинає приглушений і майже нечутний гудок корабельної сирени. Велч перестає крокувати, рвучко повертається обличчям до горизонту. В її очах з'являється шаленство, якого я ніколи раніше не бачила і яке тільки її.

— Готуйтеся, дівчата, — кидає вона.

Ще одне завивання сирени, і баркас випірнає з туману. Мартини злітаються звідусіль, їхні крики перекривають один одного. Я хочу затулити вуха, але Джулія киває мені, і я йду слідом за нею до початку пірса, Карсон волочиться позаду.

Усе так само, як і раніше. Довгий, повільний поворот і знайомі розпізнавальні знаки. На кормі нікого немає, і що ближче баркас, то більше впадає в око, що на його палубі порожньо. Ніяких високих штабелів коробок. Ні піддонів з консервами. Лише один ящик з яскравим маркуванням по боках.

Я зиркаю на Джулію. Вона жує внутрішній бік щоки.

— Таке іноді трапляється?

Вона хитає головою, щось каже, але мотор баркаса деренчить так гучно, що я практично не чую її, хоча похмурої лінії її губ цілком достатньо.

Скрегіт і виск, коли кран оживає. Зачіпляє гаком ящик — єдиний ящик на палубі — і розгойдує його над пірсом. Минулого разу вони дозволяли ящикам падати, але сьогодні опускають його до самого низу і відпускають лише тоді, коли він надійно стає на дошки пірса. Кран із брязкотом змотує ланцюг назад, а потім лунає фінальне виття сирени, яке ще довго відлунює в моїх вухах.

Ми спостерігаємо, як баркас, відчалюючи, здійсмає велику хвилю. Минулого разу ми ледве могли стриматися. Тепер же ніхто не хоче бути першим.

Я визираю з-за Джулії й дивлюся на Велч. Щелепи стиснуті, по щоці стікає слюза, її слід скляніє на морозі, і вона хитає головою. Я ніколи не бачила її такою раніше, ні тоді, коли почався токс, ні навіть тоді, коли під час мого першого семестру одна дівчинка зламала руку і кістка стирчала назовні крізь шкіру.

— Ну? — вона розвертається і дивиться на нас, і я не можу втриматися й швидко відступаю на крок подалі від її налитих кров'ю очей. — Чого ви чекаєте?

Джулія посміхається:

— Після вас.

Напружений момент, повітря таке тихе, що я можу чути тремтливие дихання Карсон, а потім Велч рішуче проходить повз нас, зачіпаючи на ходу Джулію. Ми сунемо слідом за нею по пірсу. Дошки під нами риплять, а вітер посилюється.

Ми втрюх ідемо рядком за Велч, і я дивлюся із пірса вниз, на поверхню океану. Сьогодні він хворобливого яскраво-зеленого кольору, вкритий шаром піни. Я пересуваюся ближче до Карсон.

Цей ящик менший за ті, що були під час мого попереднього походу, і він не з дерева, як ті попередні, а з чогось іншого. Можливо, з пластику. Він гладенький, сірий, заокруглений по кутах, із двома застібками, що тримають кришку. На кришці якийсь символ, якого я не впізнаю. Яскраво-помаранчевий, трохи розмазаний, наче його

наносили спреєм через трафарет. Це майже знак біологічної небезпеки — набір переплетених кілець, які ми всі знаємо, але не зовсім.

— Гаразд, — Велч виставляє вперед одну руку. — Чекайте тут.

Я рада триматися подалі. Цей ящик надто сполірований, надто майстерний. Нічого подібного тут не повинно бути, і я майже не хочу знати, що там усередині. Але Джулія виступає вперед і підходить до Велч.

— Дозвольте я допоможу, — каже вона й озирається на мене через плече, поки вони з Велч прямують до ящика. Я торкаюся пояса джинсів, де схований мій пістолет, і киваю. Коли я переймалася лише через Велч, це вже було досить кепсько, але тепер ще гірше.

Біля кінця пірса дошки обвітрені до чорноти, водорості повзуть по них, мов зелене павутиння. Ми з Карсон залишаємося позаду, і я, приховуючи свою тривогу, розстібаю нижню застібку на куртці, щоб легше було дотягнутися до пістолета.

— Ми понесемо назад весь ящик? — запитує Джулія. Вітер доносить до мене її голос, тонкий і легкий.

— Ні, — Велч присідає і кладе руку зверху на кришку, ніби перевіряючи, чи нічого всередині не ворушиться. — Ми відкриємо його тут.

Джулія залишається стояти, і ми спостерігаємо, як піднімаються плечі Велч, коли вона розстібає останню пряжку, як напружуються сухожилля на її руках.

Індикатор на обідку кришки блимає зеленим, вона підскакує вгору на дюйм чи два, наче вивільнилася якась пружинка. Велч обережно піднімає кришку далі, її обличчя відвернуте від нас.

Я не можу зазирнути всередину. Я лише бачу, як Джулія спохмурніла ще більше, бачу, як Велч схиляється вперед і утикається головою в долоні.

— Що там таке? — запитує Карсон.

Ніхто не відповідає, тож я підходжу ближче. Усередині — підстилка з чорного поролону. А в центрі затишно вмовстився маленький циліндр із блискучого хрому, завбільшки, мабуть, із мій кулак. Він схожий на зменшений кисневий балон, такі можна побачити в лікарнях, як їх

розвозять на коліщатках, але тут вентиль запечатаний яскраво-червоною стрічкою, яку повторюваним візерунком прикрашає той самий символ, що й на кришці.

Щось усередині мене стискається, я намагаюся сковтнути слину, але в роті раптово пересохло.

— Не розумію, — Карсон зазирає мені через плече, її щоки такі бліді, що це мене дратує. — Що це?

Джулія не зводить очей з Велч:

— Можливо, ліки?

— Сумніваюся, — озиваюся я. Хіба б вони не сказали нам, якби це було так? Хіба б вони самі не приїхали?

— А де їжа? — запитує Карсон голосніше. — Де...

Джулія обриває її:

— Очевидно, що вона не прийде.

Усе тіло Велч здригається, і я чую приглушений звук, якийсь задавлений схлип із глибини її грудей, холодний вітер різко забиває її дихання.

— У нас удома недостатньо їжі, — Карсон обходить мене. — І що ж ми будемо робити?

Перш ніж я встигаю її зупинити, вона хапає Велч.

Велч підскакує і швидко розвертається, її рука б'є по руці Карсон. Вона відступає від нас так швидко, що я боюся, як би вона не впала з містка.

— Припини, — гаркає вона.

— Ой, пробачте, — підборіддя Карсон тремтить. — Я не хотіла...

— Ви хоч розумієте? — Велч водить очима туди-сюди між мною та Джулією, і коли вітер відкидає її волосся з лица, я бачу цівку крові, що стікає по її підборіддю з прокушеної губи.

Джулія легковажно усміхається і відказує:

— Звісно ж, розуміємо. — Мені знайомий цей тон, я впізнаю брехню, коли чую її. Вона намагається зберігати спокій, але її рука засунута в кишеню пальта, де схований пістолет.

— Ні, ви не розумієте. Це... — і голос Велч ламається навпіл, стає низьким і грубим. — Це кінець. Кінець їжі, нам, усьому. Вони ніколи

більше не приїдуть.

— Не говоріть дурниць. Звісно ж, приїдуть, — Джулія підходить ближче до Велч, простягає до неї руку, і голос її звучить так, наче вона її мати. Терпляча і розсудлива, бо хтось же тут має бути дорослим, а ми всі діти, хоча ми й перестали бути дітьми півтора року тому.

— Тільки не після того, що трапилося вчора, — відказує Велч. — Хтось порушив карантин.

У вухах мені так гуде, що я ледве чую шум вітру. Ось воно. Вона знає, вона знає, і зараз її пістолет буде приставлений до моєї скроні.

Я б так усе одно зробила знову, кажу я подумки. Щоб переконатися, що Баєтт жива.

— Хто? — запитує Джулія. Від несподіванки її очі розширюються й вона застигає як укопана. Я затамовую дух. — Хто це зробив?

— Не знаю, — відповідає Велч, і полегшення солодко пульсує в моїх жилах. — Але це не має значення. — Її обличчя мокре, вітер здуває сльози назад з її щік, а довга нитка слини звисає з підборіддя. — «Кемп-Неш» завжди казав прямо. Ми — це надто високий ризик. Одне порушення — і все скінчено.

Одне порушення. Я і Різ, це через нас пірс порожній. Через нас немає ні їжі, ні припасів, немає нічого. Сором обпікає мені щоки, і я ховаю підборіддя під комір.

— Вони не можуть зникнути, — каже Джулія.

Велч хитає головою:

— Бачите цей циліндр? Це кінець. Хай там що всередині, воно призначене для того, щоб убити нас.

Ні. Ні, вона помиляється. Вони б не зробили цього. Вони ж казали, що допоможуть. Вони ж обіцяли.

— Звідки ви знаєте? — запитує Джулія. Карсон починає втрачати самовладання, важко спираючись на мене, і я вгамовую власну паніку, беру її за руку і стискаю на знак підбадьорення.

Велч кивком показує на ящик:

— Символ.

Я зиркаю швидко на циліндр, боячись дивитися занадто довго.

— Ви можете помилятися, — Джулія стримується, як може, але роздратування все одно проступає.

— Я не помиляюся. Анітрохи не помиляюся, — Велч витирає сльози, що котяться по її щоках. — Вони намагалися допомогти, так? Вони доклали всіх зусиль. А тепер вони вирішили. Хоч би що я робила, я не можу захистити вас, дівчатка.

Захистити нас від чого? Від токсу? Від чогось, що в цьому ящику? Я дивлюся на Джулію, але вона так само розгублена, як і я, той жах, що наростає в мені, відображається й на її обличчі. Для нас це забагато, щоб справитися самим. І єдина людина, яка може нам допомогти, — це Велч.

Вона сміється, зрозпачена і зламана:

— На моїх руках уже є кров, чи не так? Вони хотіли проводити експерименти з цією клятою їжею, але я не давала їм цього зробити, і вони хотіли провести експерименти над усіма вами, але я не давала їм цього зробити, але я заплатила за це. Я заплатила; я мусила вибирати й відправляти вас на смерть.

Їжа. Так ось чому ми викидали половину харчів?

— Стривайте, — озиваюся я, і в мене є ще стільки запитань, які маю поставити, проте не встигаю, бо гарячковий погляд Велч перекидається на мене.

— Гетті, — каже вона. — Ти не повинна їм довіряти. Ясно? Ти мусиш це запам'ятати. ЦКПЗ, ВМС...

— Як це, — не розумію я, і мені легко вдавати, що все гаразд, бо я поняття не маю, що ж не так. — Мій тато служить у ВМС. Там хороші люди. — Не має значення, чи вірю я в це. Не має значення, що містер Гаркер показав мені, якою може стати хороша людина, і що я бачила, як батько може обійтися зі своєю донькою. — Вони допоможуть нам. Ніякий це не кінець.

— Твій тато? — вона зітхає. Зі співчуттям, але ще більше з роздратуванням. — Гетті, люба, твій тато думає, що ти померла.

— Що? — вона, безперечно, бреше. Я переборюю наростання нудоти. Вона каже не довіряти ВМС, але ж це вона була в лісі минулої

ночі й передавала тіло Мони. Це їй ми не повинні довіряти: — Я вам не вірю.

— Це стосується всіх вас, — продовжує Велч. — Ваших сімей, ваших сусідів. Ви не розумієте. Це вже давним-давно закриті питання.

Я не вірю тобі, повторюю я подумки, не вірю. Однак це не допомагає. Бо те, що вона каже, має сенс.

О Боже. Ніхто за нас не хвилюється, ніхто не чекає.

Нам заборонили говорити з батьками, і це було заради безпеки, але, виявляється, це не так. Це була чергова брехня, і ми повірили їй.

— Зачекайте, — озивається Джулія. — Ви повинні пояснити. — Але Велч уже дивиться на Карсон, і її обличчя стає м'якшим.

— Карсон, — стиха промовляє вона. Вітер доносить її шепіт до наших вух, а вона простягає руку: — Підійди на хвилинку. Мені потрібна твоя допомога.

Я хапаю Карсон за рукав, але вона вже зрушила з місця, обережно ступаючи по мокрих дошках, і бере Велч за руку. Мій шлунок стискається, коли Велч витягає з кишені своєї куртки ніж, його лезо блискуче, немов вогонь, і спрагле крові.

Джулія кричить, але вже пізно. Велч міцно стискає зап'ястя Карсон і нахиляється до неї.

— Усе гаразд, Карсон, — каже вона. — Я просто хочу покінчити із цим своїм способом. Єдине, що ти маєш зробити, це увіткнути його куди слід.

Я зиркаю на Джулію. Вона киває. Я витягаю пістолет з-за пояса і тримаю його в себе при боці. Ми не можемо втратити Велч. Вона знає, куди вони забрали Баєтт, і якщо вона помре, відповідь помре разом із нею. І навіть попри всі брехні, яких вона мені наговорила, попри все, що, як я гадаю, вона скоїла, усі знають, що без неї ця школа розвалиться. Вона потрібна нам. Вона потрібна мені.

— Ти можеш мені допомогти, — веде своєї Велч. Вона притискає руків'я ножа до долоні Карсон, лезо виблискує, як лід на зимовому сонці. — Це легко. Це буде дуже легко.

— Не роби цього, — гукає Джулія, миттю піднімаючи пістолета.

Він націлений прями́сінько в Карсон і не відхиляється ні на міліметр. Велч знала, що робить, коли просила Карсон. З-поміж усіх нас нею найлегше маніпулювати, і вона скоріше за інших може сказати «так». Вона здатна зробити це для Велч, але ми не можемо їй цього дозволити.

— Ти зможеш, — умовляє Велч, і її усмішка стає дедалі ширшою. — Ти досить сильна, Карсон. Я знаю це.

Мені не видно обличчя Карсон, але з того, як розправляються її плечі, можу заприсягти: ніхто не говорив їй такого раніше. Я піднімаю свого пістолета, націлююся в зашийок Карсон. І стою я досить близько, щоб не схибити.

— Відпустіть її, — звертається Джулія до Велч, і тремтіння в її голосі перетворюється на благання. — Повертайтеся додому разом із нами. Ми зможемо все владнати.

Карсон дивиться на свою руку, що міцно стискає ніж, і я бачу, як білішають кісточки її пальців.

— Ось так, — Велч заплющує очі, притискається чолом до чола Карсон. — Ти єдина, хто може мені допомогти.

— Кинь ножа, Карсон, — кричу я. — Бо буду стріляти. Ти ж знаєш, що я вистрілю. Вона потрібна нам удома. Самі ми не справимося.

Ніхто не рухається. Тільки вітер і бризки океану, а над нами сонце починає пробиватися крізь хмари. Я щосили кліпаю, знову фокусуюся на цілі.

— Пробачте, — нарешті озивається Карсон. — Я не можу, пробачте.

Я опускаю пістолета, відчуваю, як повітря виходить з моїх легень. Сонячний промінь пронизує хмари й відбивається від води, і коли Джулія відвертається, щоб захистити очі, я бачу, як все відбувається. Долоні Велч міцно стискають руку Карсон, в якій затиснуто ніж. Вона піднімає голову, і на її вустах з'являється усмішка, коли вона дивиться в небо. Останнім порухом рук вона притягує Карсон до себе і всаджує ніж між власні ребра.

РОЗДІЛ 18

Коли Карсон відпускає її і, похитуючись, відступає вбік, Велч повільно осідає вниз. Спочатку опускається на коліна, а потім падає долілиць на пірс.

— Це не я зробила, — белькоче Карсон. — Присягаюся, це не я.

Шок, мене охоплює заціпеніння. Кров темна й липка, повільно підбирається до країв пірса. Зараз вона розцвіте у воді. Я уявляю, як вона розтікається по поверхні, наче олія, лискуча й слизька, і червона, червона, червона.

Джулія обходить ящик із циліндром, що все ще виблискує всередині, нахиляється і прикладає пальці до шиї Велч.

— Нічого, — каже вона.

Вона мертва, і вона забрала із собою свої секрети. Я не можу зрозуміти, що ж я повинна відчувати. Вдячність за те, що вона більше не може завдати мені шкоди. Злість через те, що ніколи не дізнаюся, що ж було їй відомо, і що шанси знайти Баєтт вислизають мені з рук.

А під усім цим ховається таке знайоме, наче дихання, почуття провини, що роз'їдає моє серце.

Я засовую пістолет назад за пояс, нахиляюся і спираюся руками на коліна. Велч, очевидно, сказала правду про наші сім'ї. У неї не було причин брехати. А це означає, що моя мама живе десь там і не рахує дні до мого повернення додому.

— Ми будемо розповідати іншим? — запитую я. У мене хрипкий голос, наче я кричала кілька годин безперестанку. — Про наші сім'ї?

Коли я випрямляюся, Джулія хитає головою.

— Я не буду поширювати цю новину, — відказує вона. — Краще б я сама її була не знала.

І я також. Але на розмови про це більше немає часу. День минає, а ми не можемо залишатися тут після настання темряви, особливо без Велч.

Я зиркаю на її тіло. Її пальці не почорніли. Вона і директриса хворі, але не так, як ми, і ось це мій доказ.

— Що нам із нею робити? Нести назад до будинку?

Джулія дивиться повз мене, на дерева. Важкий запах крові висить у повітрі, у роті присмак міді.

— Ні, — каже вона. — Із тілом ми будемо йти занадто повільно. І це приверне до нас увагу, яка нам не потрібна.

Залишається тільки один вихід. Карсон починає плакати, тож я беру її за плечі й відводжу геть. Ми з Джулією зробимо це самі.

Вона береться за ноги, а я за руки. Тіло Велч іще тепле, кінцівки ще не залякли, і коли я прибираю волосся з її обличчя, то натикаюся поглядом на її нерухомі розплющені очі. Я хочу закрити їх, як, бачила, роблять люди в кіно, та коли простягаю руку, кінчики моїх пальців стикаються з її затверділими від холоду повіками, і я мимоволі відсахуюся. Містер Гаркер був такий самий на дотик. Обм'який, без жодного залишку напруженості в тілі.

— Зробімо це швидко, — командує Джулія. Вона присідає біля колін Велч. — Забери її ключі, а потім ми просто зіштовхнемо її у воду.

Нічого страшного. Це просто треба зробити.

Кільце з ключами прикріплене до її пояса, і мої руки тремтять, коли я відчіпляю його. Ось ключ від воріт, залізний і довгий. Ось ключ від конюшні, хоча ми ніколи її не замикаємо. І там, у кінці, ключ від її старої класної кімнати. Він усе ще на кільці, наче вона сподівалася, що ті дні знову колись повернуться.

Досить. Я прикріпляю ключі до власного пояса, а потім знову нахиляюся, беруся руками по обидва боки від кривавої рани на грудях Велч:

— На рахунок три.

Після першого поштовху її тіло опиняється на самому краю, і Джулія відхиляється назад, стискаючи кулаки. Вона збирається на силі, але я не можу більше гаяти часу, не можу чекати, бо що довше я чекаю, то голосніше плаче Карсон, отже, це має статися негайно. Я тисну своїм плечем у плече Велч і штовхаю її стегно. Повільно і з зусиллями, але нарешті, ногами вперед, вона зісковзує з пірса.

Сплеск. Вода забризкує моє обличчя, холод обпікає шкіру. Я витираюся насухо.

— Дякую, — тихо проказує Джулія.

Велч не тоне. Волосся розпливається по поверхні води, кров і далі тече.

Я свідомо всіх своїх почуттів — це біль, а під ним маленька частинка мене просто шаленіє від радості, — а потім я підводжуся і відвертаюся. Рано чи пізно якась звірина прийде з лісу, щоб поласувати тілом. Я не хотіла б бачити, як це станеться.

Після цього залишається тільки питання про циліндр. Ми збираємося навколо нього, старанно відвернувши лиця від води.

— Ну, і що, чорт забирай, у цій штуці? — запитую я.

— Мене це не хвилює, — відповідає Джулія. — Мене хвилює, що ми будемо з нею робити. Я голосую за те, щоб викинути її геть. І нікому про це не казати. Бо від цього циліндра будуть одні проблеми. Я маю на увазі, погляньте, що через нього сталося з Велч.

Карсон здригається. Я очікую, що вона зламається, але вона опановує себе, розправляє плечі:

— Ми беремо його із собою.

Я дивлюся, як обличчя Джулії витягається від здивування. Я ніколи раніше не бачила, щоб вони хоч у чомусь не погоджувалися.

— І навіщо ж нам це робити? — огризається Джулія. — Навіщо нам тягти його додому?

— Ми віднесемо його директрисі, — Карсон знизує плечима. — А вона знає, що робити.

— Це *ми* знаємо, що робити, — наполягає Джулія. Я киваю, але вони навряд чи й звертають на мене увагу. — Він призначений для того, щоб убити нас. Навіщо нам це в нашому домі?

— Ми завжди можемо позбутися його пізніше, — наполягає Карсон. — Без Велч директриса — це все, що в нас залишилося. Я не бачу сенсу приховувати щось від неї.

Джулія бере Карсон за руку:

— Я знаю, що ти приголомшена, але...

— А що, як Велч помилялася, га? — це найгучніше, що я коли-небудь чула від Карсон. Її очі склянисті, нижня губа тремтить, але вона стоїть на своєму. — А якщо це ліки? Директорка точно знатиме, — вона змахує сльозу зі щок. — Я так утомилася, Джуліє. Ми зберігаємо стільки секретів і ухвалюємо рішення, які не повинні були б

ухвалювати, і я не можу цього робити прямо зараз. Це в мене в руках був ніж, ясно? Не в тебе. Ми віддамо циліндр директрисі.

Джулія виглядає враженою.

— Ну, пробач, — грубо відказує вона. — Звісно. Так, ми беремо його із собою. Гетті, чи це...

— Як скаже Карсон, — кидаю я. Я втомилася, і якщо Карсон знову почне плакати, то боюся, що почну і я.

Я відводжу погляд, спрямовую його трохи далі по пірсу, щоб дати їм хвилину, але все одно краєм ока бачу, як Карсон падає в обійми Джулії.

Ящик виявляється надто важким, щоб хтось із нас міг підняти його самотужки, ніхто нічого не каже, але ніхто й не бажає виймати з нього циліндр.

— Ми візьмемо ящик, — звертається Джулія до Карсон. — А ти йди вперед.

Я присідаю навпочіпки, закриваю ящик і проводжу рукою по його гладенькій поверхні. Вона холодна на дотик, з тоненьким рифленням, якого я не могла помітити звіддалік, а збоку на ящику вмонтована ручка. Джулія знаходить таку саму з іншого боку. Ми разом піднімаємо його, Джулія морщиться, коли він ударяє по її стегну.

— Як директорка буде розпитувати, — каже вона, коли ми рушаємо, — Велч зробила все це сама. Карсон стояла позаду тебе.

— Звісно, що так, — пристаю я.

Наскрізь промоклі джинси липнуть до шкіри, а позад мого здорового ока зароджується біль. Через відблиски океану воно працює з перенапруженням. Усе, чого я хочу, — це знову опинитися вдома. Десь у тихому місці, подалі від спогадів про Велч і містера Гаркера. Десь, де Різ скаже мені, що все буде добре.

Ми тільки-но зайшли поміж дерев, як я відчуваю це, стугоніння землі, віддалений тріск гілок у хащах. Джулія пришвидшується, і я також. Намагаюся не озиратися. Але ось поворот дороги, і я бачу його, озирнувшись через плече. Якась величезна темна мара, що пробирається крізь дерева в протилежному напрямку. Це ведмідь, якого приваблюють запах крові й тіло у воді.

Я надто загнана, щоб боятися. Занадто втомилася, щоб робити ще щось, окрім як рухатися далі. Дивися вперед, Гетті. Думай про щось інше. Але все, що спадає на думку, — це події вчорашнього дня, те, як шкіра містера Гаркера лопалася під моїми руками. А до того — Мона в мішку для трупів. А до того, а до того, а до того.

Усе, що я тут накоїла, усі мертві тіла, які я відчувала під своїми руками. Усе це буде намарно, якщо я не знайду Баєтт. Велч більше не може дати мені ніяких відповідей, але я все одно їх знайду.

Пірс залишається далеко позаду. Після появи токсу на моїх руках росли товсті мозолі, і зараз, коли ми просуваємося далі, я вдячна за це, Карсон іде попереду нас, а ящик стає дедалі важчим. Я вже шкодую, що ми не засунули циліндр в одну з наших сумок і не залишили скриньку на причалі.

— Майже прийшли, — зауважує Джулія, коли дорога робить останній довгий поворот перед тим, як вивести до будинку. Я не зводжу очей з верхівок дерев, чекаючи, коли вигулькне дах. — Народ збереться в холі, — продовжує вона. — Карсон має зайти туди одна. Знайти директрису і привести її до воріт, щоб ми змогли вирішити, що робити.

Їжа. Я весь час відганяла цю думку, але безуспішно, тож сильно кусаю губи, щоб стримати сльози, які набігають на око. Будь ласка, нехай усе це буде варте Баєтт. Нехай її життя буде варте всіх наших життів.

— Це буде дуже страшно, як ти гадаєш?

— Це точно не буде приємно.

— Саме так, — додаю я, сподіваючись, що це звучить так, ніби я погоджуюся, а потім кличу Карсон, намагаючись не звертати уваги на те, що в мене стискається все нутро.

Вона обертається, трохи спіткнувшись на вибоїні:

— Що?

— Ми збираємося відправити тебе першою.

— Просто знайди директрису, — напучує її Джулія. — Приведи її до нас.

— І...

— Тобі не треба нічого пояснювати, — запевняю я. — Можеш просто сказати їй, що ми чекаємо. Більше нічого не треба.

Вона киває, відвертається від нас, і ми продовжуємо йти, аж поки крізь дерева не стає видно перила майданчика на даху. Від їхнього вигляду в мене у грудях неначе попустило, і я видихаю, довго й повільно. Хоч би швидше прибути на місце, хоч би швидше сплавити цю коробку зі своїх рук і повернутися до звичних проблем і небезпек.

Ми робимо останній поворот і виходимо на прямий відтинок дороги, що веде до воріт. Карсон махає рукою дівчатам зі стрілецької зміни на даху. Я знаю, що вони зараз повинні відчувати, — страх, який, мабуть, наростає, поки вони рахують, скільки нас є, і перераховують знову.

Без Велч усе зміниться. Той порядок, який ми побудували для себе, був і без того хиткий. А без Велч, яка стояла в його центрі, не залишиться нічого, що зв'язувало б його докупі.

Ми опускаємо ящик на землю, і я відстібаю кільце з ключами від пояса, відділяю залізний від решти. Він морозить мої пальці, шкіра пристає до нього й тягнеться. Я вставляю ключа в шпарину і повертаю, метал клацає — і замок відмикається.

Карсон тримає для нас ворота відчиненими. Ми з Джулією заносимо скриню, ставимо її з іншого боку огорожі. Джулія стогне й потягується, вчорашній синець визирає з-під її сорочки. Я морщуся — він виглядає ще гірше, ніж раніше, — і розминаю занімілі пальці, перш ніж зачинити за собою браму.

— Я просто скажу, щоб вона вийшла сюди, правильно? — Карсон нервово колупає задирку на нігті. Я простягаю руку, злегка беру її за зап'ястя, переборюю інстинктивне здригання від холодного укусу її шкіри.

— Просто скажи їй, що це важливо. І надягни веселий вираз на обличчя, ясно? Це для дівчат. Мовляв, усе гаразд, — я кажу це для себе не менше, ніж для неї.

Вона киває, робить глибокий вдих:

— Усе гаразд.

— Дай п'ять хвилин, і кожен дізнається, що сталося, — бурмоче Джулія, коли Карсон вирушає до будинку.

— Принаймні ми можемо уникнути паніки.

— Це поки що, — Джулія косо зиркає на дівчат зі стрілецької зміни і стає перед ящиком. — Я б сказала, що, як не крути, ми від цього нікуди не дінемося.

Очікування триває лише хвилину чи дві, але нам здається, що довше, кожен порив вітру викликає дрож у моєму тілі. Нарешті вхідні двері з грюкотом відчиняються, і коли я підводжу погляд, до нас прямує директорка школи.

Її волосся вибивається з вузла на потилиці, який вона завжди носить, і я ніколи раніше не бачила, щоб вона була така близька до того, щоб перейти на біг. Жовтаво-коричневі слакси в брудних плямах, наче вона порпалася десь на складі, а один бік її сорочки майже виліз зі штанів. Карсон позаду ледве встигає за нею.

— Що сталося? — запитує директриса. — Де міс Велч?

Я зиркаю на Карсон, щоб підтримати її.

— На пірсі стався нещасний випадок.

— Нещасний випадок? — директриса переводить очі з мене на Джулію. — Говори конкретно.

— Вони передали щось несподіване, — пояснює Джулія. — Велч не дуже добре це сприйняла.

Карсон зіщулюється, а я не можу відігнати від себе спогад про тіло, усе ще тепле під моїми долонями. Проте директриса стоїть незворушно.

— Ви хочете сказати... — починає вона. Але більше нічого не вимовляє.

— Вона наклала на себе руки, — ріжу я правду, мій голос тремтить. — Крові текло так багато, усе трапилося так швидко. Ми нічого не могли зробити. Ми musiли залишити її там.

— Ну, звісно, — ледь чутно проказує директорка. — Musили залишити. — Вона трохи заточується, а потім випростується, твердо стає на ноги. — Дякую, що все мені розповіли. Ідіть у будинок і сортуйте їжу.

— Ну, власне кажучи... — починає Джулія і опускає голову. А директриса втуплюється у наші порожні руки, у сумки, що вільно

звисають у нас із плечей.

— Ви залишили їжу разом із Велч? — запитує вона. — Повертайтеся по неї. Ще є час до заходу сонця.

— Ні, не залишили, — я прочищаю горло. Я мушу це сказати. Це єдина відповідальність, яку я можу на себе взяти. — Вони нічого не прислали.

Директорка якусь мить свердлить мене поглядом, її обличчя немов наелектризоване від здивування:

— Що?

Джулія відступає вбік, щоб показати їй скриню:

— Усе, що вони надіслали, — оце. Це те, що... засмутило Велч.

Директорка підходить і присідає перед ящиком. Я розумію, що в ту ж секунду вона впізнає символ, намальований на кришці. Її щелепа відвисає, а на лобі з'являється глибока зморшка.

Ми чекаємо, щоб вона відкрила скриньку, але вона цього не робить, і Джулія відкашлюється:

— Вона сказала, що це призначене для того...

— Я знаю, для чого воно призначене. — Я очікую, що директорка розповість і нам, але вона швидко встає і обтрушує свої слакси: — Ідіть усередину.

Джулія дивиться на мене розгублено:

— А що ми будемо робити з...

— Я сказала, ідіть всередину, — директриса огорнута якимось мертвотним спокоєм. — Скажіть Тейлор, щоб зайшла до мене. І нікому ні слова. І, Гетті, я візьму в тебе ці ключі.

— Звісно, — я кладу їх на її простягнуту долоню, а потім поспішно відходжу. Джулія рушає відразу за мною. Я смикаю Карсон за рукав, коли ми минаємо її. Ми всі втрьох швидко піднімаємося сходами, проходимо одна за одною крізь подвійні двері.

Ми забули. Принаймні я намагалася. Забули про дівчат, які чекатимуть на нас. Вони скупчилися групами в головній залі, і коли двері за нами зачинилися, усі затихли, легкий гомін і балаканина вщухли. Я пам'ятаю це відчуття. Збудження, голод, що гризе тебе аж до кісток. І страх також. Тривога за те, що одного дня їжі не вистачить.

Що ж, сьогодні ця тривога повністю виправдана.

Я дивлюся на Джулію. Не перекладай цей тягар на мене. Я його не витримаю.

— Їжа на кухні, — оголошує вона. — Доведеться обходитися тим, що в нас є.

Ніхто не рухається. Я не впевнена, що хтось їй вірить. Джулія не дуже славиться своїм почуттям гумору, а з нами вже багато чого траплялося, однак я бачу, як дівчата починають нервово посміхатися. Одна з наймолодших у кутку навіть хихикає, але подруги змушують її замовкнути.

— Ну то що ви стоїте? — вигукує Джулія, її голос звучить різко. — Я вам тут, курва, не офіціантка.

Настає легка метушня, коли дівчата встають і прямують на кухню, щоб, як завжди, узяти їжу для своєї групки. Тільки тепер немає Велч, яка її видавала, і Різ більше не чекає на мене.

Я дістаю з-за пояса пістолета, тицяю його в руки Джулії і йду сходами нагору, до себе в кімнату. Простягаюся на своєму ліжку. Намагаюся не бачити тіло Велч, коли заплющую око.

РОЗДІЛ 19

Вечеря як почалася, так і закінчилася, настає вечір. Здається, ніби минули вже роки з того моменту, як ми з Різ вислизнули за браму, щоб стежити за Велч. Однак пройшов лиш один день. Один день, а все розвалилося ще більше.

От якби Баєтт була тут, постійно думаю я. Вона б знала, як це владнати. Вона б знала, що робити, щоб дати всьому цьому раду. Але вона далі від мене, ніж будь-коли. Велч мертва, відповіді вислизують, і я не можу до них дотягнутися.

Уже пізно. Наближається ранок. Я гадала, може, Різ прокрадеться до кімнати, коли вирішить, що я вже заснула, але нічого такого не трапилося. Лише тиша в коридорах, і звуки з нічних кошмарів, до яких

ми вже звикли — скрик тут, несподіванка там, а за цим усім дівчинка, яка хоче виплакати, щоб нарешті заснути.

А потім ледь чутний на вітрі низький, уривчастий стогін. Він долинає перебивчастими імпульсами, цей звук такий глибокий, що я відчуваю його своїм тілом. Я ніколи не чула нічого подібного. Це й не машина, і не людина. Цей звук іде від дикої природи.

Я встаю, підходжу до вікна. Небокрай уже посірів, і світло набирає сили, але зі свого вікна мені видно лише подвір'я і північне крило будинку. Більше ніхто не переймається. У всьому будинку тихо. Напевно, це просто щось у лісі. А може, це я собі нафантазувала.

Але ні. За хвилину звук повторюється. Чіткіший, довший, з відлунням, з паузами всередині.

Хтось інший уже мав би також його почути, тому я прямую до дверей і виходжу в коридор. Моєму оку потрібно трохи часу, щоб адаптуватися, і спершу я думаю, що я одна. А потім далі по коридору бачу Різ, волосся якої створює дивні тіні.

— Агов, — гукаю я. Я не бачила її, відколи ми розійшлися. Судячи з вигляду, з нею все гаразд.

Різ не відповідає. Її голова схилена набік, а коли я розтуляю рота, щоб сказати щось іще, вона піднімає руку. Різ зняла пов'язку, проте з блідості її шкіри можна сказати, що їй усе ще боляче.

І саме тоді ми чуємо це втретє. На цей раз звук досить гучний, щоб я могла розчути, як він переходить у глухе гарчання. Хоч би який це звір, він близько.

— Може, нам покликати директрису? — запитую я.

Різ не хоче зиратися зі мною, але її голос звучить нормально, коли вона відповідає:

— Не впевнена.

Ми не бачили директрису з того часу, як Джулія, Карсон і я повернулися. Вона, мабуть, розбирається з тим, що в циліндрі, переживає втрату Велч.

Кет висуває голову зі своєї кімнати в кінці коридору, Ліндсі ховається в тіні за нею:

— Привіт, дівчата. Ви теж це чули?

— Так, — підтверджую я.

— Що це? — вона тре спросоння очі. — Хтось щось чув від стрілецької зміни?

Я проходжу далі коридором:

— Наразі нічого.

— Якась тварина. Я так гадаю, — каже Різ і різко змовкає, вона киває в бік антресолі, звідки відкривається вигляд на головну залу: — Ходімо подивимось.

Ми йдемо разом, Кет і Різ попереду, я й Ліндсі позаду. Ліндсі спостерігає за мною, я це відчуваю — вона, мабуть, розуміє, що щось не так, адже Різ спить окремо в самому кінці коридору, але, на щастя, нічого не розпитує. Не думаю, що я змогла б це витримати.

Ми перетинаємо антресоль і спускаємось сходами. На варті біля дверей стоїть Елі.

— Привіт, — гукає вона, коли бачить, як ми наближаємось, на її обличчі полегшення. — Що це за звуки?

— Ми якраз збираємось піти подивитися, — відповідає Різ. — Звуки долинають іззовні, з того боку, — вона вказує на південний коридор, де на розі розташований кабінет директорки. — Хочеш піти з нами?

— Ні, — не роздумуючи, відказує Елі. — Я піднімуся на дах, перевірю, що там зі стрілецькою зміною. — Вона поспішає вгору сходами, залишаючи нас самих у головному холі.

Ми прямуємо до подвійних дверей, Кет і Ліндсі відступають назад, чекаючи, щоб Різ їх відчинила, вони покладаються на неї так, як це роблять усі дівчата, — навпіл зі страхом і благоговінням. Але Різ не може, принаймні не з таким плечем.

— Давайте я, — приходжу на допомогу. Обома руками відчиняю одну стулку. Дивлюся на Різ, сподіваючись хоч на щось. На якусь посмішку. На погляд. Але вона просто прослизає надвір, відвернувши голову. Кет і Ліндсі виходять за нею, а я перевіряю, щоб двері залишалися незамкненими, і вискакую слідом за ними.

Ми скупчуємось на ганку, застібаємо куртки, бо холод прокрадається в наші тіла. Повітря важке, у ньому відчувається така напруга, ніби ось-ось гряне буря. Воно пряне і гостре, і я вдихаю його, дивлюся на

чисте небо і розсипи зірок. На мить ми всі завмираємо, чути, як хтось із нас тихо зітхає. А потім воно знову лунає. Знову цей звук, стогін, від якого кидає в дрож. Він долинає з боку загорожі.

Я вдивляюся в ніч і прямую вниз по доріжці, інші дівчата за мною. Ми вже мали б його бачити. Судячи зі звуку, це велика тварина. Її буде важко не помітити, навіть крізь дерева.

Широка, рівна смуга інею, яку перетинає доріжка з плитняку. Огорожа стоїть міцно, а понад деревами, понад усім — перший натяк на схід сонця. Але є ще щось, щось темне, що рухається біля воріт, і я не можу як слід виокремити його з-поміж усього іншого. Я кліпаю, відводжу погляд і знову фокусую його, і Кет ахає, а Ліндсі вигукує:

— От чорт, — враз усі обриси набувають чіткості.

Чорне, блискуче хутро. Величезний, такий же заввишки, стоячи на чотирьох лапах, як я, з могутніми плечима і низько опущеною головою. Ведмідь. Той, що я бачила під час першого походу з баркасною командою, той, якого я чула в лісі, коли ми залишили тіло Велч. Тільки тепер він по цей бік огорожі.

Він знову стогне, і ми тулимося одна до одної, щосили намагаючись не рухатися, а зимове повітря відносить із наших уст уривчасті подихи.

— Якого біса так довго тягне стрілецька зміна? — шепоче Кет. — І як він проліз через огорожу?

— А он там, — каже Ліндсі, показуючи в темряву. — Он як.

Страх спалахує в моєму нутрі, але я вже розумію, у чім річ. І не помиляюся. Позаду ведмеда, поглинутого темрявою, — ворота, розчахнуті навстіж.

Мені слід було б бути уважнішою. Треба було перевірити. Але я повернулася з баркасного походу і просто зачинила ворота, потягнувши їх за собою. Велч, і циліндр, і безсонна ніч напередодні, але це не повинно було вплинути на мене. Як я могла наразити нас на таку небезпеку? Як я могла бути такою дурепою?

Це все я накоїла. Через мене всьому кінець. Мені шкода, проказую я подумки, мені дуже шкода.

Ведмідь уже ближче, на своїх чотирьох лапах, опутивши носа до землі, він перевальцем підбирається до будинку. Час від часу голосно чмихає і хапає повітря, глухе клацання його щелепи розноситься понад галявиною. Я бачу, як нашорошуються його вуха, бачу клапті шкіри, здерті до сирого м'яса по всьому хребту.

Крик із даху, а потім постріл. Куля пролітає над нашими головами, б'є в камінь перед входом, і ведмідь відступає назад. Я зойкаю від несподіванки. Чиясь рука затискає мені рота, але вже запізно.

Ведмідь піднімає голову, повертає її і дивиться прямо на мене. Я приглушено скрикую. Половина його морди оголена до кісток.

Здіймайте побільше шуму, казав нам містер Гаркер. Будьте агресивні. Але це токс, і я не думаю, що ці правила й досі чинні.

— Постріл його не відлякав, — каже Різ. — Але стрілецька зміна все ще може пристрелити його.

Поруч зі мною тремтить Ліндсі. Моє тіло, притиснуте до інших дівчат, схоже на дріт під напругою. Вона така сильна, що може розірвати мене навпіл, моє серце калатає.

— Дай їм ще один шанс, — шепочу я.

Іще один постріл, і ведмідь реве. Мені здається, що, можливо, вони влучили в нього, але він все одно наближається до нас.

— Будемо відходити назад, — командує Різ, її голос рівний і низький. — Повільно, на рахунок три.

Я хапаю Кет за руку, коли Різ починає рахувати. Ми всі стиснуті разом, і я відчуваю, як хтось здригається, коли ведмідь пирхає і переносить свою вагу з одного боку на інший. До будинку недалеко, але якщо ми побіжимо, він обов'язково схопить принаймні одну з нас.

Наш перший крок відводить нас назад на стільки, щоб я не відчувала гарячого смороду його дихання. Він утуплює в нас очі, і я намагаюся не кліпати, намагаюся не втрачати зорового контакту, але моє сліпе око болить, це від напруги й темряви, і я дуже, дуже втопилася.

— І ще раз, — командує Різ. Разом, ще один крок. Нерви пульсують, кулаки стиснуті.

На секунду западає тиша, і я відчуваю, як розслабляються мої плечі. А потім гарчання стрясає землю, таке гучне, що пронизує мене до

самих кісток.

— Ну що ж, — промовляє Різ. — Пора тікати.

Кет реагує першою, відривається від нас і кидається бігти. Я падаю на руки й коліна, грязюка забруднює мої долоні, холод шкребе й дере шкіру. Тінь згущується, а коли я підводжу голову, він наближається, виблискуючи кісткою, з роззявленим і слинявим ротом. Мною оволодіває спокій. Усе, що в мене є, — це ніж, заткнутий за пояс, від нього буде небагато користі в такій сутичці, але я можу виграти час для інших. Я та, хто впустила його всередину. І я помру, намагаючись його зупинити.

Але Різ своєю срібною рукою підхоплює мене під пахву і ставить на ноги, її погляд дикий, щоки горять рум'янцем.

— Бігом.

Ноги гупають, вітер хлеще мене по обличчю, кров пульсує, і я чую його — ведмедя, його лапи стрясають землю, коли він кидається бігти за нами. Постріл рушниці, але дівчата промахуються в темряві, і я не можу озирнутися, не можу озирнутися. Кет чекає біля дверей, Ліндсі прямо переді мною. Я обганяю її і виходжу на фінішну пряму. Кожний подих дається дедалі важче, холод вражає мої легені.

— Хутчіше! — кричить Кет. Різ досягає дверей і зникає всередині. Кет тягнеться до мене, і я втрачаю контроль над своїми кінцівками, я збиваюся з кроку і вриваюся в неї, а вона вже заштовхує мене в головну залу.

— Давай, Ліндсі, — кличе вона. А Ліндсі ж була зразу за мною, я присягаюся, проте я чую її крик, а потім зойк, надломлений і хрипкий. Цей звук пробігає уздовж мого хребта, моторошний і дряпучий. Не думаю, що коли-небудь забуду його.

Кет зачиняє входні двері, а Різ возиться із замком, накладає засув. І усе це накриває чавкання, гарчання і хрускіт кісток. Ліндсі зойкнула тільки один раз, і все.

— Ти як? — запитую я в Кет.

На її обличчі не залишилося жодного кольору, її очі горять, але вона киває. Стоїчна і сильна, саме такими вчать бути дочок ВМС:

— Поки що.

Ми чекаємо — слава Богу, у цьому приміщенні немає вікон — і молимося, щоб ведмідь не спробував виламати двері. Замок міцний, але проти такого звіра довго не протримається.

— Ходімо, — каже Різ, — поки ми ще можемо. Треба попередити директрису.

Елі стрімко збігає сходами, а двоє дівчат зі стрілецької зміни — за нею по п'ятах.

— Чорт, — вигукує вона, — а де Ліндсі?

— Де Ліндсі? — Кет проштовхується повз Елі і хапає найближчу дівчину зі стрілецької вахти. Це Лорен, та, що зайняла моє місце. — Де ти була?

— Мені шкода, — починає Лорен, затинаючись, але інша дівчина, Клер, стає між нею і Кет.

— Це не її провина, — вона сковтує слину, рум'янець на її щоках видно навіть за тьмяного світла. — Ми вартували по черзі, і черга була моя. Я заснула.

Кет відпускає куртку Лорен:

— Ти заснула?

Клер не дивиться на неї:

— Це сталося випадково.

— Скажи це Ліндсі, — гарчить Кет.

На виході з північного коридору з'являється світло, і до зали, опустивши голову, поспіхом входить директорка. Я не можу придумати жодного місця в тій частині будинку, де вона могла б тримати циліндр, але вона знає будинок краще за мене.

— Пробачте, — каже Різ, і директриса здригається. Дивиться на нас широко розплющеними очима.

— Дівчата. Що відбувається?

Різ про все розповідає. Про звук, який ми чули, про ведмедя, який прорвався на територію. Вона не згадує про Ліндсі, не згадує про те, що стрілецька зміна заснула. Це вже не має значення.

Рот директриси розтуляється і стуляється, на язиці червоно спалахує виразка, вона прочищає горло:

— Як він сюди потрапив?

Це я, завжди я доводжу цю школу до катастрофи. Різ розлючена, і я знаю, що вона подумує, чи не розповісти директрисі мою половину правди. Я не буду опиратися: якщо вона це зробить, то, значить, я цього заслуговую. Але Різ хитає головою:

— Ми не знаємо.

— Гаразд, — бурмоче директорка, більше самій собі, ніж комусь із нас. — Гаразд, гаразд. — А потім вона зиркає на мене, на Різ і зникає у своєму кабінеті.

— Прокляття, — лається Різ. — Що нам тепер робити?

РОЗДІЛ 20

Що ми робимо, то це будимо всіх дівчат. Будинок сам по собі не захистить нас від ведмедя, і це лише питання часу, коли він прорветься всередину. Занадто багато дверей, і вікна в їдальні, вони такі високі й тягнуться вздовж усієї стіни, але ми можемо принаймні залишатися живими якомога довше.

Ми з Кет піднімаємося сходами, обходимо в коридорі кімнату за кімнатою, стукаємо у двері й витягаємо зі сну найменших дівчаток. Джулія і Карсон без зайвих спонукань починають збирати інших у групи і відправляти їх униз. Запалюються свічки, і дівчатка починають стікатися до головної зали, із затуманеними очима та насупленими бровами.

Однак без Велч нам потрібен хтось, хто візьме на себе відповідальність. Не Різ, але хтось, кого найменші дівчатка не бояться. Хтось як Тейлор.

Я не впевнена, де саме міститься її спальня, але знаю, що деякі дівчата з її класу сплять у кінці коридору, відокремлені від решти кількома порожніми кімнатами.

Оця раніше належала Емілі та Крістін, а та — Мері. Я проходжу повз них, намагаючись не звертати уваги на гомін, що все гучніше долинає з головної зали, де вже зібралися майже всі дівчата.

Нарешті за кілька дверей до спальні Мони я знаходжу кімнату, в якій блимає світло й чутно шарудіння. Я стукаю, відступаю назад, і Тейлор різко розчахує двері, її волосся скуйовджене, вона закінчує натягувати сорочку. На її грудній клітці я бачу прирослу м'язову стрічку завширшки з мій великий палець, яка збігає вниз і зникає за поясом її джинсів. Блідо-блакитна, хвиляста, майже переплетена, як коса, вона пульсує, наче жива.

— Достатньо надивилася? — запитує Тейлор.

Я швидко відводжу погляд. Це щось типу вени?

— Вибач. Я не хотіла...

— Що трапилося?

Я прочищаю горло:

— Просто... ти потрібна нам унизу, у залі. — Я розповідаю їй про браму й ведмедя і бачу, як вона біліє.

— Де директорка? — відразу ж цікавиться вона.

— Пішла до свого кабінету, але я...

Вона проштовхується в коридор, одним зі своїх широких плечей штурхаючи мене. Я відчуваю, як мене попускає, коли біжу слідом за нею на антресоль. Якщо вона буде головна, то ми справимося. Вона знатиме, що робити.

Ми спускаємося сходами, обганяючи кількох останніх, запізнілих дівчат, і приєднуємося до решти в головній залі. Я перехоплюю погляд Різ, помічаю, як полегкість розливається по її обличчю, коли Тейлор продирається крізь натовп. Але я зарано радію. Точно так, як і директорка, Тейлор не звертає уваги на натовп дівчат і переходить на біг у напрямку її кабінету.

— Нічого страшного, — озивається Кет, зупиняючись поруч зі мною. — Ми самі із цим упораємося.

Ми вирішуємо, що перше і найважливіше — це укріпити вхідні двері. Клер та Елі ведуть групу дівчат до класних кімнат, щоб витягти звідти ті парти й стільці, які ще залишилися, й усе, що можна використати для будівництва барикади. Джулія і Карсон мчать на кухню у пошуках інструментів, щоб від'єднати обідні столи, прикручені болтами до підлоги. Навіть Лендрі долучається до справи,

вона з кількома молодшими дівчатами обходить спальні, щоб відірвати драбинки від двоярусних ліжок.

А я, я приросла до землі, стою посеред зали і не можу зрушити з місця. Півтора року ми жили в максимальній безпеці, яку тільки можна було забезпечити. Огорожа, регулярні постачі. Велч і директриса, які тримали нас усіх разом. Цілих півтора року, але я все це зруйнувала протягом тижня.

Сара і Лорен тягнуть до вхідних дверей дивани. Кет стоїть біля мене, вона явно прибита тим, що поряд із нею більше немає Ліндсі, і, здається, я помічаю, як Джулія в їдальні бореться з болтами, якими прикручені довгі столи. Я рушаю туди, але не встигаю далеко відійти, як у коридорі грюкають двері і з кабінету швидко виходить директриса, а за нею по п'ятах Тейлор.

Перша виглядає краще, ніж біля воріт. Одяг розгладжений — чіткі лінії та свіжі складки, наче в неї десь захована праска, — волосся зібране на потилиці в акуратний сивий пучок.

— Устати, — командує вона, двічі плескаючи в долоні. — Усім устати.

Пауза, уся зала завмирає. Ми не звикли до неї такої — зазвичай вона відсторонена, дистанційована, її слова замість неї виголошує Велч. Проте, гадаю, це вже не варіант.

— Що таке? Ану, швидко, — гиркає директриса, і ми схоплюємося на ноги. Вона прокладає собі дорогу крізь нашу юрму й піднімається на середину сходів, де ми можемо добре її бачити. — Гаразд, а тепер усі вишикуйтеся рядками. За класами, прошу, і за прізвищами.

Це займає певний час, тому що ми вже давно не розділялися ось так, на сім рядів. Раніше в кожній шерензі було по чотирнадцять-п'ятнадцять дівчат, але тепер може здатися, наче деякі з них ніколи й не існували, і раніше ми починали з одинадцятилітніх, а тепер наймолодшим із нас тринадцять. Багато дівчат справді перетворилося на привидів, а шеренги стали короткими і рваними, і саме тому ми більше так не шикуємося, бо це занадто боляче.

Моє прізвище Чапін, тож я остання, першою стоїть Різ. За нею Дара Кендрік, Кет Ляо, Лорен Портер і Сара Росс. Я не можу не дивитися на порожнє місце на початку шеренги, де мала б стояти Баєтт.

— Дякую, — каже директорка, коли ми закінчуємо тасуватися й займаємо свої місця. — Як ви всі, мабуть, уже знаєте, — і я чую, як у її голосі з'являється тріщина, — сьогодні рано-вранці в нашій огорожі стався прорив. Тому нікому не дозволено виходити на територію до подальшого розпорядження.

Я заплющую своє око. Я повинна звикнути до цього, до почуття провини, що нуртує всередині мене. Не думаю, що воно коли-небудь зникне.

— Щоб пропрацювати нашу готовність до надзвичайних ситуацій, — продовжує вона, — сьогодні вранці ми проведемо навчання з безпеки. Прошу йти за мною.

Це доволі дивно. Справді дивно. Але ми йдемо слідом за нею північним коридором, повз класні кімнати та кабінети викладачів, повертаємо за ріг і прямуємо аж до музичної зали. Вона велика, з високими стелями і без вікон, з вбудованими вздовж однієї стіни підмостками. Ми знову вишиковуємося в наші лінії на широкій порожній підлозі.

Раніше тут стояли пюпітри та піаніно. У деяких дівчат були скрипки, які вони привезли з дому. Але все це вже давно зникло. Залишився лише вчительський стіл, прикручений до підлоги в чільній частині приміщення. Поруч зі мною дрижить Кет. Тут холодно, сюди ніколи не потрапляє сонце.

Коли ми всі заходимо всередину, директриса лічить нас, а потім ще раз перелічує. Я чекаю на її пояснення, але вона стоїть перед нами, беззвучно ворущачи губами, і якби я не знала її краще, то подумала б, що вона тремтить. А потім директорка киває Тейлор, і та виходить на один крок із шеренги.

Мій шлунок стискається. Я мусила б знати. Я мала б це передбачити. Це вона несла Мону до будинку Гаркера. Я гадала, що вона наша, але це не так.

Вона їхня.

— Візьми її, — наказує директриса.

Тейлор рушає в напрямку до мене, і це маю бути я, це маю бути я — вони знають, що я порушила карантин. Директриса це, мабуть, з'ясувала. Але Тейлор проходить повз мене, її очі прикуті до когось іншого.

— Стривай, — озиваюся я, але це все, що встигаю сказати, бо Тейлор підходить до Різ, обмотує її косу навколо свого кулака і валить її на землю. Різ кричить, але Тейлор перевертає її на живіт, заламує їй руки за спину, викручуючи і її поранене плече, Різ вигукує щось, що схоже на моє ім'я.

Хтось верещить, а я проштовхуюся повз Кет, намагаючись дістатися до Різ крізь переляканий натовп, тимчасом як Тейлор завдає Різ удару в потилицю. Я бачу, як та обм'якає, як розливається свіжа кров, як її повіки тремтять. Перш ніж я встигаю моргнути, Тейлор перекидає Різ через плече і прямує до дверей. Що, чорт забирай, відбувається? Куди вони її тягнуть?

— Гей, — гукаю я і, похитуючись, поспішаю за ними. Я вже майже наздоганяю Тейлор, коли хтось хапає мене за комір і смикає назад, жбурляючи на підлогу. Директриса стоїть наді мною, її обриси розмиті, бо мій зір то розпливається, то проясняється.

А потім вони виходять з приміщення, директорка зачиняє за собою двері. Я намагаюся звестися на ноги, смикаю за ручку, але чую, як з лунким клацанням замикається замок.

— Різ! — горлаю я. — Різ! — Однак вони швидко віддаляються коридором. Звуки поступово стихають. Чому вони забрали її? Що вони з нею роблять?

Джулія підходить до мене, на її обличчі тривога:

— Що відбувається?

— Я не знаю. Я не знаю, чорт, я...

Раптом над нами чути шипіння, і з бризками вмикається протипожежна спринклерна система.

Це щось схоже на легкий серпанок, дрібний і липкий. Я вдивляюся в нього, відчуваючи, як моє волосся важчає від вологи. Вона занадто густа, щоб бути просто водою, запах занадто різкий, занадто хімічний.

Що це в біса таке?

А втім я знаю. Це те, що було в тому циліндрі. Карсон, Джулія і я, ми принесли його сюди у своїх руках. Ми підписали свій власний смертний вирок, поклали свої голови на плаху і вручили директрисі сокиру.

Навколо мене дівчата накривають голови куртками, а серпанок згущається до імли, здіймається гомін. Хтось починає кашляти, стає дедалі важче бачити, важче думати. Краплі липнуть до моїх вій, розсіюючи світло, і я проводжу руками по обличчю. Мої долоні стають липкими, блідий, хворобливий відтінок моєї шкіри приглушується і згладжується під шаром густої речовини. У легенях тисне, вони ніби набиті ватою, і що глибше я вдихаю, то менше повітря отримую.

Нам треба забиратися звідси. Треба забиратися звідси *негайно*.

Двері зовсім нові, поставлені кілька років тому, з великим квадратом скла, вмонтованим у них і затканим захисним дротом. Я знаю, що директорка замкнула їх на ключ, але все одно пробую повернути ручку. Налягаю на неї всім тілом, проте вона не піддається.

— Ось, — каже Джулія, — мій ніж. — Я відходжу вбік, а вона присідає перед дверима, дістає з-за пояса ніж і встромляє його в замкову шпарину на ручці, намагаючись повернути її.

І тут настає паніка, атмосфера наелектризована. Не тільки в нас, але й усюди, і це затягає нас у хаос. Я ледве можу думати через репет, ледве можу бачити крізь туман. Я натягую сорочку на рот і дихаю через неї. Спочатку це допомагає. Я відчуваю, що в голові прояснюється, думки з гудінням повертаються назад, але цього спрею занадто багато, він усе ще періщить із розбризкувачів, і йому нікуди діватися, окрім як усередину нас.

І тоді падає перша з нас. Швидко, минає лише секунда і на підлозі лежить ще одна, вигнута під якимось неприродним кутом, з розплющеними очима, що втупилися в порожнечу.

— О Боже, — шепоче Кет і теж непритомніє.

— Джуліє, — гукаю я, — тобі треба поспішити.

Сара схиляється над Кет, трясє її за плечі. В іншому кінці приміщення хтось невисокий і худий, мов тріска, лежить на руках у

Лендрі. Хтось плаче, хтось кричить, і якщо ми залишимося тут довше, нікого з нас не залишиться.

— Це не працює, — констатую я. Моє дихання надто коротке, надто неглибоке. — Може, розбити скло?

Джулія підводиться, геть знесилена:

— Чим?

І вона має рацію. Тут немає нічого, навіть пюпітра, а захисний дріт на шибці порве руку будь-кому, хто наважиться її розбити. Проте схоже, що це єдина можливість, яка в нас залишилася. Моя голова затуманюється, перед очима все пливе. Я скоро втрачу свідомість. Треба діяти негайно.

Я скидаю куртку і обмотую її навколо лівої руки, міцно стискаю тканину в кулаці. Я знаю, що це буде боляче, але туман вже обпікає мої легені, тож зараз або ніколи.

Я б'ю по склу, б'ю сильно, раз, і два, і ще раз.

Шибка розлітається. Секунду після цього я нічого не відчуваю, лише холодний потік свіжого повітря, а потім в моїй руці вибухає біль, пронизує всю мене, і збиває мене на коліна. Я падаю вперед на двері, просовую іншу руку в пролом у шибці й намагаюся замкнути замок. Метал повертається, затиснутий моїми слизькими пальцями, і мені здається, що мене зараз знудить.

Я налягаю на ручку. Світ навколо шалено гойдається. Двері розчахуються, а наді мною сіра порожнеча, що переливається й розпливається. Я більше не відчуваю своєї руки, я заплющую очі й сповзаю долі.

— Гей, гей. Давай, прокидайся.

Я із зусиллям приходжу до тями. Джулія стоїть наді мною навколішки.

— Вийшло? — хриплю я.

— Усе гаразд, — заспокоює вона. — Повітря очищається. Ось, підніми руку. Гадаю, тобі слід тримати її вище. У тебе сильна кровотеча.

Вона піднімає мою покалічену руку за лікоть і стягує з неї куртку. Відчуття таке, ніби з мене здирають шкіру, але це нічого страшного,

просто ще трохи більше болю, якого мені й так вистачає.

Чіткість зору повертається, і я починаю бачити, що діється навколо в кімнаті. Усі дівчата долі на підлозі, лежать розпластані там, де впали. Ми з Джулією біля дверей, інші розкидані по всій залі. Кожна з нас без винятку, деякі приходять до тями швидше, ніж інші, і починають ворухитися, але в усіх в очах та сама туманна порожнеча.

— Геть, — хриплю я. — Нам треба вибратися з цієї кімнати.

Поволі спринклери перестають розбризкувати отруту, і Джулія допомагає мені притиснути руку до грудей, коли я спинаюся на ноги. Уламки скла, підлога в чорно-білі квадрати заляпана кров'ю. Я дивлюся, як дівчата, що залишилися живі, тягнуть повз мене тіла до коридору, і, хитаючись, іду за ними.

Як могла директорка так із нами вчинити? Після цих років, що ми були разом, після всього, що ми пережили, як вона могла зрадити нас тепер?

РОЗДІЛ 21

Шістнадцять загиблих. Ми підбиваємо підсумки в головній залі, подалі від залишків газу, Джулія перев'язує мені руку смужками тканини, вирваними з жакета мертвої дівчинки. Здебільшого це наші найменші, з наймолодшого класу залишилася тільки Еммі, але померла й Дара з мого класу, і троє дівчат на рік старших. Ми кладемо їхні тіла в ряд і закриваємо їм очі.

Коли ми закінчили, усі змовкли, лише звук приглушеного плачу порушує тишу. Нас залишилося близько сорока, і ми відчуваємо себе такими маленькими. Я бачу Еммі, яка сидить біля тіл дівчаток-одноліток і обережно розчісує їхнє волосся пальцями, і моє серце стискається в грудях.

— Це директорка, — порушує тишу Кет, її голос зривається. — Вона зробила це з нами. Ми не можемо дозволити їй уникнути покарання за вбивство наших подруг. За спробу вбити всіх нас.

— І що ми тут можемо зробити? — запитує Лорен, і я дивлюся туди, де вона стоїть біля тіла своєї подруги Сари.

— Вона втекла.

— Я можу знайти її, — озиваюся я, ігноруючи біль, що пульсує в пораненій руці. Я мушу. Бо якщо я знайду її, то знайду й Різ. Різ залежить від мене.

— І що тоді? — Лорен глухо сміється. — Ми вб'ємо її?

— Так, — підтверджує Кет. — Саме так ми і зробимо.

Чутно схвальний гомін, спочатку тихий, а потім дедалі гучніший, але Лорен хитає головою:

— Там надворі усе ще гуляє ведмідь. Ворота відчинені. Цьому будинку кінець, як і нам. Хіба не про це ми повинні турбуватися?

Кет починає кричати на неї, і відлуння котиться по залі. Я дивлюся на Джулію, яка не зронила ні слова. Вона обіймає Карсон, голова якої спочиває на її плечі. У Джулії є своя дівчина. А в мене відібрали обох.

— Гей, — тихо запитую я. — Що нам тепер робити?

Джулія дивиться на Кет і Лорен, які все ще сперечаються, а потім знову на мене.

— Іди й знайди Різ. У неї не так багато часу.

Я вдячно усміхаюся, тисну її руку своєю здоровою рукою, а потім повільно відступаю, задкуючи до дверей. Коли пересвідчуюся, що ніхто не звертає на мене уваги, вислизаю із зали й опиняюся в коридорі. Потім непевною ходою повертаюся до головної зали, моя голова ще не прояснилася від туману. Ліва рука пульсує в такт із серцем, кров усе ще просочується крізь перев'язку, і я знаю, що вона більше ніколи не буде згинатися і розгинатися так, як це було раніше.

За вікнами яскравий день, сповнений сонця, і якщо я прислухаюся, то можу почути ведмедя, який уривчасто дихає прямо за дверима. Мабуть, він покінчив із тілом Ліндсі. А тепер прийшов по решту нас.

Є лише кілька достатньо безпечних місць, де директорка може утримувати Різ. Одне з них — її кабінет, але я й звідси бачу, що двері відчинені навстіж, тож не завдаю собі клопоту перевіряти. Просто поспішаю на другий поверх, кожен крок упевненіший за попередній.

Директриса намагалася розправитися зі мною, але не змогла — і я також не дозволю їй розправитися з Різ.

Ну ось, двері сходів до ізолятора. Вони прочинені, злегка погойдуються, ніби хтось щойно в них пройшов. Але я не чую нікого на третьому поверсі. Може, Тейлор і директриса зачалися там, готові замкнути мене так само, як Різ. А втім це нічого не міняє, мені ніколи складати плани. Мені не залишається іншого вибору. Я починаю підніматися сходами, важко спираючись на стіну, бо біль у руці посилюється.

В ізоляторі темно, зачинені двері блокують ранкове сонце. Востаннє, коли була тут, я шукала Бастт, і мені здавалося, що ніколи не знайду відповіді на свої питання. А тепер вони в мене є: я знаю, що вони забрали її з острова, і я знаю, що Велч була в усе це замішана, — і це позбавило мене волі до боротьби. Мені більше не потрібна правда. Я просто хочу жити.

У вузькому коридорі ніде сховатися. Здається, крім мене, тут нагорі нікого нема. Я шкандибаю від дверей до дверей, прислухаючись до всього, до будь-чого. Аж ось і останні двері в коридорі, це та кімната, де я знайшла голку з ниткою Бастт.

Двері замкнуті на засуви, і зсередини долинає приглушений звук, схожий на рипіння матраца. Різ.

Заспокойся, кажу я собі. Якщо вона там, то може бути й хтось інший. Я лягаю на підлогу, опустивши ліве око на рівень землі. Я дивлюся з-під дверей крізь щілину завширшки, можливо, з дюйм чи два. Бачу ніжки дитячого ліжка і щось схоже на табуретку, присунуту до нього. Нема ні директриси, ні Тейлор.

Я починаю зверху, відмикаю засуви один за одним. Вони входять глибоко в стіну, а що я працюю лише правою рукою, мені необхідна вся моя сила, щоб відсунути їх назад. Я щойно закінчила з першим, коли вловлюю звук. Тихий, ледь чутний.

— Гетті?

Я притискаюся лобом до дверей. Це справді вона:

— Привіт. З тобою все гаразд?

Кілька секунд тиші, а потім:

— Здається, так.

— Що вони з тобою зробили? Для чого ти була їм потрібна?

— Вони хотіли... — відповідає Різ, затинаючись, і, судячи з голосу, вона ще не отямилася. — Їм потрібно було вибратися з острова.

Запаморочення від удару по голові, який вона дістала в музичній кімнаті, мабуть, і досі повністю не пройшло, і говорить Різ якось дивно, ніби вона не повністю тут присутня. Я смикаю за наступний засув, але він ледве зрушує з місця.

— Стривай, — підбадьорюю її я. — Я тебе витягну.

Чути, як Різ переводить дух, я очікую, що вона зараз щось скаже, як раптом хтось, хтось, а не Різ, вимовляє моє ім'я в кінці коридору. Тейлор.

Я повільно обертаюся. Обриси її обличчя важко розрізнити в темряві коридору, але он вона стоїть. Дивиться на мене.

— Назад, — гаркає вона. — Відійди геть від дверей.

— Тейлор?

Вона робить кілька кроків до мене, і тепер я можу бачити її обличчя, можу бачити впертий виступ її підборіддя і ніж на поясі. Я повертаюся до неї повністю, щоб їй добре було видно імпровізовану пов'язку на моїй руці. Якщо вона вважатиме, що я не становлю загрози, можливо, я знайду вихід із ситуації.

— Я просто хотіла поговорити з нею, — брешу я. — Просто переконатися, що з нею все гаразд.

— Я тобі не вірю, — голос Тейлор рівний, суворий. — Я сказала, відійди від дверей.

— Із нею все гаразд? Можеш мені хоча б це сказати?

— Відійди. Негайно.

Тейлор була одна з нас. Хай там що, їй повинно бути хоча б трошки не все одно. Якщо я продовжуватиму тиснути, можливо, вона дасть слабину. Можливо, я здобуду собі ще один шанс:

— Що ви з нею зробили? Навіщо вона була вам потрібна? Скажи мені це, і я піду геть. Ми можемо зробити вигляд, що мене тут ніколи не було.

Тейлор хитає головою:

— Ти ж знаєш, я не можу дозволити тобі піти, Гетті.

Я надягаю свою найкращу усмішку:

— Звісно ж, можеш. Ти можеш робити що захочеш.

— Безперечно, що можу, — вона наближається ще на один крок. — Ми з директрисою збираємося втекти з цього сраного острова. А якщо хтось і знає, як це зробити, то це твоя подруга.

Я пригадую, що Тейлор сказала в будинку Гаркера тієї ночі. Як вона заявила, що пішла з баркасної команди, тому що ми заслуговуємо на краще. Яка дурня. Ось чому вона насправді це зробила, ось чому оглушила Різ, чому залишила нас у тій кімнаті помирати. Щоб утекти.

— Ти справді гадаєш, що вони отак просто дозволять вам виїхати звідси? ВМС і ЦКПЗ? — Вона ж не може бути такою наївною. Я була, і погляньте-но, що з того вийшло.

Тейлор знизує плечима:

— Байдуже. Ми не збираємося тут залишатися.

— А що ж буде з усіма нами?

— Мене вже нудить від цього запитання, — гарчить Тейлор. — А що буде зі мною, га? Що буде зі мною?

Я не в змозі сперечатися, не в змозі переступити через почуття провини, що сидить глибоко в мені.

— Слухай, ти ж не можеш просто так убити мене, — белькочу я натомість. Тейлор глузливо кривиться, але я усміхаюся так, як це зробила б Баєтт: — Ти хочеш знайти шлях, як вибратися з острова. Тож ходи зі мною — ми знайдемо його разом.

Ще один крок ближче.

— Ти все брешеш, — відказує Тейлор.

— Ні, ні, не брешу. Чесне слово. — Але Тейлор уже не слухає мене і тягнеться до ножа, заткнутого за пояс.

— Сховай його. Припини, не треба цього робити, — цокочу я, але солодкі слова вже розсипаються, не тримаючись купи. Моя рука тремтить, коли я виставляю її, намагаючись захиститися від нападниці.

— Ні, треба.

Я маю негайно тікати. Але вона перегородила шлях, і мені нікуди подітися, Тейлор робить випад, щоб схопити мене.

РОЗДІЛ 22

Стрімко, так стрімко, що все зливається. Я бачу, як вона тягнеться до мене, бачу світлу пляму її руки і світлу пляму ножа і не знаю, де що, тому перехоплюю те, що ближче, і відштовхую інше. Щосили наступаю їй на ногу.

Тейлор з розгону заїжджає мені ліктем у ніс, і я, заточившись, упираюся спиною в стіну, біль спалахує в пораненій руці, в око лізе волосся, кров наповнює рот і розтікається повсюди, розмазується по щоках, потрапляє у вуха.

Її ніж опиняється між нами, і я притягаю її ближче, притискаю лезо до себе, щоб вона не могла ним скористатися, а вона намагається розвернути його, намагається черкнути ним по мені, намагається розпанахати каньйон у моїх грудях, тож я, — і це не займає багато часу, — я просто нахиляюся і штовхаю — і ніж легко входить у її тіло. Так, ніби вона чекала цього.

— О Боже, — зойкаю я. — О Боже.

Вона зісковзує з ножа. Вона падає. Ніж теж.

З неї ллється на всі боки, і я не знаю, як цьому зарадити.

— Гетті.

Я не знаю, чи можна це якось зупинити. Повіки Тейлор тріпочуть. Вона хапає ротом повітря, задихається, вона смикається і здригається, однією рукою нишпорить по порожній підлозі, друга притиснута до ребер. І Тейлор — це Велч, а Велч — це містер Гаркер, і все постійно повторюється знову і знову.

Голос з-за моєї спини, звідкись з іншого місця:

— Гетті. Гетті.

Я не можу поворухнутися. Я не можу дихати. Кров ось-ось досягне носків моїх черевиків. Можливо, якщо я стоятиму тут досить довго, вона просочиться крізь шви та шкарпетки і торкнеться моєї шкіри. Цю пляму я ніколи не зможу відмити.

— Ну давай же, відчиняй двері, — гукає Різ.

Різ.

Мій черевик хлюпає, коли я витягаю його з калюжі крові й переступаю через ноги Тейлор. Різ знову повторює моє ім'я, настирливо, перекриваючи решту звуків, перекриваючи хрипіння і булькання крові, що ллється з рота Тейлор.

Мені знадобилося кілька спроб, щоб прибрати з дверей всі засуви, моє плече болить, але я піднімаю клямку і відчиняю їх навстіж.

Ліжко порожнє й без простирадла, матрац заляпаний патьоками крові. На табуреті — рація і короткохвильова радіостанція, а поруч із ними — ніж, що виблискує на сонці, яке пробивається крізь вікно. Його вістря темне від крові, і я боюся дивитися далі, бо що ще вони могли з нею зробити? Але ось вона, чекає збоку. Різ, із волоссям, що світиться місячним сяйвом, із пораненим плечем, із синцем, що починає ширитися на щоці.

— Усе гаразд, — запевняє вона й прикладає свою сріблясту долоню до моєї щоки, торкаючись великим пальцем куточка мого рота. — Усе гаразд.

— Я не хотіла... — починаю я, але це все, що я спроможна вимовити.

— Ти мусила, — обриває мене Різ. Вона це каже, аби мені стало краще, я це знаю, але жовч усе одно піднімається й обпікає мені горлянку. — А зараз нам треба йти.

— І що робити? — Із цього усього немає виходу.

— Діяти крок за кроком, розумієш? Наразі нам просто треба спуститися вниз. І все. А потім уже розберемося з рештою.

— Так, — киваю я. Але вона й далі дивиться на мене, і далі чекає, тож я повторюю ще раз, цього разу сильніше: — Так.

Різ велить, щоб я трималася за неї і заплющила очі, щоб не бачити тіла Тейлор, і виводить мене в коридор.

— Що вони з тобою робили? — запитую я. Я не можу відігнати картинку ножа, яка все стоїть мені перед очима.

— Нічого, — відказує вона, і її голос звучить майже спокійно, хоча їй і не вдається повністю приховати його тремтіння. Я відчуваю, як у мене стискається в грудях.

— А що вони робили після того, як нічого не робили?

Різ не відповідає. Але коли я розплющую око, то бачу, як крізь розриви на її черевиках просочується кров. І кожен крок, який вона робить, здається непевним, ніби вона припадає на одну ногу і намагається не показувати цього. Ніби вони кололи ножем у її ступні.

Я викидаю цю думку з голови. Якщо я дозволю їй укорінитися надто глибоко, вона зруйнує мене зсередини.

Ми нерішуче стоїмо на вершині сходів, гамір знизу долинає до нас. Унизу, на першому поверсі, дівчата знову почали барикадувати двері. Директорка намагалася покласти цьому край, але вони не дали їй цього зробити. Ми не говоримо про це, але я знаю, що нам обом цікаво знати, де вона. Чи дівчата знайшли її? Чи зловить вона нас і знову замкне Різ? Я їй не потрібна, а от Різ знає острів так, наче вона — це і є сам Ракстер, що втілює в людину. Директриса ніколи не відпустить її, якщо зможе.

Десь унизу в головному холі чути сильне гримотання і хтось верещить. Панічне волення нарастає й докочується до нас. Ще один жахливий гуркіт. Це важкий звук, ніби щось щосили б'ється у двері. Настирливе гупання відлунює по всьому приміщенню.

Ведмідь намагається прорватися всередину. Із токсом у крові, він не зупиниться, поки не отримає того, по що прийшов.

— Ходімо, — командує Різ. Ми збігаємо долі сходами, і я намагаюся не думати про сліди, які залишаю позад себе, сліди з крові Тейлор. Мій пульс стугонить у вухах, ми вибігаємо на антресоль. Головна зала на виду прямо під нами, дівчата репетують, Джулія вигукує накази. Хтось плаче тихими, легкими схлипами.

Навкруги хаос, і ми поспішаємо вниз головними сходами. Вхідні двері здригаються, коли ведмідь обрушує на них свою масу, пробиваючи собі шлях усередину. Двоє дівчат збігають слідом за нами з другого поверху, тягнучи між собою шафку для картотеки. Жменька дівчат присіли навпочіпки перед диванами, що присунуті до дверей, і підпирають їх, щоб ті не піддалися.

— Гетті, — гукає Джулія, коли помічає нас. Вона стоїть біля барикади, контролюючи все це, — ти знайшла її.

Ми приєднуємося до неї, але поспішно відступаємо з дороги, коли повз нас проносяться дівчата з картотекою.

— Що відбувається? — запитує Різ. — Він же не робив такого раніше.

Джулія киває:

— Може, уловив запах крові Гетті в музичній кімнаті.

Моя пов'язка в червоних плямах, але це ніщо проти усієї тієї крові нагорі в ізоляторі, думаю я.

— Чорт, — скрикує Різ, — дивись. — Я простежую її погляд аж до вхідних дверей, які починають піддаватися. Стандартний замок, відремонтований і надійний, слабне, коли ведмідь із розгону гупається в нього знову і знову. Ці удари схожі на серцебиття, і двері тремтять, тиснучи на засув.

— Відходьте назад, — гукає Джулія. А потім, коли двері з брязкотом смикаються на петлях, горлає: — Усі назад.

Замок розпадається, двері з тріском розчахуються. Холодне сонце й вітер вриваються всередину. Кістяні щелепи клацають. Диван, стіл розлітаються в друзки, немов шрапнель, а двері зриваються з петель, з гуркотом падають униз і ховають під собою кількох дівчат. Крики, я чую крики, і ось він, велетенський силует, ревіння стрясає небо, коли ведмідь рветься вперед.

— Південне крило! — волає Джулія. — Біжіть до південного крила! — Усі, хто ще тримається на ногах, кидаються туди. У мене ж ноги приросли до землі, я бачу, як ведмідь слідкує за маленькою Еммі, що виповзає з руїн на закривавлених руках і колінах.

Ну, це принаймні я можу зробити.

— Гетті, — спиняє мене Різ. — Не треба.

Але я біжу, мчу повз Кет і перестрибую через те, що залишилося від одного з диванів.

— Еммі, — кличу я.

Ведмідь піднімає голову, фіксує на мені свій гнилий погляд, і Еммі щодуху рачкує до мене, її лікоть з розгону врізається в мою гомілку. Я обхоплюю її здоровою рукою за талію, ставлю на ноги.

— Біжи, — наказую я, — біжи. Я зразу за тобою.

— Швидше! — чую я крик Різ. Я повільно відступаю на крок, тримаюся між ведмедем і Еммі, яка мчить туди, де її чекає порятунк, але ведмідь клацає щелепами, і в мені прокидається інстинктивне бажання жити. Я розвертаюся, кидаюся до південного крила, адреналін у чистому вигляді, відчуваю, що я — це навіть більше, ніж я. Я рухаюся надзвичайно стрімко, Різ чекає на вході в коридор, тримає двері відчиненими.

— Давай усередину, — підганяє вона, і я зиркаю через плече, коли роблю останні кілька кроків. Ведмідь обнюхує тіло якоїсь дівчини, якій гострий дерев'яний уламок увійшов в око, мов спис.

Різ веде мене далі вглиб коридору, у юрбу, що чекає, поки Джулія і Кет зачиняють подвійні двері, відгороджуючи південне крило від решти будинку. Дівчата вже прочісують класи та кабінети, витягаючи парти в коридор, щоб збудувати ще одну барикаду.

Як довго ми ще можемо це робити? Скільки часу пройде, поки вилетять наступні двері? І що буде тоді?

Двері коридору не надто приглушують звук, і нам чути, як ведмідь шумно дихає і реве, шукаючи нас. Еммі скулилася під стінкою, обмацуючи розбиту губу і стискаючи порвану долоню. А навколо неї ще більше дівчат, яким боляче, ще більше дівчат, голодних, самотніх і приречених на смерть. І це моя провина. Це я зробила наш шкільний світ таким.

— Звідси є вихід? — запитую. — Ти не сказала директрисі, але скажи мені, Різ. Ми можемо вибратися?

Вона довго свердлить мене поглядом, а потім зітхає:

— Гадаю, що так.

Вона це серйозно? Я відтягую її ще далі від інших:

— Якого ж біса ти не користувалася цим раніше?

— Спершу думала, що не зможу перелізти через огорожу, — виправдовується вона, уникаючи мого погляду. — А потім уже могла, але це місце — усе моє життя.

Я важко ковтаю, кліпаю, щоб відігнати лице містера Гаркера, яке миготить у темряві, — порожні очі та почорнілі зуби.

— А тепер?

Вона знизує плечима:

— А тепер ти сама мене попросила.

РОЗДІЛ 23

Ніхто не помічає, як ми поволі віддаляємося від інших, прямуємо коридором до місця, де він повертає до кухні. Там є двері, аварійний вихід на випадок, якщо раптом спрацює сигналізація, ним ніхто ніколи не користується, хоча тепер це й не має жодного значення.

Ми проходимо повз кутовий кабінет директорки, і раптом я застигаю на місці. Раніше двері були відчинені навстіж, але зараз вони майже зачинені. Крізь щілину я бачу коробку з їжею, а потім хтось проходить, затуляючи мені огляд. Це, очевидно, директорка. І вона збирає запаси, запаси, які нам знадобляться, якщо ми залишаємо Ракстер.

Двері незамкнені, але коли я намагаюся їх відчинити, вони вдаряються об щось усередині і спиняються.

— Я перепрошую, — озивається хтось обурено зсередини. Сумнівів немає, директриса: — Вам сюди не можна.

І я мало не регочу. Ніби це й досі має якийсь сенс.

Я роблю ще одну спробу, штовхаю двері плечем, і вони повільно, зі скрипом відчиняються. Я кліпаю, адаптуючись до сонця, що заливає кімнату через високі офісні вікна, і бачу на їхньому тлі обрис директриси, з опущеними плечима, з розпущеним волоссям.

Вона стоїть над коробкою з пляшками води, а поруч із нею, біля її старовинного, велетенського стола, нагромаджені стоси коробок, які я впізнаю — їжа, припаси, усе вкрадене з комори, усе вкрадене в нас. Упереміш із ними також пакунки з медичним начинням, які нам надсилав флот. Невеличкі аптечки першої допомоги, стоси паперу, записи з ізолятора і контейнери-холодильники, такі, як той, що я знайшла в лісі.

Як довго вона збирала все це? Як довго вона дбала лише про себе?

Я заступаю собою Різ, бо більше не допущу, щоб її забрали, але вона відсуває мене вбік. Після ще одного погляду на директрису я розумію чому: очі налиті кров'ю, пальці тремтять. Зі здавленим, нервовим смішком вона обсмикує низ своєї сорочки.

— Дівчата, я змушена попросити вас вийти, — проказує вона, і я чую в її голосі надлам. Вона боїться. Боїться *нас*.

— Що тут відбувається? — запитую я. — Що ви робите з цими речами? Вони належать нам.

Вона витирає руки об свої слакси, заходиться виколупувати з-під нігтя плямку засохлої крові, так наче з рота в неї не тече глянцево-рожева цівка гною.

— Нічого. Просто проводжу інвентаризацію.

Гнів заливає мене, накриває з головою так, що я починаю в ньому тонути.

— Нічого? — перепитую я. — А те, що ви вчинили в музичній кімнаті, це теж нічого?

Різ смикає мене, але я відштовхую її руку й кидаюся вперед. Директриса відступає до стіни, і мені потрібна вся сила волі, щоб не налетіти на неї.

— Ви нас замкнули! — кричу я. — Ви намагалися нас убити.

— Ні, — заперечує директорка, її очиці бігають туди-сюди, — ні, ні. Усе було не так. Я просто намагалася вам допомогти, — вона слабко усміхається до мене. — Ось для чого це все було.

Позаду мене Різ вибухає реготом:

— Не брешіть. Якщо ви хотіли нам допомогти, то слід було починати набагато раніше.

— Я не розумію, про що ти.

— Та годі вам, — я відступаю назад так, що Різ залишається переді мною, її обличчя осяяне якимось холодним збудженням. — Тут тільки ми, двоє дівчат. Ви можете бути чесною з нами. — Директорка не відповідає, тоді Різ киває головою: — Ну що ж, тоді я скажу вам, що думаю. Я думаю, що ви завжди планували втекти. Я думаю, що ви від самого початку підготувалися до втечі. Просто на випадок, якщо вони

не зможуть нас вилікувати, так? Але вони кинули вас, і саме тому я стала вам потрібна.

— Все було не так.

— Тоді поясніть.

— Ми знали, що щось відбувається, ще кілька років тому, — починає директорка, ледь чутно ворущачи губами. — Зимми стали такими теплими, і іриски продовжували збільшуватися, і вони звернулися з проханням — люди з «Кемп-Нешу», з флоту й ЦКПЗ, — але їм потрібен був лише доступ. Лише для того, щоб протестувати там-сям кілька речей. Але ми не очікували чогось подібного до токсу. Обіцяю вам: ми ніколи й не думали, я ніколи й не думала, що станеться таке.

Це брехня, і ми обидві це знаємо. Вона знала. Вона знала, що щось не так, ще до того, як почався токс. І все одно тримала нас тут.

— Ви хочете сказати, що ніколи не думали, що це може поставити під загрозу і вас? — перепитує Різ. — Але всі ми решта, нами цілком можна було ризикнути, чи не так? Мій батько завжди казав, що ви прагнете чогось не того, завжди казав, що вам не можна довіряти, і тепер я знаю чому.

Люди одне за одним стають жертвою цього місця, одна брехня перекриває іншу, я цим сита по саму зав'язку. З мене досить цих протистоянь, таємниць, що сочаться з нас, наче кров. Я простягаю руку, хапаю Різ за куртку і тягну, аж поки вона не озирається на мене.

— Годі, — прошу я. Спочатку я не впевнена, що вона почула, а потім щось змінюється в її обличчі, воно м'якшає, ніби вона повертається з іншого місця. — Залишмо її з цим кошмаром, який вона ж створила.

Різ крутить головою:

— Вона могла врятувати нас. Вона могла викинути цей газ у довбаний океан.

Так, знаю. Я теж могла.

Я глибоко вдихаю, ігноруючи спазм у шлунку:

— Але тепер ми можемо врятувати самих себе. Будь ласка, Різ. Ходімо.

Вона переводить погляд на директрису, яка тремтить і безпорадно витріщається на мене.

— Якщо вона поворухне хоч одним своїм проклятим м'язом, присягаюся...

— Не поворухне, — запевняю я. — Чи не так?

— Не поворухну, — підтверджує директорка, несамовито киваючи головою.

Різ зітхає, і частина напруги полишає її. Плечі опускаються, голова схиляється вперед.

— Пошукай їжу, — каже вона. — А я візьму води.

— Дякую, — кажу я. — Ми швидко, обіцяю.

Директорка притиснута до стіни, її руки порожні, пальці розчепірені, тож я повертаюся до неї спиною, залишаючи Різ наглядати, якщо вона хоче. Біля книжкових полиць, що тягнуться вздовж стіни, стоїть уже наполовину наповнений брезентовий рюкзак, у якому я знаходжу пістолета й кілька коробок набоїв. Я дістаю його, перевіряю запобіжник і передаю Різ. Її плече, може, і травмоване, але я ніколи раніше не стріляла з пістолета, тож із неї стрілець буде кращий. А якщо пощастить, то вона й пригадає, чого я навчила її про зміну стійки.

Вона засовує пістолета за пояс джинсів і присідає навпочіпки перед коробкою із пляшками води. Поліетиленова плівка розрізана, і кілька пляшок випали на підлогу.

— Ти візьми оте, — вона киває на коробку поруч зі мною, повну в'яленого м'яса та пачок з крекерами. — А я прихоплю кілька морських факелів. І одну з тих аптечок першої допомоги.

Я завантажую в рюкзак стільки їжі, скільки можу. Дивно — на дні коробки лежить стос паперів, схоже, що директорка запакувала якісь шкільні документи. Я витягаю їх і нашвидкуруч проглядаю, Різ зазирає мені через плече, але друк дрібний, і в мене болить око, якому вкрай необхідно хоч трохи відпочити, тож я просто запихаю їх у рюкзак. Ми розберемося з ними пізніше.

Різ повертається до коробки з водою, але вже через кілька секунд кличе мене на ім'я, і я скоса зиркаю на неї. У руці вона тримає одну з пляшок, кришечка відкручена.

— Що таке? — запитую я.

— Її вже відкривали. Кришечка скручена.

У моїй пам'яті виникає картинка, як директорка стояла над цією коробкою, коли ми зайшли. У неї в руках щось було. Я дивлюся на неї зараз, намагаюся ззирнутися з нею, але вона втупилася перед собою.

— Відкрита тільки ця одна? — уточнюю я.

Різ дістає з коробки ще одну пляшку, крутить кришечку.

— І ця теж. — Я кидаюся до неї, і ми перебираємо їх усі. Кожна пляшка відкривається легко, кришечки вже були скручені раніше.

— Чорт, — кидаю я, але Різ уже звелася на ноги і наступає на директрису.

— Що ти зробила? — тихо запитує вона.

Підлога під моїми колінами волога, вода просочується в джинси. Директриса, очевидно, щось тут хімічила з пляшками. Але для чого?

Я підношу одну з них до світла. Спочатку нічого не бачу, але потім... ось воно. Зернятка дрібного чорного порошку, що осіли на дні.

Різ сахається, коли я мчу повз неї. Директорка відвертається вбік, але я запускаю руку в кишеню її штанів і розвертаю її до себе. Я знаю, про що йдеться, я певна, що знаю, і мене це навіть не дивує, це просто те ж саме, і воно весь час повторюється. Тут усе повторюється знову і знову.

— Гетті, — напружується Різ, — у чому річ?

Директриса намагається вирватися від мене, але я вганяю своє плече їй у груди, щосили притискаючи до стіни.

— Перевір набої, — відповідаю я Різ. — І сама побачиш.

— Я не хотіла нікому завдати болю, — скиглить директорка. — Я лише хотіла допомогти.

— Ого, — вигукує Різ за моєю спиною, і я, не дивлячись, розумію, що вона знайшла. Із деяких набоїв кулі вийнято, а порох висипано, саме так, як нас учили робити старші дівчата зі стрілецької зміни. Мені ніколи не було відомо, як ми вперше з'ясували, що дешиця пороху може зробити з тілом, зараженим токсом. Ніхто мені нічого не розповідав, хоч я й питала. Але я знаю, що це повільна смерть, наче сон, тільки сон, що переповнює тебе болем.

— Це ти насипала його у воду, правда ж? — я наближаю обличчя до директриси так, що моя слина розбризкується по її щоці.

Вона бере моє обличчя в долоні, перш ніж я встигаю відсахнутися, і дивиться на мене зверху вниз, її вираз залишається м'яким, навіть коли її хватка міцнішає:

— Ти маєш вислухати мене. Це найкращий вихід, який у тебе зараз є.

— Відпусти її, — гукає Різ, та директорка не зважає.

— Вони вже в дорозі, Гетті. Літаки вже злітають з авіаносця, — її голос стишується, стає хрипким і ледь чутнішим за шепіт. — Ти ж знаєш, на що вони здатні.

Я знаю. І не те, щоб я щось про це чула, коли жила на базі. Навпаки, річ у тому, що я нічого не чула. І це говорить більше, ніж будь-що інше.

Я відштовхую її руки і відступаю назад:

— Чому саме зараз? У них було півтора року. Що змінилося?

— У дослідницькій групі трапилося зараження, — пояснює директорка, — а крім того, одна з вас, дівчат, порушила карантин.

Мені довелося зібрати всі сили, щоб устояти на ногах, почуття провини тисне на мене, і це таке відчуття, наче я тону, от тільки не можу цього показати. Я не можу дозволити, щоб директриса дізналася, що це були ми.

— Занадто великий ризик заради малого результату, — продовжує вона. — Вони не можуть виліковувати токс. Можливо, якби в них була змога охопити тестами ширше коло...

— Ширше коло? — це мені щось нагадує, хоча я не можу пригадати що, і я заплющую око, перебираю останні кілька днів, аж поки спогад не спалахує в моїй пам'яті. Велч, на пірсі в той день, перед самою своєю смертю. Вона казала, що вони хотіли протестувати всіх нас, проекспериментувати з їжею, але вона не дозволила їм.

— Велч була на нашому боці, чи не так?

Директорка хмуриться:

— Я не впевнена, що саме становить ваш бік, Гетті, але вона була категорично проти того, щоб ми піддавали тестуванню весь учнівський склад, бо це, мовляв, призведе до непотрібних страждань. — Вона

нервово посміхається: — Особисто я вважаю, що вона, безперечно ж, помилялася.

— Вона наклала на себе руки, — мене трусить, і Різ притискається до мене, кладе руку мені на поперек. — Вона зробила це через твої плани.

— Не забуваймо, — відказує директорка, і спалах роздратування перекошує її обличчя, — вона була доросла жінка, здатна до критичного мислення. І вона зробила свій власний вибір. Я не збираюся нести за нього відповідальність.

Вона має рацію. Велч зробила свій вибір — вибирала наш бік щоразу, коли викидала отруєні продукти, коли змушувала нас брехати про це директрисі.

А я помилялася. Я весь час помилялася щодо неї.

Я не можу тут більше залишатися. Кожна помилка, якої я припускаюся, закопує нас дедалі глибше, без мене тут буде краще, навіть коли прилетять військові літаки.

— Гетті, — озивається Різ за моєю спиною. У коридорі я чую гомін, гучніший і гучніший, це дівчата роблять набіг на сусідній клас у пошуках парт і лавок, усього, чим можна забарикадувати двері.

Я озираюся на директорку.

— Скільки часу до літаків?

— Вони будуть тут, як стемніє.

От і все. Один день. Це все, що залишилося Ракстерові до того, як ескадрилья винищувачів змете його з лиця землі. Я чую в голові голос батька, і він велить мені бігти, якнайшвидше і якнайдалі. І я так і зроблю. Але залишається ще одне питання:

— Навіщо тоді було возитися з водою, — запитую я, — якщо ми всі все одно мертві?

Директорка делікатно відкашлюється:

— Так гуманніше.

— Гуманніше? — я мало не сміюся. Я не можу повірити власним вухам. — Де була твоя гуманність, коли ти намагалася отруїти нас газом?

— Газом? — Різ перепитує з-за моєї спини шокованим голосом. Я й забула, що вона про це не знає.

— Це мало спрацювати, — гне своєї директорка. — Гадаю, що твоя доза не була достатньо концентрована. Однак на твою подругу це подіяло.

На секунду я переносуюся в інше місце. Я на поромі того першого дня, помічаю, як Баєтт дивиться на мене. Я бачу її усмішку, на яку чекала все своє життя, вона усміхається мені так, ніби я якась особлива.

— Ні, — кажу я. — Ні, я не розумію. Про що ви говорите?

— Про твою подругу. Міс Вінзор.

У мене перехоплює дух. Різ тихо лається.

Але директриса продовжує:

— З того, що я чула, вона була дуже корисна.

— Була? — перепитую я. Хоч знаю, що зараз буде.

— Вона померла, — директорка знизує плечима. — ЦКПЗ призначив їй дозу газу десь учора.

Я відчуваю порожнечу, ніби всередині мене все зникло. Ніби з мене вирвали все начисто. Але ж вона не може померти. Сльози набігають на очі, і все моє тіло здригається.

— Я не вірю тобі, — кричу я. — Не вірю, не вірю.

— Ну, це навряд чи має значення.

Мої пальці впираються в обличчя директриси, перш ніж я встигаю це усвідомити. Вона репетує, а кров заливає її шкіру, коли мої нігті залишають червону смугу на її щоці. Різ хапає мене за поперек і відриває від землі, я шалено хвицяю ногами, тимчасом як вона відтягує мене подалі від директриси.

— Вона бреше, — волаю я. — Вона не знає Баєтт. Вона не розуміє.

— Я знаю, — каже Різ мені на вухо. — Ти маєш рацію. Маєш. Але в нас немає часу. Ти ж сама сказала, так же? Нам треба забиратися звідси.

— Добре, — я важко сковтую, змушую своє тіло розслабитися. — Тільки одна річ спершу. Треба вилити всі ці пляшки. Крім однієї.

— Ні, — скрикує директриса, — ні, ні, стривайте.

Різ відпускає мене, дозволяє притиснути передпліччям шию директриси.

— Усе скінчено, — кажу їй я. Позаду мене Різ починає виливати воду. Підлога стає темною і слизькою, а директриса плаче.

Баєт не померла. Я не можу повірити в це. Директриса брехала раніше і може брехати зараз. Я знайду Баєтт, як і обіцяла. І коли знайду, зможу сказати їй, що зробила це від її імені.

Я прибираю руку з горла директриси. Повертаюся до Різ, і вона вкладає останню пляшку води в мою робочу руку. За Баєтт, за містера Гаркера і за нас.

— І ми мали це випити? — запитую я, підносячи пляшку до губ. Вона киває.

— Так буде найкраще для вас самих, — намовляє директорка. — Для чого вам потрібен весь цей біль. Обіцяю, це буде найлегша справа у світі.

— Еге ж, — я дивлюся на воду і оближую губи. Коли переводжу погляд на директорку, вона дивиться з теплотою і простягає руку, щоб торкнутися мого плеча.

— Це не буде боляче, — тихо промовляє вона.

Я нахиляюся ближче:

— От ти це й доведи.

Я запихаю пляшку їй до роззявленого рота, усією своєю вагою навалююся на її щелепу, утримуючи її відкритою, поки вода вливається всередину.

Приглушений крик і скигління, вона щосили пручається піді мною. Вода тече по моїй руці, заливає її сорочку. Вона намагається не ковтати, але досить скоро їй доведеться це зробити. Під моєю долонею її мокрі губи, і я не відпускаю, а лише притискаю дужче, своїм чолом торкаючись її чола. Вона зробила все це з нами. Тепер наша черга.

З її носа крапають шмарклі, і вона починає задихатися, а її тіло пробирають спазми. Я стежу за її горлом, чекаю, чекаю, і нарешті стогін виринається з її горлянки, коли вона починає ковтати.

Я стою, притиснувшись до неї, стегно до стегна, поки вона не обм'якає, і я не можу більше її тримати. Я відходжу на крок, дозволяючи їй сповзти на підлогу. Вона стоїть рачки, хапаючи ротом повітря. Вона виглядає маленькою. Я бачу вузькі, мов воскові свічки,

зап'ястя, її шкіра блідо-жовта й змарніла. Я зминаю спорожнілу пляшку, кидаю її поруч із нею.

— Облиш її, — каже Різ, — і ходімо. Там стає зовсім гаряче.

Я розгублено озираюся на неї, і вона киває в бік коридору. Удар за ударом у подвійні двері, що відділяють нас від головної зали.

Якщо вже вхідні двері не витримали, то ці не мають жодного шансу. Я чую, як Джулія горлає на інших дівчат, закликаючи їх далі утримувати барикаду. Але це марно.

— Гаразд, — погоджуюся я.

Я піднімаю рюкзак, трохи похитуючись під його вагою, але за мить він уже сидить у мене на спині, і ми виходимо з кабінету. Я не озираюся ні разу, аж поки ми не потрапляємо на кухню, і тільки тоді перевіряю, чи ніхто з дівчат не йде слідом за нами.

Порожній коридор, і відлуння криків. Треба поспішати.

Різ прямує до дверей аварійного виходу, табличка над ними темна й потріскана. Я йду слідом за нею, а вона прочиняє двері на кілька дюймів і визирає назовні.

— Здається, усе чисто.

Я хихочу:

— Так чи інакше, ми йдемо.

Вона простягає мені свою срібну руку, і я беру її.

— Будь завжди поряд зі мною, — просить вона, — а я завжди буду поряд із тобою, згода?

Я заплющую своє око. Ракстер залишається позаду мене, і хто знає, що чекає на нас попереду.

РОЗДІЛ 24

Двері випускають нас на південний бік території. Яскраве сонячне світло пробивається крізь хмари в міру того, як ранок набирає сили. Перед нами порожня галявина, лише кілька групок прибережних сосен між нами та океаном. Праворуч, через сотню ярдів припорошеної інеєм трави, огорожа і вихід.

— Якщо ми розділимося, — каже Різ, — знайди мій будинок. Зустрінемося там.

— А потім що?

— Човен мого батька, — відповідає вона. — Радше шлюпка. Вона десь захована на березі.

У будинку лунає гуркіт, можливо, не витримали одні з дверей, і я чую, як інші дівчата починають кричати. Стискаю руку Різ. Скоро прилетять літаки, думаю я. І мені соромно, що це звучить як виправдання.

— На рахунок три, — каже Різ. — Біжимо до воріт.

Я киваю, і ми разом шепочемо: «Раз. Два. Три».

Ми мчимо так швидко, що мені перехоплює дух, я розтуляю рота і всі сили спрямовую в ноги. Над головою перша снігова завірюха, сніжинки впиваються мені в щоки. Лямки рюкзака недостатньо затягнуті, і він мотається з боку в бік, я спотикаюся, але Різ не дає мені впасти.

— Майже прибїгли, — гукає вона.

Огорожа стрімко наближається, проте я не можу зупинитися. Я втомилася, дуже втомилася, і мої ноги слабнуть, а кроки стають непевними. Аж ось нарешті й брама.

Ми зупиняємося, злегка похитуючись. Моя поранена рука пульсує, а Різ залишає на снігу криваві сліди, проте в моєму роті різкий і гіркий присмак адреналіну, холод пробігає по шкірі. Я жива. Я тут, і я жива.

Я підтягую лямки рюкзака, а Різ тим часом дістає пістолета з-за пояса. Перед нами розчинені ворота, і вона кусає губу від болю, але все ж піднімає пістолет, її стрілецька рука і стійка помінялися місцями, як я її вчила, і вона тримає на мушці темінь, що огортає дерева за воротами.

— Просто для безпеки, — пояснює вона.

Я мало не розсміялася.

Ми йдемо до її будинку іншою дорогою. Тримаємося подалі від диких хащів, користуємося павутиною оленячих стежок, що петляють між деревами, нам обом краще зіткнутися з небезпекою, яку ми вже знаємо, ніж із небезпекою, яка нам не відома.

У лісі на диво тихо, навіть як для Ракстеру. На землі плями снігу, який сипле густіше, ніж зазвичай на початку зими. Ми уважно вивчаємо сліди різних звірів, але щоразу, коли знаходимо їх, вони ведуть у напрямку школи. Якщо ми тут у безпеці, то лише коштом інших дівчат.

Нарешті ми бачимо попереду напіврозвалений будинок Гаркерів. Я кліпаю, щоб струсити сніжинки з вій, і поспішаю вперед, прагнучи трохи перепочити.

Різ заходить усередину першою, машинально витирає ноги на порозі, і від цього в мене щось стискається в грудях. А потім у неї перехоплює дух і вона голосно схлипує, а я ж, звісно, про це забула. Містер Гаркер. Його тіло.

Я кладу свою здорову руку їй на плече, стаю поряд із нею, готова сказати кілька утішливих слів. Але вони ніяк не допоможуть, бо навколо того, що залишилося від містера Гаркера, скупчилися три сірі лисиці, з їхніх пащ крапає чорна рідина, коли вони вгризаються в його тулуб.

— Забирайтеся геть! — горлає вона. Піднімає пістолет і стріляє в лисиць, про прицілювання немає й мови, не стійка, а катастрофа.

— Ану геть!

Одна лисиця вилітає крізь дірку в стіні будинку і зникає в очереті, але дві інші просто підводять голови і дивляться на нас. Однак Різ це не зупиняє. Вона, спотикаючись, кидається до тіла, відштовхнувши мою руку, якою я намагалася її стримати. Падає на руки та коліна біля ніг батька, на одному з його черевиків розв'язався шнурок, а з іншого визирає смугаста шкарпетка.

Лисиці дивляться на неї спокійно, ніби вона одна з них. Але коли наближаюся я, вони з пронизливим виском відскакують і шмигають крізь стінку.

— Різ? — озиваюся я. Вона сідає назад на п'яти, і я помічаю, як сльоза збігає по її щоці, перш ніж вона витирає її.

— Ти не проти, — запитує вона, — якщо ми підемо звідси?

Ми прямуємо далі на захід уздовж узбережжя, нам було б легше йти по самому берегу, але Різ тримається під деревами, достатньо далеко від відкритого простору, щоб залишатися під прикриттям гілок.

Узбережжя Ракстеру тут звивисте, камінь майже пористий. Трохи далі воно перетвориться на скупчення гострих скель, перш ніж перейти в болотисті марші на іншому краї острова. Коли ми тільки виходили, я поцікавилася в Різ, куди саме ми йдемо, але вона лише похитала головою і рушила вперед. Іще тиждень тому я б назвала це зверхністю, але насправді Різ збентежена, бо й сама не до кінця впевнена, де шукати той човен.

Ми дійшли до скель. Різ хмуриться, оглядає берег, щоразу виходячи з-під дерев на кілька кроків.

— Майже прийшли, — запевняє вона, і я киваю. Не треба тиснути. Вона знайде те, що шукає.

Ми прямуємо далі, наші тіла напружені, рюкзак важчає на моїх плечах із кожним кроком. Навкруги панує тиша, так ніби все на острові заховалося, нажахане тим, що відбувається в будинку. Як тільки ведмідь покінчить із тими з нас, що ще залишилися, він рушить полювати на інших тварин. Треба забиратися звідси, поки це місце не стало полем бою.

Різ раптово зупиняється, показує рукою вперед.

— Он там, — каже вона.

Між двома високими кам'яними шпильями ховається розчищена стежка, і я можу розгледіти смужку берега, де хвилі нанесли на пісок кучугури водоростей. А ще на березі, оброслий мохом і черепашками, лежить бозна-скільки нечищений білий човен.

Ми спускаємося вниз, обережно ступаючи по слизькому від води камінню. Різ простягає мені руку, і я тримаюся за неї, щоб не впасти, поки ми пробираємося до берега.

Стежка обривається над піщаною смугою біля самої води, і нам доводиться стрибати вниз. Мої черевики вгрузають у мокрий пісок, а сліди, які я залишаю за собою, швидко зникають. На горизонті видніє лінія материка, порожнього і чорного на тлі неба.

— Ходімо туди, — Різ указує на одну зі скель. — Я маю перев'язати тобі бинти.

Я всідаюся, передаю їй рюкзак, щоб вона дістала аптечку. Перев'язок, які дала мені Джулія, ледь вистачає, щоб покрити половину порізів на руці, тож коли Різ відкриває аптечку, я полегшено зітхаю, побачивши чистий бинт.

Вона бере мою руку в обидві свої, розминає плече, щоб розслабити його. Сніг усе ще несильний, але вже не тане й залишається лежати там, де падає, він залітає мені за комір і потрапляє на шию, я піднімаю каптур, тимчасом як Різ розмотує мою імprovізовану перев'язь.

— Боже, це виглядає справді страшно, — не стримується вона й м'яко торкається моєї долоні. — Відчуваєш?

— Лише місцями.

Різ розгортає бинт і знову перев'язує мою руку, намагаючись уникати місць, де кров уже просочилася крізь перший шар тканини.

— А як щодо того, щоб поворушити нею?

Мені вдається зігнути великий палець, і Різ усміхається й відпускає мене.

— Це добре, — посміхається вона. — Ми будемо тренуватися ще.

Різ підводиться, запаковує аптечку у рюкзак, а я дивлюся туди, де на горизонті ледь-ледь мріє материк.

— Це здається так далеко, — зітхаю я.

— До берега, мабуть, миль тридцять, — вона примружується, вдивляючись у горизонт. — А що буде потім, як ми туди дістанемося?

— Я хочу в «Кемп-Неш», — рішуче заявляю я. — Там має бути Баєтт, і я її їм не залишу. Навіть якщо вона справді мертва.

— Гетті...

— Ні. Я не можу її кинути. Ти не розумієш.

Різ дивиться кудись убік:

— Я якраз розумію.

Ну, звісно ж. Її батько. Я переборюю нудоту.

— Ой, вибач, я не хотіла... — я задираю голову, спостерігаю, як падає сніг. — Не хочу, щоб ти подумала, наче я забула. Або наче я

вважаю, що це нормально. Я знаю, що ти сердишся, і знаю, що ти будеш сердитися ще довго, і я можу із цим змиритися.

— Я сердита, — повільно промовляє Різ. — Проте наразі майже не відчуваю цього. Але знаю, що це ще повернеться, хоча мені також є за що вибачатися, — вона зиркає на мене, на моє горло, і я пригадую це відчуття, як її рука щосили стискає його. Усього тиждень тому, а здається, що минули роки. — Тепер є важливіші речі.

Я сміюся з полегшення, але це сміх на межі сліз, і Різ нахиляється до мене так, що наші плечі торкаються.

— І одна з них, — продовжує вона, — ліки. Ніхто не шукає справжніх ліків. Тепер ми це знаємо.

— Можливо, ми знайдемо щось у «Кемп-Неші», — припускаю я. І згадую про Велч на пірсі, про те, що вона розповіла мені про моїх батьків. Про те, що я сказала про свого тата. — А може, є ще хтось, хто міг би допомогти.

Різ супитьсся:

— Це хто?

— Мій батько. — Хотіла б я знати, чи він усе ще в Норфолку. І як змінилося їхнє з матір'ю життя тепер, коли вони думають, що я загинула? — Він служить на флоті. Ну, тобто це не так, як у «Кемп-Неші», але він може щось знати. І на цей момент, мені здається, це все, на що ми можемо сподіватися.

Різ замовкає, і я відводжу погляд. Я знаю, що вона думає про свого батька, і чекаю, поки вона звільниться від цих думок.

— Гаразд, — промовляє вона нарешті. — Баєтт, а потім ліки.

Я застібаю блискавку на рюкзаку, а Різ прямує до човна, щоб перевернути його, і за хвилину-другу вирівнює його й затягає у воду. Я бачу іржавий підвісний мотор, що ледь тримається на кормі.

— А він працюватиме? — цікавлюся я. — Чи нам доведеться гребти? Тридцять миль — це далекувато.

— Він мав би бути в порядку, — відповідає Різ. — І мій тато завжди тримав під замком у скриньці запасну каністру пального.

Я дивлюся, як вона перевіряє весла і кладе їх поперек сидінь, про всяк випадок. Потужна хвиля стрясає човен, і я заточуюся й роблю кілька кроків назад. Я донька військового моряка, там, звідки я родом, човни більші за цей. Вони стійкі, широкі, міцно збиті й без жодної плями дьогтю на кормі.

Різ сміється, вітер смикає її за косу, і я відчуваю, як стискається моє серце. Хвилясті хмари плывуть над нами, а сонце висить над обрієм. Скелі стогнуть, коли стрімкий вітер огинає їх. Я ніколи не відпущу від себе Ракстер, хоч як би далеко поїхала. І він ніколи не відпустить мене.

— Залазь, — командує Різ, подаючи мені рюкзак. — Я виштовхаю нас на воду.

Я швидко залізаю й сідаю обличчям до берега, міцно вхопившись за борт. Різ штовхає човен далі в прибій, поки не опиняється по коліна у воді, і я відчуваю, як мій живіт спазмує, коли човен починає бовтати з боку в бік.

— Досить, — каже вона. — Тримайся міцніше. Я залажу.

Вона робить останній крок, відштовхується щосили і перевалюється через планшир. Човен різко нахиляється, коли Різ закидає всередину одну ногу, а потім іншу. Я відсахуюся, бо вода хлюпає мені в обличчя.

— Ну от, — зітхає вона полегшено, падаючи на лавку навпроти мене. — Усе гаразд?

— Ти притягла із собою пів океану.

Вона закриває очі:

— Нам тільки його й бракувало.

— Еге ж.

Хвилі вже штовхають нас назад до берега, тому Різ регулює важіль на двигуні і смикає за ручку стартера. Нічого не відбувається, але вона пробує ще раз, і ще раз, аж нарешті двигун оживає, здіймаючи хмару бризок, і ми з ревінням рушаємо вперед.

— Чудово, — гукає Різ. Я ледве чую її. — Їдьмо.

Берег віддаляється. Різ навіть не озирається.

РОЗДІЛ 25

Ми йдемо вздовж північного боку острова. Різ тримає двигун на низьких обертах, щоб заощадити бензин, тож просуваємося повільно, узбережжя пропливає повз нас, легкі пориви вітру закручують сніг у маленькі вихори. Деревя стоять у рядок одне біля одного, наче сірники, а потім, коли сонце вже наближається до zenіту, починається смуга маршів. Це десь за пів милі до того місця на березі, де пірс видається в море.

Пливти тут важче, піщані мілини підстерігають тебе в несподіваних місцях. Я примружуюся, оглядаю берег у пошуках туристичного центру. Одразу за ним дно різко йде на глибину, а там уже й відкритий океан.

Центр вигулькує досить скоро. Він примостився на північному боці острова, відрізаний від маршру густою смугою дерев. Побудований як прибережний котедж, укритий гонтом, з оглядовим ганком і коробчастою прибудовою ззаду, яку додали років із десять тому, коли туристична рада вирішила цю будівлю якось осучаснити. Але сьогодні вигляд у неї геть безформний, бо вона вкрита якоюсь подобою тенту.

Я сідаю прямо. Протираю око, енергійно моргаю і знову дивлюся. Он там стирчить радіоантена, але решта будівлі закутана в пластикову плівку, краї якої тріпочуть на вітрі.

— Зупинись, — гукаю я, і Різ перемикається на неробочий хід.

— Що таке? — запитує вона. — Центр має бути порожнім.

Тент, здається, не закриває всієї будівлі, хоча я й не можу точно сказати звідси. Я бачила, як такі речі використовують для дезінфекції, для ізоляції будинків. Але чому б це мало бути тут?

І раптом усе стає на свої місця. Тієї ночі в будинку Гаркера від причалу відплив човен, але він не пішов на «Кемп-Неш». Він прибув сюди.

— Ми завжди гадали, що вони на материку, — пояснюю я. — Флот, ЦКПЗ. Але вони були не там. Вони весь цей час були на Ракстері, — я повертаюся до Різ. — Це звідси вони розмовляли з Велч по рації, коли я підслуховувала. Вони — аванпост. От подумай сама. Вони ніяк не могли переправляти інфіковані матеріали на материк.

— Значить, замість цього, вони відправили свою групу сюди, — Різ насупилася. — Це має сенс. Але ж вони ризикують заразитися самі.

— Ну, це в них така обгородка, — припускаю я. Власна безпека в обмін на доступ до матеріалу. Доступ до нас. — А коли їм потрібно протестувати нові ліки, вони просять живого піддослідного. І вони його отримують. — Я різко нахиляюся вперед, так що човен аж хитнуло набік. — Ось тут і перебуває Баєтт. Я це знаю точно.

Різ обводить шлюпку навколо мису і спрямовує її до пірса. Усі швартовні кнехти давно зникли, і каната в нас немає, тож вона звертає на мілководдя й заривається носом у болотисте дно.

Різ наказує, щоб я вилізала першою, а вона в цей час триматиме човен у рівновазі. Вода брудна, і дна я не бачу, але тут не може бути дуже глибоко. Я сідаю верхи на борт, і човен перехиляється під моєю вагою. А потім відштовхуюся від нього й приземляюся в очереті, а зимна вода охоплює мої ноги.

Вона сягає лише середини литок, проте холод такий, що скручує м'язи, гіршого я не пам'ятаю за всі роки, які прожила на світі. Я несамовито тремчу, нагадую собі, що мені не можна бігти на берег, а треба тримати човен, щоб і Різ змогла з нього вибратися.

Вона перекидає рюкзака через своє здорове плече і легко зісковзує за борт, так наче робила це тисячу разів, утім, звісно ж, так воно і було. Різ б'ється до корми і штовхає її, поки я спрямовую ніс човна. Разом ми витягаємо його на берег, на фут чи два вище від лінії води.

Берег між нами і туристичним центром здебільшого болотистий, по суті без укриття, аж доки ми не дістаємося до дерев, що затуляють центр від очей. Ми оминаємо дощатий настил, пригинаємося до землі, пробираємося крізь хмару мошви і сморід, ледь припорошений білим снігом. Так безпечніше, але мені страшенно жарко, шкіру обсипає приском, а на верхній губі виступив свіжий піт. Може, літаки не прилетять, може, їх не евакуювали, і, може, вони ще й досі тут.

Кутовим зором я помічаю, як щось ворухиться. Я чую клацання запобіжника. Позаду мене тріщить очерет, і я здригаюся, падаю навколішки. Вони наближаються. Усе скінчено, усе скінчено.

— Агов.

Сподіваюся, вони зроблять це швидко, пустять кулю мені межі очі. Я не буду пручатися — я заслужила це, я заробила це, — але не змушуйте мене чекати.

— Гетті. Господи, ти ж уся гориш.

Тоді я відчуваю на своєму лобі руку і щосили кліпаю. Різ, це Різ, і вона змушує мене сісти, моє підборіддя опускається на груди, земля сповнена вологи, якою просочується мій одяг.

— Нам треба зробити перерву, — вона риється в рюкзаку в пошуках аптечки. — Тобі необхідно відпочити.

— Зі мною все гаразд.

Різ жбурляє аптечку на землю, пляшечка з аспірином вислизає з її рук у багнюку.

— Цього недостатньо, — кидає вона зі злістю в голосі. — Що це все дасть?

Вона допомагає мені підвестися, аптечка залишається валятися на землі.

Нарешті ми перетинаємо болото, прокладаємо шлях через лісосмугу і виходимо з іншого боку. Перед нами маячить туристичний центр, його пластикове покриття тріпоче на вітрі.

Просто перед нами викладена плитняком доріжка, яка веде до центру й ховається під тентом. Я знаю, що в мене мав би бути якийсь план, якийсь особливий спосіб проникнути туди, проте в мене болить рука, і я така втомлена, тож усе, що я здатна придумати, — це підняти край тенту і пірнути під нього. Різ лається позаду мене, а потім іде слідом. Пластикова завіса падає за нею, запечатуючи нас у задущливій темряві.

Ми на мить зупиняємося, на випадок, якщо хтось вибіжить до нас, але навколо тільки тиша, і якщо літаки вже в дорозі, то дослідницьку команду мали евакуювати ще раніше. Подвійні двері центру на відстані витягнутої руки. Я тягнуся до клямки, злегка налягаю на неї, і двері зі скрипом відчиняються.

— То що, просто заходимо? — запитую я.

Різ знизує плечима, її рука торкається моєї:

— А ти що, хочеш постукати?

Усередині головне фоє виглядає так само, як і в мій перший день на Ракстері. Вицвілі й жовтаві стіни розписані абстрактними фігурами в зеленому та синьому тонах. Ми перетинаємо приміщення й підходимо до стійки реєстрації, за якою може поміститися троє чи четверо людей. За нею лише один стілець, а більша частина стільниці вкрита покоровленими каталогами про рекреаційні об'єкти регіону.

— Тут так тихо, — зауважує Різ. — І так тепло. Гадаєш, тут хтось є?

Я думаю про директрису, якій пообіцяли, що вивезуть звідси, а потім покинули напризволяще:

— Ні. Їх мали евакуювати. — Я нахиляюся над стійкою, перебираю каталоги, але там немає нічого важливого, нічого, що допомогло б нам знайти Баєтт.

— Де б вони могли її тримати? — запитую я, повертаючись до Різ. — Для цього їм потрібна досить велика кімната.

— У задній частині будинку, у новій частині є зал для заходів.

Вона веде мене по першому поверху. Ми ідемо за вказівниками в головному коридорі, оминаємо кімнату, позначену як каплиця, і потрапляємо в інший вестибюль, цього разу менший і пошарпаніший.

На лінолеумі кров. Це перше, що я помічаю. Цілі калюжі, криваві стежки тягнуться в обидва боки від сходів, які ведуть до вежі з антеною. Я ззираюся з Різ. Крові занадто багато. Більше, ніж будь-хто може втратити й не загинути.

— Ліворуч чи праворуч? — запитує Різ.

Ми звертаємо наліво, ідемо за вказівниками до конференцзали. Вона має цілий ряд вікон, а всередині захаращена каталками, завісами та драними лінолеумними плитками. Уздовж дальньої стіни невелика низка шаф, умивальник і невеличкий бар для вечірок, яких тут ніхто ніколи не проводив, а над шафами, хоч і заклеєні папером, проглядають плакати з рекламою всього, що може запропонувати Ракстер.

— Як ти думаєш, куди вони поділися? — цікавиться Різ. — Лікарі, я маю на увазі.

— Напевно, поїхали на базу на узбережжі. Це місце досить далеко від школи, так що ми не могли б помітити, як по них припливли.

Двері відчинені, кривавий слід зникає за ними, тож я заходжу першою, обережно просуюся по палаті.

Чотири ліжка, у трьох із них хтось спав. Навпроти мене одне ліжко зім'яте, ковдри скинуті долі, поруч перекинута крапельниця. По підлозі розмазані червоні плями.

Різ бере планшет, прив'язаний до ніжки каталки, і вивчає його.

— Це вона. Ось, бачиш? Баєтт Вінзор.

Вона справді була тут. Але я запізнилася. Як завше.

Я повертаюся, оглядаю решту приміщення в пошуках якоїсь підказки, аж раптом помічаю ліжко ліворуч від дверей. Воно промокле, простирадла просякнуті великими темно-бордовими плямами. А посеред усього цього лежить скальпель, що м'яко виблискує в мерехтливому світлі. І там є ще дещо.

— Гей, — гукаю я, і Різ обертається. — Поглянь-но.

— Що це в біса таке?

Ми підходимо на пів кроку ближче. Воно не рухається, але Ракстер навчив мене не довіряти своїм очам. Тутешні створіння можуть бути небезпечними ще довго після смерті.

— Це...

— Черв'як, — каже Різ.

Він увесь у засохлій крові, але з-під неї проглядає бліде, напівпрозоре тільце. І якимось чином він мені виглядає знайомим. Я ніколи не бачила його раніше, я впевнена в цьому, але всередині мене щось смикається, ніби даючи мені відповідь.

Черв'як і скальпель, і я вже можу скласти це до купи. Баєтт була тут, ось вона зі скальпелем у руці копається у своєму тілі, аж поки не знаходить того, що шукає.

— Це було всередині неї, — стверджую я. А що ми обидві думаємо про це, то додаю: — У нас усередині теж є щось подібне, як ти гадаєш? Це токс.

У наших тілах живуть паразити, роблять нас своєю власністю. Вони використовують тих, хто може їх витримати, відмовляються від тих,

хто не може. Захищають себе за будь-яку ціну. Вони всередині мене, всередині тварин — всередині Ракстеру. І вони змушують нас дичавіти.

Я більше не можу дивитися на нього. Я скорчуюся, мене стрясають блювотні позиви.

— Усе гаразд, — промовляє Різ, розтираючи мені спину.

— Я хочу, щоб його витягли з мене, — сльози навертаються на моє око, і я дихаю занадто часто, мені треба вповільнитися, треба. — Ну, прошу, витягни його.

— Ми не можемо цього зробити.

Я випростовуюся, відштовхую її руку від себе:

— А ти хіба не хочеш позбутися його?

— Ми не знаємо, що може статися, якщо спробуємо. Ми можемо стекти кров'ю до смерті, — Різ заправляє моє волосся за вуха, невпевнено усміхається до мене. Вона щосили намагається, щоб усе виглядало добре. — Ми із цим розберемося, — повторює вона. — Ми з усім розберемося.

— Я не розумію. Як ми могли не знати?

— Мабуть, воно виросло. Спочатку воно, мабуть, було малюсіньким. Мікроскопічним.

— Але... — і я почуваюся спантеличеною, так ніби весь світ вивчив якусь нову мову, а про мене забули... — А як же ж аналізи?

Аналізи крові й медичні обстеження. І чому саме зараз? Чому саме ми?

— Я не знаю, — відказує Різ. Вона повертається до планшета з ліжка Баєтт і починає гортати прикріплені до нього аркуші. Хотіла б я бути такою, як вона; хотіла б я уміти так прощатися з речами, якщо вже нічого не можна вдіяти.

Я стою поруч із нею, читаю через її плече і виловлюю там і сям знайомі слова — *естроген*, *адаптація* — і весь час повторюється слово *безуспішно*, — але здебільшого це все графіки і цифри. Чи є десь тут відповіді?

Ще більше діаграм, більше абзаців, написаних нерозбірливим почерком, і Різ швидко гортає аркуші, майже не дивлячись на них,

поки не зупиняється на одній сторінці.

— Що це?

Вона загинає куточок, потім скидає наш рюкзак на матрац, вивуджує з нього записи, які ми забрали зі школи.

— Різ?

— Я гадаю, що впізнала це, — пояснює вона і розкладає аркуші паперу. Ідентичні графіки з коментарями, які надруковані внизу таким дрібним шрифтом, що мені необхідна лупа, щоб їх розібрати.

— Він відстежує клімат, — пояснює Різ, вказуючи на одну вісь, де перелічені роки. Рік токсу виділений на одній копії, жовте чорнило виблякло й розтеклося. — Це середня температура на Ракстері за останні роки. Дивись, вони почали спостереження вже досить давно.

Одна копія в шкільних записах, а інша тут, в імпровізованій лікарні, пришпилена до ліжка Баєтт. І ось воно — клімат міняється, температура зростає. Я колись читала про істот, що потрапили в пастку, замерзши в арктичних льодовиках. Доісторичні, прадавні істоти, які прокидаються, коли лід починає танути. У штаті Мен, на острові Ракстер, паразит повільно проникав у найслабші організми — в іриси, у крабів, — аж поки не зміцнів так, що зміг напасти на всю дику природу. На нас.

РОЗДІЛ 26

Різ і далі вивчає графіки, а я піднімаю з ліжка планшет і переглядаю решту документів. Спостереження за станом пацієнтки БВ. І внизу кожного формуляра один і той же підпис. Я не можу його прочитати, але під ним надруковано: Відповідальний лікар, а ще нижче — стоїть ім'я.

— Одрі Паретта, — читаю я. — Це лікарка, що вела Баєтт.

Директриса сказала, що вони отруїли її газом. Це, очевидно, саме Паретта вирішила вбити мою найкращу подругу. Якби вона була тут, я б вирвала їй очі голими руками.

— Її евакуювали, — м'яко каже Різ. — Тепер ми нічого не можемо з нею зробити.

Я киваю, викидаю думку про Паретту з голови і продовжую гортати аркуші на планшеті. Тести і тести, і всі вони невдалі. Токс занадто сильний, щоб загинути, а ми занадто слабкі, щоб вижити. RAX009, так вони її позначили. Отже, було ще вісім інших, і я пригадую Мону в тому мішку для трупів.

Велч сказала тієї ночі, що вони вже були подумали, що цього разу в них усе вийшло. Вони, очевидно, відправили Мону назад до школи, хотіли подивитися, чи витримає вона, чи довго діятимуть розроблені ними ліки. Але вона не витримала, і ліки діяли недовго, і я впевнена, що вона десь у цій будівлі, з широко розплющеними очима, із задубілим тілом, порізаним уздовж і впоперек у пошуках відповідей. Вона також учасниця цієї історії.

Я даю Різ понишпорити по кімнаті ще хвилинку, зібрати документи з ліжка Баєтт і запхати їх назад у рюкзак. Коли вона закінчує, ми удвох рушаємо до дверей. Нам тут більше нічого не потрібно, а літаки з'являться над нашими головами зовсім скоро. Час знайти Баєтт.

Ми йдемо назад по кривавому сліду, виходимо з палати, прямуємо далі коридором і через вестибюль. Слід веде повз сходовий майданчик по хідникові, що звужується і різко завертає. Слід слабшає, але не зникає, а де-не-де на стіні трапляються відбитки долоні, наче хтось спирався на неї, щоб утриматися на ногах.

Після третього повороту ми відчуваємо запах повітря знадвору, свіжий і чистий. Я пришвидшую ходу, Різ пліч-о-пліч зі мною. І ось нарешті двері, пом'яті й напівпрочинені. А за ними трава і денне світло.

Я штовхаю їх усім тілом і вириваюся на невелике занедбане подвір'я. Нас оточує загорожа з металевої сітки, а за нею — дерева, що наїжачилися густим листям. Це має бути задня частина будівлі, притиснута впритул до лісу. Над нами яскраво-блакитне небо, і на ньому жодної хмаринки.

Я ледве розрізняю її. Трохи далі, по центру, до стіни притулилося тільце, таке маленьке й скулене, і куртка щільно огортає те, що від неї

залишилося.

— Баєтт?

Я біжу, ноги гупають по землі, і падаю навколішки біля неї. Це страшно, це жахливо, але я не можу відвести погляд. Сніг усипав її темне волосся. Рука на перев'язі, наскрізь просякнута кров'ю, шкіра така бліда, що я майже можу бачити крізь неї, а в її цілковито чорних пальцях затиснутий ракстерський ірис. Їй холодно. Її тіло таке холодне.

— Баєтт. Баєтт, гей, ну ж бо. Це я, це Гетті.

Відповіді немає. Я намагаюся намацати пульс на її шиї, але мене всю страшенно трусить, а вона дивиться прямо на мене, її очі світлі й теплі, саме такі, якими я їх пам'ятаю. Тільки тепер за ними вже нічого немає. Немає життя, немає загадки. Я гладжу її волосся, прибираю його з її обличчя, і це відбувається і рік тому, і місяць тому, і в перший день нашого знайомства — і все одночасно. Баєтт крадькома тягає мені їжу з кухні, Баєтт замість мене дзвонить моїм батькам, коли я завалила тест, Баєтт тримає мені місце під час вечірнього зібрання, Баєтт, Баєтт, що підтримувала мене під час нічних кошмарів, вона завжди ставала з боку мого сліпого ока й вела мене, поклавши свою руку на мій лікоть, доки я не навчилася сама давати собі раду. Моя подруга, моя сестра — частина того, хто я є.

— Лікарі змусили її вдихати газ, — каже Різ, і я повертаюся в реальний світ. — Вона, мабуть, знала, що вмирає.

Баєтт бачить, що це вже кінець. Збирається з останніми силами. Яюсь дістається сюди, подалі від того місця, де вони її залишили.

Ридання стрясає мене, і я втикаюся обличчям у вигин її шиї і більше не стримую дрожу, що охоплює моє тіло. Директорка так мені і казала, але я не могла повірити.

Баєтт надто значна, надто важлива, щоб отак просто щезнути. Як вони могли отак із нею вчинити? Як могла Паретта познайомитися з нею й не побачити, чого вона варта?

— Що ти збираєшся робити? — запитує Різ, коли я затихаю. — Я не думаю, що ми можемо забрати її із собою.

— Що?

— Ми не можемо залишатися тут вічно. Школа, напевно, уже зруйнована, і винищувачі скоро прилетять сюди.

— Я її не залишу, — відповідаю я, поправляючи куртку Баєтт.

— Але ж...

— Я ж сказала, що не залишу її. — І я не знаю, як ми вийдемо із цієї ситуації, бо я не відступлюся, і Різ теж. Я бачу це по тому, як напружилася її щелепа. Залишатися тут небезпечно, я це знаю, але я стільки зробила, щоб знайти Баєтт, і тепер я її не залишу.

Різ зітхає і, схоже, збирається щось сказати, як раптом я чую покашлювання, легкі перебої в диханні, і мене підкидає. Я повільно повертаюся, майже боячись поглянути.

Вона жива. Баєтт, груди ледь здійсмаються, очі кліпають, і вона розтуляє рота.

— О Боже... — я заводжу руку за її голову, щоб підтримати їй шию. Баєтт, ти мене чуєш?

Вона нахиляє голову і дивиться на мене, і я відчуваю, як усмішка сповзає з мого обличчя. Щось не так:

— Баєтт?

— У чому річ? — запитує Різ.

— Я не впевнена, — я беру руку Баєтт у свою, притискаю її до своєї щоки. — Це я. Це Гетті.

Анічогісінько. Вона не впізнає нічого. Це лице Баєтт, але за ним нікого немає.

— Я не розумію, — дивується Різ. — Вони дали їй газ. Як це так, що вона досі жива?

Я дивлюся на її руку в моїй долоні, безсилу й кістляву. І на пов'язку на її передпліччі, з-під якої визирають краї різаної рани.

— Вона жива, бо витягла його, — відповідаю я.

— Кого?

— Газ мав убити токса. Але вона його витягла. Отож газові не було кого вбивати. — Очі Баєтт розфокусовуються, її погляд втуплюється кудись понад моїм плечем. — І виходить, що вона показала свій характер. Свою особистість, усю себе.

Різ опускається навпочіпки біля ніг Баєтт, і ми бачимо, як її голова повільно повертається, щоб подивитися на Різ. Спочатку мені здається, що в цьому погляді щось є, якась іскра, однак вона зникає, перш ніж я встигаю впевнитися, що це мені не привиділося.

— Подивімося, чи може вона рухатися, — каже Різ. — Ти занадто слабка, щоб допомагати, а я не впевнена, що зможу дотягти її до човна самотужки.

Це занадто боляче, має вона на увазі, але ніколи цього не скаже. Навіть тепер, після всього, що сталося.

Я стаю з одного боку, Різ — з іншого, і разом ми піднімаємо Баєтт на ноги, і в цей момент удалині зароджується низьке гудіння, спочатку тихе, воно поступово наростає. Літаки. У мене пересихає в роті, від страху волосся стає дибки на потилиці.

— Чорт, — вигукую я. — Треба поспішати.

Баєтт перебирає ногами, але весь час спотикається, так наче вона тільки вчиться рухати кінцівками, однак ми починаємо пересуватися назад до дверей у будинок.

Заходимо всередину, потім долаємо коридор за коридором. Я слабну на очах, сили витікають із мене, і кожен наш крок повільніший за попередній, та ось нарешті головний вестибюль, полуденне сонце просочується крізь забиті дошками вікна. Ми зупиняємося, садимо Баєтт на краєчок письмового стола, щоб я могла хвилюк перепочити. Я відчуваю, що Різ дивиться на мене. Вона очікує, щоб я це сказала, щоб я кинула Баєтт, але чекати їй доведеться довго.

— Нумо, — кажу я. — Зараз або ніколи.

Ми чвалаємо через болото. Наш човен припнутий на березі, і це так далеко, що я починаю втрачати волю, однак Різ вимовляє моє ім'я. Суворо й рішуче, вона вірить, що я зможу впоратися, тож я мушу.

Свист, і потужний потік холодного повітря.

— Лягай, — встигаю гукнути я, перш ніж над нами проноситься трійка винищувачів. Це так гучно, що я не можу думати, не можу робити нічого, тільки терпіти. Вони пролітають надто низько. А тепер нам знову треба йти.

Літаки зникають, розвертаються для нового заходу, і я піднімаю Баєтт своєю здоровою рукою:

— Ходімо.

Нарешті пірс, ми пробираємося по берегу так швидко, як тільки можемо, ноги Баєтт волочаться по піску. Ми обережно кладемо її тіло між сидіннями, її очі заплющені, але вона дихає. Вона жива.

— Залазь, — кидає Різ. — Я нас виштовхаю.

Хвилі плещуться, двигун запускається, Різ займає місце на кормі, і човен відчалує від берега. Швидкий розворот, і ми мчимо геть, обриси острова розпливаються, аж поки не губляться в серпанку. Далі, далі, аж поки я не перестаю чути реактивних літаків.

Сніг припиняється, і день стає теплішим, океан засліплює мене, відблиски від води вирають на корпусі шлюпки. Я витрачаю хвилини, години, вдивляючись у горизонт, намагаючись розгледіти приземкуваті будівлі «Кемп-Нешу». Але лінія материка вкрай нечітка і, здається, зовсім не наближається, хоч як би Різ кидала човен супроти хвиль.

Ми все ще перебуваємо за багато миль від берега, коли вона зі стогоном розчарування глушить двигун. Я здригаюся, тру сліпе око:

— Що ти робиш?

— Течія відносить нас від бухти. Так не вийде.

— То що, ми просто зупинимося?

— Поки не почнеться приплив. — Вона відкидає волосся з обличчя і підводиться, човен перехиляється на один набік. — У нас не так і багато пального. Нема сенсу витратити його зараз.

Різ переступає через тіло Баєтт, щоб сісти поруч зі мною на носі шлюпки. У Баєтт такий дивний вигляд, її обличчя розслаблене, очі заплющені. У ній завжди була якась іскра, навіть коли вона спала. Зараз це зникло або якимось чином змінилося.

— А який він? — раптом запитує Різ. — Твій батько, я маю на увазі.

— А я й сама не знаю, — слова вилітають у мене з рота, перш ніж я встигаю перепинити їх. Це правда, так воно і є, але я розумію, що це не

те, що вона хоче почути. — Він повертається додому з плавання і знову йде в море.

Різ нахиляє голову:

— І ти любиш його?

— Звісно, люблю. Я просто не знаю його. — Для неї це звучить як нісенітниця, я це бачу і хочу пояснити, розказати їй, що він не живе в моєму серці так, як її батько жив у її серці, але зробити це мені не вдається. Моє тіло вивертає, грудну клітку викручує в один бік, і я відчуваю, як моє горло забивається мокротинням.

— Гетті?

Гарячка на болоті, на підході до туристичного центру. Я геть про неї забула, знайшовши Баєтт. Хоча мала б розпізнати цей знак. Вона спопеляє моє тіло, сповнює жахом, а всередині мене гніздиться щось важке. Я затискаю долонею губи, перехиляюся через борт човна і випльовую повний рот жовчі. Відчуваю якийсь предмет у горлі, але не можу витягти.

— Допоможи, — спромагаюся видушити, і Різ розвертає мене обличчям до себе, її очі ошаленілі. — Я мушу... — ще один напад несамовитого дрожу, цівка крові стікає мені по підборіддю. — Ти маєш витягти його.

Вона втуплює в мене безтямний погляд, а потім я бачу, як у мізках у неї щось клацає:

— Гаразд.

Я всідаюся на лавку, розставивши ноги по обидва її боки, а Різ вмощується навпроти мене. Моя рука упирається в її стегно, її сріблясті пальці підтримують мою шию ззаду.

— Дай знати, якщо захочеш, щоб я зупинилася.

Я хитаю головою:

— Ні, поки ти все не зробиш.

Я роззявляю рота. І Різ засовує два пальці мені в горло так глибоко, як тільки може.

Мені нічим дихати. У грудях збирається кашель, але я не можу його викашляти, не можу проковтнути, по моєму тілу прокочується хвиля, намагаючись виштовхнути пальці Різ.

На моє око набігають сльози, весь світ навколо розпливається в тумані, але щось зрушає з місця десь посередині моєї горлянки.

Я б'ю Різ по руці, і вона відсмикує її, розтягаючи нитки слини. Спершу один спазм, потім другий, аж поки я нарешті виблювую його, біль охоплює мене всю, наче мені вирвали нутрощі. Щось м'ясисте і пульсивне плюхається на дно човна.

Я витираю рота рукавом. Хоч би що це було, воно вкрите кров'ю, але вигляд має знайомий, ніби я раніше вже бачила щось такої ж форми. У підручнику, усередині тіла, у лісі в містера Гаркера.

— Це серце, — каже Різ. — Людське серце.

Тільки це якесь малувате, зморщене, а моє власне й далі б'ється в моїх грудях. Я відводжу погляд, похиляюся на Різ, голова йде обертом. Вона пригортає мене до себе.

— Здається, у когось у школі було щось подібне? — запитує вона.

— У Сари, — відповідаю я. — У неї два серцебиття. — Але ж у мене натомість два серця, і якщо її тіло це витримувало, то чому моє не змогло?

Я думаю про нас із Баєтт на узбережжі того дня, коли мене взяли в «баркасну команду». Це був наш останній спокійний момент перед тим, як усе пішло шкереберть. Краб, якого вона знайшла, ракстерський синюшник, з легенями і зябрами водночас, як ми вчили щороку на біології. І легені, і зябра. Тож він міг жити хоч де.

Токс працює в ракстерському синюшнику, в усьому, і в мені.

— Він намагається допомогти, — висловлюю я свій здогад. — Він намагається зробити мене кращою, але я не можу цього прийняти.

Різ відкидає мені волосся з потилиці, щоб вітерець охолодив його: — Заспокойся. Усе гаразд.

Я кашляю, на язика в мене гострий, металічний присмак крові, і Різ притягує мене до себе так, що я втикаюся головою в її груди. Човен гойдається, повітря солоне на смак. Я заплющую око, щоб не бачити, як відблиски води танцюють на блідій шкірі Баєтт.

— Зі мною все гаразд. Мені просто треба відпочити.

Ми втрюх лежимо в тиші. Ми вже були тут раніше. Одного разу на вихідних під час мого першого року в «Ракстері». Баєтт доношувала

свою останню пару колготок, і містер Гаркер відвіз нас на материк, щоб купити нові. Ми мали зустрітися з ним у парку, коли зробимо всі справи, але він запізнювався, тож ми виляглися в плямистій тіні невисокого розлогого дуба. Листя під сонячними променями стало напівпрозорим, повітря свіже і солодке. Бастт посередині, я і Різ обабіч, і це було вперше, коли ми дали змогу запанувати тиші. Ми вперше були справді самими собою.

— Із тобою все буде добре, — шепоче Різ, і від цього шепоту я ще швидше занурююся в сон. — Ти врятувала мене. Тепер я врятую тебе.

Я не знаю, куди нам іти. Не знаю, що буде далі. Але я чую, як рівно б'ється серце Різ, і я пам'ятаю... я пам'ятаю, як це було. Ми втрюх, усі разом, і я зроблю все, щоб так воно стало знову.

ПОДЯКИ

Мені пощастило працювати над «Дикими дівчатами» з неймовірною командою. Щиро дякую кожному з вас — ви зрозуміли, що я хотіла сказати, і допомогли мені знайти правильний спосіб, як усе це висловити. Я завжди буду вдячна вам.

Крісто Маріно, дякую тобі за твою наполегливість, коли ми видобували цю історію про дівчат із моєї голови, і за твої настанови, коли ми викладали її на папері. Твої поради багато чого мене навчили і дали змогу цій книжці розвиватися так, як я навіть не підозрювала, що це можливо. Про кращого редактора я не могла й мріяти.

Дякую моїм агентам, від яких я в повному захваті. Висловлюю вдячність Дейзі Паренте за кожен мій панічний електронний лист, на який ти відповіла. За твій ентузіазм, за твої підказки і за те, що ти щось розгледіла в «Диких дівчатах». Кім Візерспун, спасибі тобі за мудрість і витримку (і за цілу низку відповідей на панічні імейли). Щиро дякую Джессіці Мілео за підтримку, за те, що ти завжди відгукувалася на мої запитання, твоя думка для мене неоцінна. Я вдячна й командам *Lutyens & Rubinstein*, *InkWell* та *Casarotto* — спасибі вам за вашу величезну допомогу.

Видавництво *Delacorte Press*, дякую за вашу безмежну прихильність і неймовірні зусилля, яких ви доклали, щоб зробити «Диких дівчат» такими гарними, як це взагалі можливо. Барбаро Маркус, Джудіт Гаут та Беверлі Горовіц, щира дяка за вашу віру в «Диких дівчат». Я вельми пишаюся тим, що приєдналася до сім'ї *Delacorte* та *Random House*.

Дякую Бетті Лью та Регіні Флет за приголомшливий дизайн моєї книжки, як зовні, так і всередині, а також Айкутові Айдогду за обкладинку, яка водночас моторошна і красива, про кращу я не могла й

мріяти. Хочу сказати решті команди *Delacorte*: я не можу уявити собі кращих людей, з якими можна було б працювати. Моніко Джин, Мері Макк'ю, Айше Клауд та командо вебсторінки *Underlined* — Кейт Кітінг, Кайло Расі, Елізабет Вард, Джулю Келлі, Келлі Мак-Голі та Джанін Перес — я вдячна вам усім набагато більше, ніж можу висловити.

«Дикі дівчата» ніколи б не з'явилися на світ без моїх друзів з Університету Східної Англії. Дякую вам усім за підтримку і за найважливішу з перших оцінок: ви захотіли читати далі. Викладачам — Джин Мак-Ніл і Трещі Аццопарді — за консультації у процесі надання «Диким дівчатам» читабельного вигляду. Теймурові Сумро — за те, що ти розумів, що я хочу сказати, ще до того, як я це зробила, за твої цінні коментарі, а головне — за твою дружбу. Авані Шаг — за те, що ходила разом зі мною на численні сніданки, погоджувалася з моїми резонними судженнями про якість булочок, і за те, що перечитувала «Диких дівчат» версію за версією. Я така щаслива, що знаю тебе.

А тепер звертаюся до своєї мами. Дякую тобі за кожну мандрівку Дарвіна, за кожен кінофільм, за кожне прибуття поїзда на вокзал, а головне — за те, що на моє прохання ти відразу ж надсилала мені фотографії нашого собаки. Дякую, що була поруч зі мною. Я завжди буду поруч із тобою.

Хочу сказати дівчатам, з якими познайомилася в інтернеті: Крістін, Клер та Емілі. Ви знаєте, як непросто мені це писати, але всі ви мені страшенно подобаєтеся. Ви яскраві, кмітливі і дуже, дуже дорогі мені, і я вдячна за те, що ви є в моєму житті.

Дякую моїм чуйним читачам за ваш час і відгуки — будь-які помилки, що можуть трапитися в цій книжці, мої, і тільки мої. Спасибі родині Ярборо, яка ласкаво познайомила мене з островом Гаркера, що став прототипом Ракстеру. Родині Сам із Міддлбері та Сінові з Провіденсу за те, що стали свідками більшості моїх криз із приводу «Диких дівчат».

Глибока дяка моїм учителям за той час, який ви присвятили читанню мого твору, і за надану підтримку. Спасибі моїм друзям за те, що терпіли мене, коли я показувала вам фотографії різних паразитів

великим планом, і моїй родині за те, що підбадьорювала мене навіть тоді, коли я змінювала свою думку (знову, і знову, і знову).

І, нарешті, дякую тій молодій Рорі, яка колись вирішила тут залишитися. Без тебе мене б тут не було.

2025

ISBN 978-617-17-0850-1 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Серія «Художня література»

Перекладено за виданням: Power, Rory. Wilder girls / Rory Power. — New York : Delacorte Press, 2019. — 368 p.

First published in Great Britain in 2019 by Pan Macmillan.

Переклад з англійської *Юрія Лисенка*

Дизайнер обкладинки *Aykut Aydoğdu*

Павер Р.

П12 Дикі дівчата / Рорі Павер ; пер. з англ. Ю. Лисенка. — Х. : Віват, 2025. — 336 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-0765-8 (укр.)

ISBN 978-0-525-64558-0 (англ.)

Півтора року очікування ліків у зачиненій на карантин школі... Спочатку одна по одній помирають учительки, а тоді щось починає відбуватися з ученицями: під дією токсу дівочі тіла стають дивними й чужорідними. Три найкращі подруги відрізані від решти світу на острові. За огорожею — дикий і небезпечний ліс. І віднедавна там блукає одна з них...

УДК 821.111(73)

© Rory Power, 2019

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2025